Colecţie coordonată de Shaukî Al-Gareeb

Caroline Hulse

Adulții ăștia!

roman

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRA FUSOI

CORINT BOOKS
2018

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda
Design copertă: Anna Kochman
Fotografie copertă: Image Source/Getty Images (ornament), Zamurovic Photography/Shutterstock (fuse)
THE ADULTS de Caroline Hulse
Publicat pentru prima oară în Marea Britanie, în 2018, de către Orion Books, un imprint al The Orion Publishing Group Ltd., o companie a HACHETTE UK.
Copyright © Caroline Hulse 2018
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin
EDITURII CORINT BOOKS.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.
ISBN: 978 – 606 – 793 – 460 – 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HULSE, CAROLINE
Adulţii ăştia! / Caroline Hulse; trad. din lb. engleză: Alexandra Fusoi.
— Bucureşti: Corint Books, 2018
ISBN 978 – 606 – 793 – 460 – 1
I. Fusoi, Alexandra (trad.) 821.111

Adult *substantiv*: *adult*; *plural*: *adulţi*

1. persoană care a ajuns la deplină maturitate sau dezvoltare.

adjectiv

2. care şi-a încheiat dezvoltarea, este pe deplin format şi matur.

Sinonime: *copt, crescut mare, în plină înflorire*

Extras din broşura Happy Forest:

Happy Forest este locul ideal pentru destindere. Deschideţi uşa în curtea uneia dintre căsuţele noastre complet echipate şi respiraţi aerul curat, departe de stresul şi tensiunea vieţii de zi cu zi.

Excursia perfectă pentru cei dragi este la doar un clic distanţă. Aici, la Happy Forest, veţi avea parte de amintiri care vă vor însoţi toată viaţa.

Ajunul Crăciunului, ora 14.06

Operator: *Urgenţele, ce serviciu*?

Femeie: *Avem nevoie de o ambulanţă în parcul de vacanţă Happy Forest*.

Operator: *Vă aflaţi în pericol*?

Femeie: *Vă rog, grăbiţi-vă*! *Suntem în poligonul de tir cu arcul de lângă grota lui Moş Crăciun, peste drum de locul de fumat al spiriduşilor*.

Operator: *Trebuie să ştiu dacă vă aflaţi în pericol în acest moment. E important*.

Femeie: *Nu sunt în pericol, dar avem nevoie de o ambulanţă*.

A fost rănit. A fost un accident.

Operator: *Am trimis ajutoare. Trebuie să vă pun nişte întrebări, dar asta nu înseamnă că întârziem, bine*?

Femeie: *Spuneţi-le să se grăbească. E foarte mult sânge. Operator: în regulă, când spuneţi că a fost rănit, cu ce a fost rănit? Ce vedeţi?*

Femeie: *O săgeată. O săgeată de tir cu arcul.*

Operator: *Cum vă numiţi?*

Femeie: *Alex.*

Operator: *în regulă, Alex. E conştient?*

Femeie: *Da. Şi nu.*

Operator: *Respiră?*

Femeie: *Da, deocamdată. Vă rog, veniţi repede!*

Operator: *Cum v-am spus, cât vorbiţi cu mine salvarea vine cu semnale luminoase şi sirene, bine?*

(Zgomotul vântului şi sunetele de fundal se întrerup brusc). *Operator*: *Când s-a întâmplat?*

Alo?

Pare să fie complet conştient şi lucid, Alex?

Alo?

Alo?

Mai sunteţi acolo? Alex, mai eşti acolo?

Matt ştiuse de excursie cu luni de zile înainte s-o aducă în discuţie.

Matt nu-i ascundea nimic în mod deliberat lui Alex; numai că aborda gândurile complicate la fel cum îşi aborda şi corespondenţa.

Când aterizau scrisorile în hol, Matt păşea peste ele sau, când nu mai putea să le ignore, le îndesa în orice colţişor liber pe care-l găsea. Lângă aragaz sau pe un raft în bibliotecă; scrisorile ajungeau în orice loc aflat la îndemână şi dosit şi – cel mai important – fără vreun sistem de recuperare consacrat.

Astfel, se elibera de orice senzaţie de presiune şi, dacă expeditorul încerca să ia din nou legătura cu el, Matt părea (şi, ajunsese să-şi dea seama Alex, chiar şi *era*) sincer surprins că problema nu dispăruse.

În doar câteva săptămâni după ce se mutase Matt, prin casă apăruseră teancuri de plicuri în locuri unde nu existase niciodată niciun fel de teanc.

După primele câteva dăţi când scosese plicuri din ceea ce fuseseră odată colţişoare libere – nepreţuite cum se cuvine la vremea aceea –, Alex adunase într-o după-amiază toate scrisorile la un loc. Le aşezase pe jos, formând o potecă gen „Hansel şi Gretel”, de la uşa din faţă până la masa din bucătărie.

Matt venise după ea în dormitor, ţinând plicurile în braţe.

— Toată corespondenţa asta-i a mea, Al? Pe bune?

— M-am gândit să le pun laolaltă. Să-ţi fie mai uşor.

Matt ridicase din umeri, iar scrisorile se ridicaseră odată cu ei.

— Nu înţeleg rostul corespondenţei. Cine se mai aşteaptă oamenii ăştia să citească scrisori în zilele noastre?

După câteva săptămâni, colţişoarele se umpluseră din nou.

În seara când îi spusese de excursie, Alex făcuse o plăcintă – pornind de la zero. Cu excepţia aluatului: nu *avea* tot timpul din lume. La 37 de ani, încă mai considera că e un eveniment notabil când gătea o masă adevărată: că merita un fel de recompensă pentru că nu se rezuma să toarne lapte peste cereale.

Alex spăla vasele după ceai când Matt venise după ea. Zăbovise în prag, de parcă îi venise dintr-odată să coboare de la etaj şi nu se hotărâse încă dacă să rămână.

— Deci. Ştii ce-am zis eu despre ideea lui Claire pentru Crăciun?

Alex aruncase o privire împrejur.

— Nu.

Matt căscase ochii.

— Sigur n-am pomenit de ea?

— Sigur n-ai pomenit.

Matt îşi suflase bretonul brunet din ochi, aşa cum făcea de douăzeci de ori pe zi. Părul de pe frunte arăta impresionant de tineresc pentru cei 38 de ani ai lui, iar Alex bănuia că s-ar putea să-şi fi cultivat obiceiul ăsta ca să

accentueze aparenţa. Poate că da, poate că nu. Avea de gând să întrebe pe cineva care-l ştia de mai multă vreme. Nu că ar fi avut vreo importanţă – dar Alex era om de ştiinţă. Odată ce dezvolta o ipoteză, voia s-o testeze, îi plăceau lucrurile exacte, puse la locul lor.

— Dumnezeule, sunt îngrozitor, Al!

Alex cercetase paharul pe care-l avea în mână, căutând urme de detergent, ca să nu fie nevoită să răspundă.

Matt rămăsese în uşă în spatele ei, dar întinsese mâna s-o mângâie pe braţ.

— Presupun că n-am ştiut cum să aduc vorba. M-am gândit că s-ar putea să te enervezi.

Băgând de seamă trecerea impecabilă de la *Credeam că am pomenit-o* la *N-am ştiut cum să aduc vorba*, Alex îşi scosese mănuşile şi le trântise pe scurgător. Se întorsese să-l înfrunte pe Matt.

— Sunt cât pe ce să mă enervez?

Matt îi făcuse semn să se apropie de el şi îi pusese braţele în jurul taliei.

— Să te enervezi pe bună dreptate, bineînţeles, spusese şi o sărutase pe frunte. Cu totul pe bună dreptate. Nu s-o *iei razna*.

Nu sima bine.

— Zi!

— Deci ştii că n-am mai petrecut Crăciunul cu Scarlett de când m-am despărţit de Claire.

Alex încuviinţase din cap.

— Vine Scarlett anul ăsta? Mi-ar face plăcere.

— Nu, e… Claire vrea să plecăm cu toţii într-un weekend.

Alex avusese nevoie de o clipă să înţeleagă.

— *Să plecăm*?

— *Să plecăm*. Cu toţii. Tu şi cu mine. Ea şi Patrick. Cu Scarlett ca invitat de onoare.

Alex se holbase la Matt. Făcuse un semn către masa de bucătărie. Nu era genul de discuţie pe care să-şi fi dorit

s-o aibă cu cineva care stătea în prag. Nu-şi dorea deloc să aibă discuţia asta, dar, dacă trebuia s-o aibă, voia să fie cu cineva care era în aceeaşi încăpere cu ea.

— În parcul de vacanţă Happy Forest din North Yorkshire. Matt se sprijinise de spătarul unui scaun, cu palmele în jos, de parcă ar fi fost prea agitat ca să se aşeze. Se dau peste cap de Crăciun, magie festivă peste tot. Reni cu luminiţe şi zăpadă artificială. Spiriduşii lui Moş Crăciun se plimbă prin pădure cântând colinde.

Alex aruncase o privire spre raftul cu vinuri, dar se silise să-şi îndepărteze privirea de la el. Refuza să se lase iritată. Iritarea ducea la lipsă de raţiune, iar lipsa de raţiune era un eşec personal – şi profesional.

Se lăsase pe unul dintre scaunele de bucătărie, care scârţâise.

— Crăciunul *ăst*a'? Crăciunul *de peste o lună*, adică?

Matt se prăbuşise pe scaunul de lângă ea. Se aplecase în faţă şi îi luase unul dintre picioarele încălţate în şosete cu picăţele şi şi-l pusese pe genunchi.

— Am mai discutat despre asta, nu? îi mângâiase piciorul. Că ar fi magic pentru Scarlett să petreacă un Crăciun şi cu mine, şi cu Claire.

— Dar n-am discutat în felul *ăsta*. Nu că ar fi s-o şi facem.

Matt îşi coborâse privirea spre piciorul ei.

— Dar ce altă variantă există?

— Eram doar mândri că uite ce maturi şi grozavi suntem noi. Nu era o discuţie serioasă.

— Pentru mine, era.

Alex simţise cum i se înmoaie inima. Dragul de Matt, care credea că o chestie de genul ăsta era o idee bună. Care acceptase că n-o să fie niciodată un DJ superstar, cu doi ani înainte de a patruzecea aniversare. Care cumpărase de curând, din nou, un skateboard, şi care avea de gând să construiască o rampă de skateboard în grădină – o perspectivă la care Alex nici măcar nu obiectase, ştiind că n-are nicio şansă ca Matt să-şi facă timp pentru aşa

ceva.

Care credea că dacă-i mângâie piciorul încălţat cu şosetă, discuţia o să meargă mai uşor.

Alex îşi coborâse privirea în poală.

— Sau poate că ziceam să ieşim la masă la un moment dat. Sunt sigură că nimeni n-a zis ceva de o vacanţă. Alex îşi lovise o unghie de alta. Claire n-are cum să creadă că ar fi o idee bună. E o femeie cu bun-simţ.

— Zice că o să ne înţelegem bine. Te place.

— Şi eu o plac, spusese Alex repede. Încerca să zică prima cuvintele astea, de câte ori se putea. I-ai spus că eu am fost de acord?

Matt păruse să se concentreze intens la piciorul lui Alex. Îşi aplecase capul în faţă, urmat şi de breton.

Perdele, se gândise Alex. Aşa îi ziceau tunsorii ălei à la începutul anilor ’90. Când o purtau oameni în epoca şi de vârsta potrivite.

— Îmi pare rău, credeam că am pomenit de asta. Dar încă mai putem găsi o scuză. Avem prea mult de lucru. Nepotrivire de program cu familia. Matt ridicase capul întrebător. Un bunic decedat?

— Încerc să înţeleg dacă i-ai spus că eu sunt de acord.

Matt îi aruncase un zâmbet care spunea *ups*!

— Ce părere are Patrick că nu se duc de Crăciun în Nottingham? N-o să vrea să stea cu copiii lui?

— Simt adolescenţi. Claire a zis că oricum nu vor să-l vadă niciodată.

Alex trăsese adânc aer în piept.

— Aşa deci. Excursia e de fapt deja rezervată?

— Sunt convins că putem obţine o rambursare. Dar o ştii pe Claire, e foarte organizată. Odată ce-i intră în cap o idee, aia e. Matt clătinase din cap indulgent. Probabil că şi-a făcut deja valiza.

Alex strânsese din buze.

— Cine face aşa ceva? Să meargă în vacanţă cu foştii soţi şi noii parteneri?

Matt ridicase din umeri.

— Are vreo importanţă?

— Dacă ne retragem acum, eu o să fiu omul rău.

— N-o să te târăsc de păr până acolo, Al. Matt îi ridicase piciorul şi-l pusese jos pe po dea bătând-o uşor pe el, de parcă ar fi gonit un animal de companie nerăbdător. Dacă tu chiar nu vrei să mergi, nu mergem, spusese, adăugând după o pauză: N-aş vrea să mă duc fără tine… ar fi ciudat.

— Super-ciudat.

— Dar tu ai zis mereu că dacă ai fi cunoscut-o pe Claire în alte condiţii, aţi fi putut fi prietene la cataramă.

Am zis, meditase Alex. *Chiar aşa am zis*. Dar nu era cinstit din partea lui Matt s-o citeze scoţând-o din context. Să amestece conversaţii reale, serioase, cu conversaţii vaporoase şi înceţoşate.

Matt îşi pusese mâinile pe masă.

— Doar că nu vreau să pierd încă un Crăciun cu Scarlett. Are *şapte ani*, Al. Avea patru când am văzut-o ultima dată desfăcându-şi ciorapul cu cadouri de Crăciun.

— Scarlett e pe primul loc, bineînţeles. Dar nu putem s-o invităm aici într-un an?

— Claire e mama ei. N-o pot lua de lângă ea de Crăciun. Nu-i corect.

Alex închisese ochii. Ăsta era Matt, rezumat într-o singură propoziţie lipsită de logică. Atât de enervant de respectuos şi galant.

Alex deschisese ochii şi văzuse vasele din chiuvetă. Probabil că nu era întotdeauna chiar aşa de galant. Dar în legătură cu genul ăsta de lucruri, era un adevărat cavaler „în legătură cu ceea ce părea, în seara asta, exact genul nepotrivit de chestii.

Îl privise cu atenţie.

— Eşti sigur că te-ai gândit bine?

Matt îşi strâmbase gura într-o parte, meditativ.

— Ce-i de gândit bine?

— Ah, nu ştiu. Nu-i nimic complicat? Deloc? Nimic

care ar putea fi stânjenitor?

— De ce ar fi?

Alex se uitase pe fereastră. În grădină, lămpile de siguranţă pâlpâiau, luminând-o intermitent în imagini parcă stroboscopice.

Străfulgerare. Frânghie de rufe înnegrită. *Străfulgerare*. Scaun de grădină ruginit cu piciorul şubred. Marionetă tigru-cu-capă răşchirată pe pietriş, cu pânza îmbibată şi îmbătrânită de funingine, rămasă acolo de când venise în vizită o prietenă cu copilul.

Alex se întorsese înapoi spre Matt. Totdeauna fusese hotărâtă să nu-l trateze pe iubitul ei ca pe un copil, aşa cum făceau multe dintre prietenele ei, purtându-se cu partenerii lor de parcă ar fi fost nişte bărbaţi cu două mâini stângi, incapabili să facă orice ca lumea, care se zbăteau printre reclamele de la televizor cu produse electrocasnice. Dar Matt îi îngreuna uneori misiunea. Detesta când o aducea în situaţia asta, transformând-o în soţia din reclamele de la televizor, cu şorţ şi cu mâinile în şolduri, ţinându-i prelegeri despre diversele mărci de şervete de bucătărie.

Alex se aplecase în faţă, uitându-se în continuare în ochii lui.

— Ce părere ai – ce părere ai tu pe bune – despre ideea de a-ţi petrece Crăciunul cu fosta nevastă?

— Lucrurile astea sunt complicate numai dacă le complici tu, Al. Totul se petrece în cap.

— Nicio urmă de emoţie sau resentiment?

Matt îşi înclinase capul într-o parte.

— Nu cred.

— Nimic, oricât de mic, rămas nespus? Tot trecutul e golit şi curat ca lacrima? Acul pick-up-ului a revenit la începutul discului şi totul e minunat?

Matt se rezemase de spătarul scaunului.

— Nu mă gândesc decât la tine, adăugase Alex. O mulţime de oameni ar considera situaţia dificilă.

Mie, se gândise ea. *Mie mi s-ar părea dificilă*.

Matt tăcuse o vreme, gândindu-se în mod vizibil la asta.

— Nu-mi displace Claire. N-o iubesc şi n-o urăsc, spusese el în cele din urmă. Nu e decât… acum nu mai e decât mama lui Scarlett. Şi trebuie să găsim o cale să meargă, pentru că o să fie întotdeauna mama lui Scarlett.

— Bineînţeles. Alex îşi bâţâia piciorul de masă. Şi Patrick? Vrei să-ţi petreci un weekend cu el?

— Sunt sigur că e un tip în regulă.

Alex se aplecase în faţă.

— Nu are *„anti-personalitate de tip gaură neagră”*!

— Eram necuviincios. Oricum, Claire îl place şi totdeauna a avut gusturi bune în materie de bărbaţi. Matt aruncase o privire la chipul lui Alex şi-şi ridicase palmele drept răspuns. În regulă, nu azi. Scuze, Al. Azi nu-i amuzant, spusese şi apoi se ridicase de pe scaun: Te las să te gândeşti bine. Ştiu că, orice hotărăşti, o să fie ce trebuie. Doar strigă-mă când eşti gata.

O ştersese sus, lăsând-o cu vasele de spălat.

Alex golise apa călduţă din chiuvetă şi o umpluse din nou.

Apa era prea fierbinte, dar nu mai pusese apă rece. Prefera disconfortul mâinilor care transpirau celui mai confuz disconfort pe care-l simţea în stomac.

Alex şi-ar fi dorit să fie la serviciu în momentul acela. Era mai uşor să uite în laboratorul de la universitate, unde erau măsurători de făcut şi celule de cercetat. În laborator, Alex putea lucra ore în şir până să ridice capul şi să se uite pe fereastră la copaci. Numai atunci cobora privirea spre pantofii de sport de pe podeaua tocită, auzea sunetul micului radio şi-şi aducea aminte că există şi o altă lume în afara cercetării celulelor prelevate de la pacienţii cu diabet.

Dar acasă era altfel. Acasă, era singură cu gândurile ei.

Fireşte, putea să refuze să meargă în excursie. Dar nici asta nu era mulţumitor.

Nu voia să meargă – dar nu putea nici să *nu meargă*. S-ar fi simţit meschină şi necioplită, ceea ce, în mod categoric şi activ – explicit – nu era. Alex fusese întotdeauna foarte rezonabilă în privinţa faptului că Matt se înţelegea bine cu fosta nevastă, un fapt pe care alţii – alţii care chiar erau necioplţi – l-ar fi considerat dificil.

La drept vorbind, Alex compensase excesiv. O săruta pe Claire pe obraz când i-o duceau pe Scarlett. Avea totdeauna ceva drăguţ de zis despre fusta sau despre coafura lui Claire. Toată lumea avea un trecut şi nu era nimic personal. Iar Alex nu era omul care să aibă ceva personal cu cineva.

Alex răzuise aluatul ars de pe buza tăvii de plăcintă.

Deşi nu mai era decât o lună până atunci, Alex nu se prea gândise la organizarea zilei de Crăciun. Se gândise că o să se ducă la părinţi, poate, sau la părinţii lui Matt – n-avea importanţă. Lui Alex nu-i păsa de Crăciun. Era doar o zi când era închis laboratorul.

Dar *asta* – asta era ceva diferit.

Şi Matt ştiuse de o grămadă de vreme şi nu-i spusese.

Alex nu înţelegea cum făcea el asta. Era în stare să separe mental veştile incomode? Sau nu făcea decât să amâne inevitabilul?

N-avea cum să-şi testeze ipotezele, ceea ce făcea ca situaţia să devină şi mai iritantă. Matt avea o capacitate uluitoare s-o prindă pe picior greşit, iar ea ajungea să fie de acord cu lucruri pe care nu şi le dorea. Poate că de-asta se descurca Matt aşa de bine în slujba lui în vânzări, în pofida unei etici pe care ea o considera discutabilă.

Alex clătise o farfurie; o pusese pe scurgător. Auzise un hârşâit sus: un scaun tras pe podea.

Matt o lăsa în pace. Aparent, ocupat sus. În realitate, nu făcea decât să nu-i stea în cale.

După ce terminase de spălat vasele, Alex se uitase pe pozele online ale pădurii pe care o considera acum *pădurea fermecată*.

Nu că ar fi arătat fermecată în poze. O fi avut beculeţe de Crăciun tot anul, care se potriveau cu zăpada artificială de sezon, dar erau prea multe bariere de plastic şi avertismente ca să arate ca un adevărat codru de basm.

Alex îşi împinsese deoparte laptopul. Încercase din nou să nu se uite la raftul cu vinuri.

Nu fi absurd, spusese ea când Matt propusese să arunce tot alcoolul din casă. *Nu putem fi cei pe care-i evită toată lumea pentru că n-au nimic de băut în casă*. Dar în unele seri simţea mai mult decât în altele atracţia raftului cu vinuri. Ca în seara asta. Presiunea subtilă a vinului era intensificată de povara ameţitoare a discuţiei neterminate.

Matt avea să se aştepte ca ea să vorbească în seara asta despre propunerea lui. Deşi evitase discuţia săptămâni în şir, se aştepta ca ea să fie fermă. În cei doi ani de când erau împreună, avuseseră un acord tacit că, în relaţia lor, finalizarea lucrurilor era treaba lui Alex.

Deci. Trebuiau să se certe în legătură cu excursia? Măcar i-ar lua lui Alex gândul de la vin. Dar o discuţie aprinsă despre ceva care trebuia făcut împreună cu fosta nevastă a lui Matt nu se potrivea cu opinia lui Alex despre ea însăşi. I-ar fi provocat o depresie existenţială.

Nu. N-avea să se certe, sub nicio formă, cu Matt. Asta era clar.

Ceea ce însemna că trebuia de fapt să meargă în excursia asta tâmpită.

După ce-i spusese lui Claire că trebuie să plece devreme la serviciu să întocmească nişte acte, Patrick se duse la sală la 5.30. Se mai duse şi la prânz.

De două ori pe zi era un echilibru frumos. Greutăţi dimineaţa; cardio la prânz. Ba chiar avusese o teleconferinţă cu un jurist în timp ce era pe banda de alergare.

Aici ajunsese – un avocat de succes, în vârstă de 43 de ani, tată cu doi copii şi jumătate (moştenită) – şi Patrick încă mai purta cămăşile mulate pe corp, cumpărate de la băieţi cu sprâncene pensate, din magazine care, oficial,

erau pentru bărbaţi mai tineri (dar personalul nu-l putea opri, nu-i aşa? dacă hainele încă îi mai veneau).

Patrick îşi intensificase regimul de antrenament în septembrie. Stătea la o masă de bar într-o cafenea, bând un super-suc într-un pahar de plastic cu capac, când prin dreptul vitrinei trecuse tunsoarea familiară a unui fost coleg.

Nu îşi întorsese privirea la timp.

— Patrick! Tom îşi pusese servieta pe masa lui Patrick. Ce faci?

Patrick se silise să zâmbească.

— Bună, Tom! Sunt înspăimântător de ocupat. Funcţionarii de la firma nouă sunt necruţători cu agenda mea.

— Nemernici.

— Şi m-am mutat cu Claire. Patrick se întreba de ce-i spunea aşa ceva lui Tom. O ştii pe Claire Petersen, avocata?

— Claire Petersen, pe bune? întrebase Tom, clătinând din cap. Iar joci în liga superioară.

Patrick ştia că se voia un compliment, dar nu-i plăcea să-i aducă nimeni aminte cu cine „jucase" în ligă data trecută. Că Tom o vedea pe Lindsay în fiecare zi la biroul de avocatură.

Tom se uitase la sucul lui Patrick

— De ce bei conţinutul unei grămezi de compost?

Patrick îşi amestecase băutura cu paiul, simţind rezistenţa satisfăcătoare opusă de legumele stoarse.

— Fac un Ironman[1] la anul.

Până în acea clipă, nici Patrick însuşi nu ştiuse. Totuşi, în timp ce-şi lua rămas-bun de la Tom, constatase că ocupa mai mult loc la masă.

Două luni mai târziu, Patrick tot nu găsise o cale să-i spună lui Claire. Ştia că ea considera exerciţiile fizice

1 Competiție de triatlon care include o etapă de înot de 2,4 mile (3,86 kilometri), o etapă de ciclism de 112 mile (180,25 kilometri) și un maraton, efectuate fără pauză (n. tr.).

excesive drept o formă deosebit de superficială de vanitate.

Se ascunsese bine, până se întâmplase să caute într-o seară ceva pe internet pe tabletă, când credea că ea era sus. Aşa încât tresărise când Claire venise în spatele lui, spunând:

— Patrick, ai văzut prelungitorul ăla lung?

Închisese tableta, dar Claire întinsese mâna după ea.

— Ce ascunzi?

— Claire, haide! Puţin respect!

— Ia să vedem ce fel de pornografie te încântă.

— Nu putem să avem *niciun pic* de intimitate?

Claire pornise tableta şi se uitase la ecran.

Patrick nu se putuse abţine să nu-i urmărească privirea care devenea tot mai dură. Festivităţile cu scrâşnit din dinţi. Costumele de neopren; ochelarii de protecţie. Fotografia unui bărbat cu ochelari de soare, ridicându-şi braţele excesiv de bine definite, cu un vădit aer de admiraţie de sine.

Claire lăsase tableta să-i cadă pe picior.

— Vrei să faci un Ironman?

— Mă gândesc.

— Dan Smith a făcut Ironman-ul.

Claire arcuise o sprânceană, de parcă asta ar fi trebuit să însemne ceva.

Patrick ştia că nu era întotdeauna un bun ascultător.

— Şi?

— Nu-ţi aduci aminte ce a zis Heather? Sâmbăta, mers cu bicicleta toată ziua. Duminica, înot toată ziua. Copiii abia îl mai vedeau, iar el îşi admira tot timpul torsul în vitrinele magazinelor. Până să se termine, nu-l mai putea suporta niciunul dintre ei.

Claire făcuse o pauză destul de lungă, ca să-i lase lui Patrick timp de gândire.

Patrick alesese să n-o facă.

— Fiecare e diferit.

— Heather a spus că nu putea să se culce cu cineva

care se admira mai mult decât ea. Claire îi susţinuse privirea lui Patrick. Dan a ajuns să-şi ia concediu şase luni, stil Partridge, la Travel Inn pe centură.

— Simt nevoia de o schimbare.

— Şi cum rămâne cu Amber şi cu Jack? întrebase Claire. Şi-aşa Lindsay complică lucrurile când e vorba să-i vezi.

— Era doar o idee.

O *idee bună*, credea Patrick.

Dar curând exerciţiile făcute pe ascuns n-o să mai fie necesare. Pentru că acum câteva zile, când stăteau îmbrăcaţi în canadiene umflate uitându-se la Scarlett, care se căţăra pe barele de la locul de joacă din parc, Claire îi oferise lui Patrick lozul câştigător.

Voia un weekend departe de oraş. Cu fostul ei soţ.

Patrick identificase imediat ocazia.

— Serios? Claire se întorsese spre el. Serios?

— Am zis că-i în regulă, nu?

Claire căscase ochii.

— *Chiar* nu te deranjează?

Patrick îşi băgase mâinile în buzunare.

— Nu eşti singura care vrea s-o vadă pe Scarlett fericită.

Claire îi atinsese braţul.

— Sunt mulţumită, atâta tot.

— Ce te aşteptai să zic? E limpede că asta îţi doreşti.

— Credeam că o să zici că-i o idee groaznică.

Patrick chiar credea că era o idee groaznică.

— Totdeauna o să te susţin când vrei să faci ceva. Chiar dacă asta înseamnă să nu fiu cu copiii mei de Crăciun. Făcuse o pauză, apoi: Şi parcurile astea de vacanţă au complexe mari cu piscine, nu?

În seara aceea, făcuseră sex cu un deosebit entuziasm.

Deci Claire privea poate cam fără convingere rutina de exerciţii a lui Patrick. Dar dacă făcea asta, ei bine… Următoarea discuţie despre Ironman avea să meargă mult

mai uşor. Şi Patrick trebuia să se înscrie în următoarele câteva săptămâni dacă voia să ajungă la următorul Ironman.

Şi mai urgent, trebuia să-şi găsească alt scaun în salon. Ăsta era clar prost ales: prea aproape de uşă. Pentru că iat-o din nou, uitându-se peste umărul lui la tabletă.

— Lecţii de tir cu arcul? Dar de ce…?

Glasul lui Claire se stinsese.

Patrick îndreptase suportul pentru pahar de pe măsuţă.

— Vreau să aflu cum e când loveşti ceva.

— E vorba de Crăciun.

— N-am mai tras în nimic până acum.

Claire râsese.

— Dacă o să încerci să te iei la întrecere de Crăciun, n-o să ai prea mult noroc cu Matt.

Patrick aflase o grămadă de lucruri despre Matt în ultimii doi ani. Xbox-ul; tricourile. Noua lui pasiune caraghioasă pentru skateboard. Şi, cu fiecare lucru pe care-l afla, Patrick o cerceta pe Claire, cu felul ei de-a fi de jurist plin de viaţă şi cu sprâncene expresive, o femeie cu o personalitate cât *un perete întreg*. Nu pricepea.

— Oricum n-o să fii cel mai bun la trageri, nici dacă faci cursuri, zise Claire rânjind. Ghinion! Am tras o grămadă la fermă, în copilărie.

Claire îl strânse de genunchi şi ieşi din cameră, iar Patrick se întoarse la ecran.

În mod deliberat, nu făcu nicio pauză de gândire, intră pe site-ul Ironman şi apăsă butonul „înscrie-te acum”.

Alex decise s-o sune pe Claire înainte de excursie, ca să înţeleagă care era planul. Întotdeauna exista riscul să apară erori când planurile erau transmise prin intermediul lui Matt.

Ca atunci când ajunsese la petrecerea familiei lui Matt şi descoperise că era o petrecere la piscină – un fapt pe care Matt uitase să-l pomenească, dimpreună cu faptul că avea o familie destul de bine situată ca să aibă piscină:

o surpriză şi mai mare pentru Alex.

Bineînţeles, Matt se dezbrăcase vitejeşte şi plonjase în piscină în chiloţi. Alex se gândise la ce lenjerie purta şi decisese să rămână pe teren solid.

Alex sună la numărul lui Claire. Îşi privi vârfurile degetelor şi desprinse o bucăţică de unghie ciobită, întrebându-se de ce simula vizual nonşalanţa într-o încăpere unde nu se mai afla nimeni altcineva.

Când Claire răspunse, Alex se opri.

— Sunt Alex. Alex Mount. Făcu o pauză. Partenera lui Matt. Apoi, chinuitor: Matt Cutler.

— Hei! Mă bucur că te-aud! Cum merge?

— Merge bine. Deci… abia aştept excursia!

— Zău?

În glasul lui Claire se auzea o urmă de râs.

— Nu crezi că-i un pic cam mult?

— Sunt convinsă că o să fie în regulă.

— Păi, m-am gândit la asta după ce a venit Matt cu propunerea cu Happy Forest. Şi, dacă reuşesc nişte membri nebuni ai familiei regale ca prinţul Andrew şi Fergie, ar trebui să fim în regulă. Noi suntem toţi normali, nu?

— Aşa e.

Claire tăcu, apoi:

— Şi, dacă o să fie un dezastru, n-o să mai discutăm niciodată de ea.

Alex se sili să pară optimistă.

— O să fie grozav, sunt sigură.

— Ştiu, zise Claire. N-ar trebui să fiu aşa de sceptică.

— O să vină şi Posey cu noi?

Claire tăcu, după care spuse:

— Mă tem că e inevitabil. Dacă mi-ai fi spus înainte ce eforturi înseamnă să găzduieşti un iepure imaginar, nu te-aş fi crezut.

— Am băgat de seamă.

— Crezi că ar trebui să descurajăm povestea asta?

— Cred… tu ştii mai bine.

Alex aflase că iepurii imaginari implică un nivel surprinzător de diplomaţie.

— Patrick crede că ar trebui s-o descurajăm, spuse Claire. Dar Matt şi cu mine am hotărât că ar fi cazul să ne îngrijorăm dacă Scarlett ar avea 35 de ani şi ar comanda o cafea în plus la Costa sau dacă l-ar pregăti pe Posey pentru o reprezentaţie în doi în sala de consiliu. Dar n-are decât *şapte* ani.

— Să sperăm că nu se ajunge la aşa ceva. Alex îşi păstrase în mod deliberat glasul neutru. Comportamentul lui Posey pare să fi evoluat de când am apărut eu în peisaj.

— Nu-i aşa? oftă Claire. Şi durează de mult mai multă vreme, să ştii. Iniţial, era doar o jucărie pufoasă pe care Scarlett o lua cu ea peste tot – a fost distrusă când Matt l-a uitat într-o maşină închiriată în Tenerife. Dar după aceea s-a întors, imaginar. Se pare că arată exact la fel. Deşi e de o sută de ori mai mare. Şi invizibil, fireşte.

— Corect.

Din nou, perfect neutru.

— Deci, excursia asta. Există vreun plan? Matt a fost destul de vag şi… ştii tu, Matt.

— Niciun plan, doar ne relaxăm. Va trebui să rezervăm câteva activităţi dinainte, bineînţeles, dar le alege Patrick. Şi o să gătesc eu de câteva ori – îmi place să gătesc, mi se pare relaxant în vacanţă –, dar putem să ieşim pentru restul meselor. Doar relaxare.

— Matt zicea că eşti foarte organizată.

Claire râse.

— Ăăă… nu. Prin comparaţie cu el, sunt. Dar Patrick crede că sunt o leneşă. Cred că depinde de unde porneşti.

— Pot să fiu de ajutor cu ceva?

Ajutor. Alex n-avusese de gând să spună aşa ceva. Tocmai se distribuise în rolul de adult inferior, şi nici măcar n-ajunsese încă la cabană. Asta păţea întotdeauna când era în preajma unor părinţi: de parcă situaţia era controlată de nişte adulţi adevăraţi, iar ea era doar o dublură, cât pe ce să fie aşezată la masa copiilor, întorcând

bacon de plastic pe o sobiţă Fisher Price[2] care-i venea până la genunchi.

— Totul e sub control, Alex, consideră excursia doar o ocazie să te destinzi. O meriţi.

Alex îşi coborî privirea spre picioarele încălţate în şosete cu talpă antiderapantă, ambele sprijinite pe un scăunel. Era în pijama încă de când ajunsese acasă de la serviciu, la şapte.

— Dacă eşti sigură. Mă cam simt fără rost.

— Suntem în regulă, Alex. Ai putea face tortul de Crăciun, dacă vrei. Sau nu. Mă rog.

— Fac tortul. Dacă eşti sigură că asta-i tot ce trebuie.

— Alex, relaxează-te! Nu-i cazul să-ţi baţi capul cu chestiile plicticoase de crescut copiii. Munceşti foarte mult.

Îşi luară rămas-bun, iar Alex privi la consola de jocuri din cealaltă parte a camerei, cu butoanele uzate de la partidele de tenis şi de bowling pe care le jucau seara ea şi Matt.

Alex muncea foarte mult?

Claire era în mod evident drăguţă, dar Alex nu era sigură că expresia i se aplică. Era doar una dintre chestiile alea pe care le spun oamenii ca să-i câştige pe ceilalţi de partea lor? Ca politicienii care se referă întotdeauna la familiile care muncesc din greu, pentru că orice om de pe lumea asta simte că are nevoie de mai mult somn?

Oare Claire era *mult prea drăguţă* cu Alex?

Îl găsi pe Matt în faţa televizorului din dormitor.

— Matt, tu consideri că munceşti din greu?

— Asta-i o întrebare plină de înţelesuri. Ridică privirea de la ce urmărea: o competiţie de mâncat. Ce-am uitat să fac?

— Aşa se spune, nu? întrebă Alex. Toată lumea crede că munceşte din greu.

2 Companie americană producătoare de jucării; una dintre cele mai cunoscute linii de produse este Little People (Omuleți), care include figurine de persoane și animale, împreună cu case, ferme, școli, garaje sau vehicule (n. tr.).

Matt se rostogoli pe partea lui de pat. Ridică privirea spre Alex, cu ochii înduioşător de roşii din unghiul acela.

— Simt un măgar leneş, Al, ştii doar. Dacă mă îmbrac până la prânz în weekend, mă felicit.

— Pari mândru. Ştii că nu aşa se face, da?

— Nu văd de unde toată agitaţia asta. De ce trebuie toţi să spună că sunt ocupaţi tot timpul. Adică, ce vor să ispăşească?

Şi asta era: unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai tare la Matt. Un comentariu care o făcea pe Alex să se întrebe dacă el era singura persoană care văzuse dintotdeauna viaţa în perspectivă.

Matt se rostogoli înapoi şi arătă spre televizor.

— Hai să te uiţi, Al. Ăsta a mâncat deja două tăvi cu cârnaţi şi e cât pe ce să dea afară.

Alex se aşeză lângă Matt, care o trase într-o parte pe pat, imobilizând-o afectuos. Se uită la bărbatul de la televizor, care încerca să-şi mai bage pe gât nişte cârnaţi şi îşi ştergea gura cu un şerveţel ca să oprească sucurile care-o luau în sus.

— Claire a zis că, dacă vreau să fiu de ajutor, pot să fac tortul de Crăciun.

— Foarte tare.

— Nu-mi place tortul de Crăciun.

— Nici mie. Are gust de pământ.

— Lui Claire îi place?

— Nu cred. Nu-i place nimănui, nu-i aşa? Matt arătă spre televizor. Tipul ăsta e leoarcă de transpiraţie. Sper că au pregătit deja găleata.

Alex nu spuse nimic. Încă se mai gândea la discuţia cu Claire.

Nu-i cazul să-ţi baţi capul cu chestiile plicticoase de crescut copiii.

Ce însemna *asta*? Era o declaraţie directă şi generoasă? Sau una dintre expresiile alea de falsă modestie pe care le folosesc oamenii ca să pară importanţi?

Sau Claire credea că Alex nu e în stare să se ocupe de chestiile *plicticoase*, de fapt super-importante, *de crescut copiii*?

Dacă asta era, avea dreptate. Alex ştia că nu e grozavă la aşa ceva. Scarlett n-o ura – dar categoric nici *alte* sentimente n-avea faţă de ea. Când se întâlniseră, Scarlett fie şuşotise permanent cu iepurele ei imaginar, fie stătuse pe iPhone-ul lui Matt, jucând un joc inexplicabil care presupunea construirea unor carcere subterane pentru găini.

Doi ani cu Matt, iar Alex nu era sigură că Scarlett ar putea s-o identifice la poliţie.

Alex încercă să-şi îndrepte atenţia spre televizor. Pe ecran trecură nişte ingrediente, într-un carusel gen *Generation Game*[3], arătând cât de mult mâncase concurentul.

După ce a venit Matt cu propunerea cu Happy Forest…

— Claire a zis că tu ai propus, spuse Alex. Locul unde mergem.

Matt încuviinţă din cap, cu ochii în televizor.

— Dar vacanţa a fost sigur ideea lui Claire? întrebă Alex. De la bun început?

— Îhî. Nu făceam decât s-o ajut. Mă ştii tu, băiat bun din toate punctele de vedere. Matt arătă spre ecran. O să se termine acuşica. Ha! Ia uite!

Cu o săptămână înaintea marii excursii de Crăciun, Scarlett stătea pe bancheta din spate cu Posey. Mami îi ducea la centrul comercial mare, dar durase douăzeci de minute să ajungă de la ultimul sens giratoriu până la prima parcare. Erau prea multe maşini pentru drumurile astea.

— E scârbos. *Scârbos*. Mami se dădu cu capul de volan. Mercantilism. În!

Mami îi spunea adesea lui Scarlett că „răbdarea e o

3 Emisiune TV produsă de BBC, în care patru echipe formate din câte doi membri ai aceleiași familii, dar din generații diferite, concurează pentru câștigarea premiilor (n. tr.).

virtute”. Scarlett se întreba uneori dacă şi-o spunea şi ei.

Mami se răsuci în scaunul şoferului ca să se uite la Scarlett.

— Locul ăsta are în el tot ce-i rău în lume.

Când mami se întoarse din nou cu faţa la drum, Scarlett se suci spre Posey şi îşi dădu ochii peste cap. La rândul lui, şi Posey îşi dădu ochii peste cap.

Erau de aceeaşi înălţime (dacă nu puneai la socoteală şi urechile lui Posey), dar Scarlett se uita în jos spre el pe bancheta maşinii. Mami zicea că Posey n-are nevoie de scaun pentru copii. Scarlett voia să aibă şi el unul, dar nu intrase în dispută. Erau doi la unul – nici Posey nu voia scaun pentru copii. Şi aşa i se turteau de plafonul maşinii vârfurile urechilor lui mov lungi.

Mami dădu din nou cu capul de volan.

— Lumea nu-şi dă seama că are deja destule *lucruri*? Scarlett citi printre rânduri.

— Mai intrăm, mami?

— Mă gândesc foarte serios să renunţăm. Dar încă nu i-am luat un cadou lui Alex.

Lui Scarlett i se părea un motiv prostesc. Abia dacă o ştia pe Alex. Dar ea fusese cea care insistase să meargă la cumpărături, aşa că nu zise nimic.

În centrul comercial, mami mergea repede, ţinând-o de mână. Scarlett tot mai simţea că e îmbrâncită de mulţime. îl ţinea de mână pe Posey la fel de strâns, pentru că lumea nu se dădea deoparte din faţa lui. Azi, lumea abia dacă se dădea deoparte din calea lui Scarlett. Sau a mamei.

— Oamenii ăştia sunt pur şi simplu… cum pot să facă aşa ceva?

Bretonul blond i se lipea de frunte când era nervoasă.

— Ce le pasă lor?

Scarlett nu întrebă: *Dar nouă de ce ne pasă*? N-avea nevoie. Era vorba despre Crăciun.

Tot ce era ciudat în momentul acela era legat de Crăciun.

— Ideea e că nu poţi să-i iei lui Alex nişte mănuşi sau ceva de genul ăsta, zise mama. Trebuie să fie ceva semnificativ, să-i arate că îţi pasă cu adevărat.

— Dar mie nu-mi pasă.

Mami se uită urât la ea.

Scarlett ştia că n-ar fi trebuit să spună asta cu voce tare.

— Şi Alex ia cadouri de doi bani. Ţi-aduci aminte ce mi-a luat anul trecut? O *bluză cu mânecă lungă*, mami.

— A fost un cadou încântător.

— Nu era nici măcar o bluză bună. Era *verde*. Avea o *navă spaţială* pe ea.

— Credeam că vrei să-i iei ceva lui Alex, zise mami cu o notă de avertisment în voce. Credeam că de-asta am stat în tot traficul ăsta de după sensul giratoriu.

Scarlett nu zise nimic.

Posey îi lăsă mâna şi înclină capul în direcţia unui magazin.

— Intru puţin acolo. Nu mă aştepta.

— Posey!

Lui Scarlett i se strânse stomacul.

— O să te rătăceşti cu atâta lume în jur!

Posey nu o băgă în seamă. Trupul mov blănos dispăru în mulţime, iar Scarlett se uită la coada lui albă ca un pompon legănându-se în timp ce se îndepărta. Posey era aproape în întregime mov, cu excepţia cozii şi a petei albe de pe burtică. Singura altă pată de culoare era eticheta roşie cu *Fabricat în China* într-o parte a fundului.

— Mami! Trebuie să-l aşteptăm pe Posey.

Mami nici măcar nu încetini.

— N-am timp de asta azi. O să se descurce.

— I-am zis să stea cu mine. Pur şi simplu nu ascultă!

— E iepure mare, se descurcă el.

După numai o clipă, Posey se şi întorsese.

— Îţi place noul meu echipament?

Scarlett coborî privirea. Nu-l văzuse pe Posey decât dezbrăcat, dar acum purta nişte cizme îmblănite argintii.

Lui Scarlett i se strânse iar stomacul, dar altfel de data asta. Erau exact cizmele pe care voia ea să i le cumpere mami, dar mami zisese că Scarlett are voie să le primească fie pe post de cadou principal de Crăciun, fie deloc. Scarlett n-avea de gând să irosească pe *cizme* cadoul principal.

Scarlett era uneori invidioasă că Posey putea să *obţină* pur şi simplu diverse lucruri, cu regulile lui diferite.

Scarlett văzu cum îi sclipesc cizmele în timp ce merge.

— Nu credeam că porţi haine.

Posey ridică din umeri.

— Toată lumea poartă cizme de-astea în China.

— Bine, dar să nu mai fugi. Scarlett se sătura uneori să tot audă ce bună era China. N-o să te mai găsim niciodată în aglomeraţia asta.

Lângă un chioşc de pe cealaltă parte a culoarului, un bărbat neîngrijit, cu o căciulă de lână, stătea cu un megafon în mână. Chioşcul era alb şi negru şi acoperit cu fotografii.

Scarlett citi cuvintele de deasupra chioşcului. *Societatea împotriva…*

Nu ştia ultimul cuvânt, aşa că-l zise, pe litere, în cap.

— Mami, ce-i aia *viv-i-secţ-le*?

Mami aruncă o privire spre stand.

— E ca tenisul. Haide, s-o ştergem de-aici.

Încercă s-o îndrepte pe un coridor lateral, dar Scarlett se mocăia. Se uită înapoi la bărbatul cu megafon, care dădea din braţul liber în timp ce striga.

— *Produsele astea farmaceutice sunt testate pe animale. Oamenii de ştiinţă torturează animalele, de multe ori fără anestezic, pentru medicamente de care n-avem nevoie…*

Scarlett se uită la o poză, cu un iepure care arăta nefericit într-o cuşcă. Iepurele avea nişte chestii metalice ascuţite de jur-împrejurul capului.

— Ce-i aia?

Glasul lui Posey devenise ascuţit.

— Nimic.

— Ce?

Vocea lui Posey era şi mai ascuţită.

— Ce i se întâmplă iepurelui ăluia din cuşcă?

— Nu ştiu. Dar adu-ţi aminte ce spune mami, că nu toţi oamenii sunt oameni buni. Scarlett făcu semn cu capul spre coridorul lateral. Haide, Posey, să mergem după mami.

— *Oamenii de ştiinţă ţin în cuşti animale precum maimuţele şi iepurii. Provoacă suferinţe excesive…*

— Dar de ce? scânci Posey.

O familie din faţa lor se opri brusc, arătând spre ceva aflat într-o vitrină. Mami intră în spatele femeii din grup. Femeia se uită urât la mami, care arăta de parcă voia s-o pocnească pe femeie.

— Bun! Mami se întoarse cu faţa la Scarlett. Asta e, o să luăm ceva online.

— Dar eu n-am cumpărat nimic, zise Scarlett.

Posey îşi coborî privirea.

— Măcar mi-am luat cizme, şopti el.

Scarlett clătină din cap. Uneori, Posey putea să fie de-a dreptul egoist.

Când au ajuns acasă, Patrick stătea pe scaunul lui obişnuit din salon.

Mami rămase în picioare în spatele lui, uitându-se la ecran.

— Zi bună?

Patrick îşi puse grăbit tableta pe podea.

— Nu prea rea. Tu?

Mami îşi aruncă geanta pe bufet.

— A durat o oră doar să parcăm. După aia era un protest când am ajuns acolo, ceea ce n-a fost de mare ajutor. Un protest împotriva vivisecţiei. Ştii tu, *vivisecţie*. Mami se uită lung la Patrick. Cum e tenisul.

Posey îşi încrucişa braţele. Se aşează pe podea cu un bufnet furios.

Scarlett clătină din cap spre el. Nu voia ca mami să ştie că-l auziseră pe bărbatul ăla ţipând. Lui mami îi plăcea s-o ferească pe Scarlett de lucruri oribile, iar Scarlett voia s-o facă să creadă că a reuşit.

— Şi tot mai ai nevoie de ceva pentru Crăciun? o întrebă Patrick pe mami. N-ai zis că ai cumpărat deja prea multe?

— Dar nu i-am luat nimic lui Alex.

— Credeam că nu le dăm cadouri lui Matt şi Alex.

— Vreau să zic că n-am luat nimic ca să-i dea Scarlett lui Alex. Am uitat.

— Nu poţi să-i iei pur şi simplu nişte cosmetice?

— Nu cred. Alex e mai ciudată, Patrick. În sens bun, dar… ştii tu. Nu cred că e genul de persoană căreia să-i faci cadou săruri de baie. E om de ştiinţă, îţi aduci aminte?

Om de ştiinţă.

Scarlett nu ştia că le ascultase discuţia. Dar cu siguranţă auzise asta.

Se întoarse încet spre Posey.

Ochii lui mari îi spuneau lui Scarlett că auzise şi el.

O luară amândoi la fugă pe scări. Se aşezară turceşte pe patul lui Scarlett, holbându-se unul la celălalt.

— Iubita tatălui tău e *om de ştiinţă*, şuieră Posey.

Scarlett îl mângâie pe lăbuţă. Blana i se simţea rărită, ca şi cum mare parte din ea s-ar fi tocit.

— Ştiu.

— Mi-ai spus că e doctor.

— Aşa credeam eu. Pe cardul ei de credit scrie *Dr. Alex* şi aşa mai departe.

— Doctorii îi vindecă pe oameni. Oamenii de ştiinţă *torturează iepuri*.

Scarlett zâmbi calmă. Ea era cea care trebuia să fie curajoasă.

— Alex n-ar face aşa ceva.

— Aşa a zis bărbatul ăla. Posey tăcu şi apoi continuă: Nu mi-am dat seama că există şi fete care sunt oameni de ştiinţă.

— Fetele pot să ajungă orice vor ele, spuse Scarlett repede. Astronauţi, prim-miniştri, directori executivi.

Uneori, lui Scarlett îi ieşea din gură un şuvoi de cuvinte pe care nu-şi aducea aminte să le fi pus cap la cap. Nici măcar nu ştia ce era un *director executiv*.

— Poate că fetele care sunt oameni de ştiinţă nu fac rău, adăugă ea.

— Bărbatul cu căciulă de lână n-a zis nimic despre fetele oameni de ştiinţă, zise Posey. A zis doar că oamenii de ştiinţă torturează *fără niciun motiv* animalele. Aşa a zis.

Scarlett îl strânse pe Posey de lăbuţă.

— N-o s-o las să-ţi facă nimic.

— Promiţi?

— Promit. Scarlett prinse şi mai strâns laba lui Posey. Dar va trebui să avem grijă. Aşa că hai să stabilim că în vacanţa asta o s-o urmărim cu atenţie pe iubita om de ştiinţă a lui tati.

Bună, Alex.

Ataşez lista pe care am făcut-o ca să planificăm ce luăm cu noi în parcul de vacanţă – m-am gândit că poate o să ţi se pară utilă. Sau nu. Mă rog!

Am făcut şi nişte sugestii cu cine ce aduce dintre lucrurile folosite în comun. Dar nu vreau să fiu maniacă la capitolul bagaje. Nu ezita să mă ignori, doar dă-mi de veste ce hotărăşti.

Cx

Bineînţeles, era o dovadă de atenţie din partea lui Claire să trimită e-mailul ăsta. Pentru că ea era o persoană atentă. (Poate că Alex n-o cunoştea deloc pe femeia asta, dar era decisă ca monologul ei interior faţă de Claire să fie blând. Aşa se pun bazele bunelor relaţii.)

Alex dădu clic pe documentul ataşat şi parcurse în grabă lista.

Costum de baie. Cizme de cauciuc. Prosop de baie. Impermeabile. Căciuli, fulare şi mănuşi de lână. Lanternă.

Alex se uită la sfârşitul listei, la lucrurile folosite în comun.

Alex şi Matt – şervete de bucătărie, feţe de masă, detergent de vase, tablete pentru maşina de spălat vase, detergent de rufe, ceai, cafea şi zahăr.

Claire şi Patrick – decoraţiuni de Crăciun, hârtie igienică, lumânări, sare şi piper, ulei şi unt, plante aromatice şi condimente, pâine şi lapte.

Totul foarte rezonabil.

Şi atunci, de ce se simţise aşa de claustrofobică atunci când citise e-mailul? De parcă ar fi avut nevoie să-şi scoată bluza, să-şi desfacă elasticul de păr şi să deschidă o fereastră?

Alex îşi împinse laptopul un pic mai încolo şi se ciupi de rădăcina nasului. Simţea cum începe durerea aceea de cap apăsătoare pe care o avea când se apropia o furtună – de parcă în spatele ochilor era ceva ce se împingea să iasă afară. Prezicerea furtunilor cu ajutorul sinusurilor era superputerea specială a lui Alex, dar, din punct de vedere al puterilor, era una enervantă – categoric nu era de luat în seamă în revistele cu benzi desenate şi nici nu avea să salveze vreodată planeta.

Cu o săptămână înainte de excursie, Matt răspunse la telefonul lui Alex cât era ea la duş.

Alex intră în dormitor, ştergându-şi părul cu prosopul. Îi zâmbi lui Matt.

— Dar nu-i doar pentru copii, spuse Matt la telefon. Şi are şi o pistă în U şi tot ce-i trebuie. Îi întinse telefonul lui Alex. E Ruby. Pentru tine.

Alex se uită la telefon şi apoi din nou la Matt.

— De ce nu i-ai zis ce o să facem de Crăciun? întrebă Matt.

Alex luă telefonul. După o clipă lungă, îl duse la ureche.

— Da, Al, se auzi vocea sarcastică de la celălalt capăt al liniei, *de ce*, *ah*, *de ce* nu mi-ai zis despre Crăciun?

Alex se sili să-i zâmbească lui Matt.

— Probabil că mi-a ieşit din cap.

Matt îi zâmbi la rândul lui încurajator.

— Da. Pentru că sunt sigură că mi-aş aduce aminte o *asemenea* fărâmă de nebunie. Mi-ai zis că vă duceţi la părinţii tăi.

— Am zis eu aşa ceva? Nu-mi aduc aminte.

— *Sau* – vocea lui Ruby suna surprinzător de agresivă din cauza sarcasmului – poate că îţi era prea ruşine să-mi spui pentru că ştii că weekendul ăsta o să fie un eşec răsunător?

Alex îi zâmbi iar lui Matt.

— O să vorbesc de jos.

Coborî în grabă scările, ascultând mai departe asaltul. *E limpede că nu erai în toate minţile când ai acceptat aşa ceva*, *Al* şi *Trebuie să ai o discuţie cu tine însăţi* şi *Fii sigură că o să stăm de vorbă despre asta mâine*.

Alex decise să schimbe subiectul.

— Ştii cum să faci un tort de Crăciun?

— Ce?

Glasul lui Ruby se ascuţi aşa de tare, că deveni un chiot.

— Cine *eşti* tu?

— Întrebam şi eu, zise Alex.

A doua zi la prânz, Alex şi Ruby ieşiră şi se duseră la banca lor din parc. În laboratorul pentru analize biologice nu se putea mânca, iar ele nu voiau niciodată să se oprească din lucru prea mult timp. Din când în când, nu puteau să mănânce împreună – pauza de prânz pentru cercetătorii de la universitate nu era un factor-cheie în programarea operaţiilor –, dar, altfel, era o pauză de care Alex se bucura de când venise Ruby, cu o bursă de studii post-doctorale, cu trei ani în urmă. Era ceva de-a dreptul liniştitor de drăguţ în rutina lor: predictibilitatea plăcută şi tacită a momentului.

— Pot să înţeleg de ce i se pare lui Matt o idee bună – Ruby ridică privirea sugerând lumea *tra-la-la* a iubitului lui Alex dar de ce-i faci tu pe plac?

Alex stătea pe bancă lângă Ruby. Se uita drept în faţă

în timp ce Ruby îşi deschidea geanta.

— Demi Moore şi Bruce Willis fac la fel.

Ruby îşi desfăcu pachetul învelit în folie.

— Tu nu eşti Demi Moore. Şi nici Matt nu-i Bruce Willis.

Alex îşi puse şi ea pacheţelul pe genunchi.

— Ce vrei de la mine, Ruby?

— Pun pariu că Matt nici măcar *n-are* un maiou al lui.

Alex îşi împreună vârfurile degetelor.

— Am zis că merg. Nu pot să nu mai fiu de acord acum. Susţine-mă, te rog. Aşa fac prietenii.

— O să fie un eşec răsunător.

— Asta chiar e o expresie? Se pare că o foloseşti o grămadă.

— O să vezi tu! O să înceapă cu „dă-mi, te rog, salata" şi până la urmă o să săriţi cu toţii după cuţite. Ruby muşcă din sandviş. Şi ce-ar trebui să creadă bietul copil?

Alex gustă şi ea din sandvici. Înghiţi cu greutate.

— O să-ţi aduc aminte că ţi-am zis eu, spuse Ruby. Nu vreau să ajut duşmanul. Nu-s genul ăla de prietenă.

— Dacă vorbeşti cu prietenii când te frământă ceva, ar trebui să te simţi mai bine.

Ruby ridică din umeri.

— Mda, bine.

Umerii ei ziceau „am mâinile legate".

*

Aceea nu fusese singura discuţie despre excursia de Crăciun pe care o avusese Alex.

Înainte să stea de vorbă cu Walshy, Alex considerase întotdeauna weekendul o chestie care dura două zile şi două nopţi.

Dar se pare că asta nu era singura definiţie a weekendului. Cel puţin, nu potrivit lui Matt (potrivit lui Walshy).

Potrivit lui Matt (potrivit lui Walshy), un weekend are un fel de descriere flexibilă, care poate să acopere orice perioadă oarecare de timp. Şi, dacă îl întrebi pe Matt cât

durează un weekend, se pare că o să obţii o ridicare din umeri şi un răspuns de genul „cât de lungă e o bucată de sfoară?”

După ceva care devenise rutina de joi seara de când îşi mutase Matt la ea skateboardul şi colecţia de încălţări de sport, Walshy stătea pe canapea cu Alex, în timp ce Matt era la colţul străzii, ca să refacă stocul de urgenţă de băutură scumpă.

Alex îl privea pe Walshy cum îi mănâncă resturile de *nachos* din farfurie. Alex şi-i păstrase pentru mai târziu, dar Walshy nu era omul care să se lase înfrânt de un munte de mâncare. Mai precis, nu era omul care să se lase oprit de graniţele farfuriilor celorlalţi. Era, în definitiv, cel care-i făcuse cunoştinţă lui Matt cu concursul lor favorit de mâncat de la televizor şi chiar plănuise să-şi facă propria lui variantă anonimă pe You-Tube, până când îşi dăduse seama cât de mult l-ar stânjeni toţi cârnaţii şi plăcintele alea.

— Ideea e – Walshy legănă un *nacho* deasupra gurii, potrivind panglica de brânză – că Matt te-a îmbrobodit fain-frumos. Pentru că acum ai fost de acord să mergi. Şi bag mâna în foc că nu ţi-a zis că e o excursie de cinci zile.

— Cinci zile? se încruntă Alex. Nu-s cinci zile.

— Ba da. Walshy puse nişte *guacamole* pe încă unul din chipsurile lui Alex. L-am întrebat: „Eşti sigur că Alex ştie că e vorba de cinci zile, pentru că sunt sigur că mie mi-a spus că e doar un weekend?” Şi el a răspuns…

— Că el crede că mi-a zis deja.

Walshy gesticulă spre ea cu un *nacho* cu prea multă *salsa* pe el. *Bingo*! Uleiul i se scurse pe bărbie.

— Îţi cere prea mult, asta i-am zis.

— Vrei să-ţi aduc un şerveţel?

— Partea bună în povestea asta – zise Walshy, ştergându-şi bărbia cu dosul mâinii – e că totuşi Claire e o fată grozavă. Dacă ar fi să ajung într-o situaţie stranie cu cineva, atunci aş vrea să fie Claire.

Alex îşi înţepeni un zâmbet pe buze.

— A-ha. Încuviinţă viguros din cap. Claire e grozavă.

— Mi-a părut rău când s-au despărţit. Îmi plăcea s-o am prin preajmă. Era de mare valoare când ieşeam seara în oraş. Nu ştiai niciodată prea bine cum o să se încheie ieşirea. O bijuterie de fată…

Alex tuşi uşor.

— Ce drăguţ din partea ta să spui aşa ceva. Mie. În momentul ăsta.

Walshy îşi mai îndesă un *nacho* în gură.

— Şi tu eşti o fată grozavă, Al.

— I-auzi! Zău? Banala de mine?

— Ce vrei să zici cu „nu-s aici”?

Patrick se holba la Lindsay de pe treptele de la intrare, cu cadourile învelite în hârtie de Crăciun lucioasă care-i alunecau din mână şi-i oboseau braţele. Cutiile îi încordau nişte muşchi de pe spinare despre care nici măcar nu ştia cum se numesc.

— *Vreau să zic* că au ieşit în oraş. Cu glasul încărcat de generozitate, Lindsay adăugă: Amber e la o discotecă de rolleri şi Jack e la Leo.

— Dar ţi-am zis că vin după-masă! Ştii că plec mâine în vacanţa de Crăciun!

— Credeam că vrei doar să laşi cadourile, spuse Lindsay, încrucişându-şi braţele. Trebuia să zici că vrei să-i şi *vezi* pe copii. Nu sunt clarvăzătoare.

Patrick îşi mută cadourile în braţe, decis să nu le lase jos. Lindsay voia în mod clar să i le dea ei şi să plece, iar el îşi făcuse un principiu din a acţiona cât de rar se putea aşa cum dorea Lindsay.

— Ce caută Jack la Leo?

— Jocuri video.

— De ce nu se joacă acasă?

Copiii ăia care stau toată ziua fără să tragă draperiile, vorbind în căşti, vânând în haite şi mutilând diverse creaturi împreună cu prietenii lor virtuali… de ce nu putea să fie şi fiu-său unul din ăştia?

— Ce să zic? Lindsay ridică din umeri cu o împăcare

plictisită, ţinându-şi în continuare braţele încrucişate. Poate că n-au vrut să te vadă. Nu-s afurisitul lor de temnicer.

— Sunt copii, Lindsay. Ar trebui să fii afurisitul lor de temnicer.

Lindsay ridică iar din umeri, fără să ia în seamă privirea lui aspră.

— N-ai decât să-i creşti tu atunci. Dacă-i convingi să te vadă. Lindsay întinse mâinile în faţă. Acum vrei să-mi dai alea sau ce ai de gând?

Patrick îngustă ochii, dar expresia lui Lindsay nu se schimbă. Părea să se fi obişnuit de-a lungul anilor cu căutătura lui şi avusese un aer de acceptare iritată când îl găsise la uşa „ei" (o uşă care era a lui în proporţie de două treimi – nu oficial, ci obiectiv, dacă te uitai la plăţile lunare implicite şi la cine investise iniţial majoritatea capitalului).

Mai rău, Lindsay părea iritată, cu *aproape* nicio urmă de vinovăţie – nu mai multă decât dacă i-ar fi deschis uşa unuia dintre acei foşti infractori care vindeau produse casnice. Chipul lui Patrick pe scări era la fel de bine-venit ca fulgerarea unui document de identitate şi solicitarea de a cumpăra un burete de vase la suprapreţ, de care n-avea nevoie.

— Poftim, atunci, zise Patrick, îndesând cadourile în braţele lui Lindsay. Spune-le că tati le doreşte un Crăciun *al naibii* de fericit. Se uită urât la ea şi adăugă: Dar nu spune *al naibii*. Asta-i doar pentru tine.

Patrick o luă cu paşi mari pe aleea care fusese a lui şi apăsă butonul telecomenzii ca să deschidă maşina. Porni cu o smucitură. Îşi ridică mâna ca să-i facă semn şoferului în faţa căruia se băgase fără să vrea.

Împachetase de unul singur cadourile alea. *De unul singur*.

Anticipase o întâlnire plăcută cu copiii: îmbrăţişări şi chipuri entuziasmate – poate o vizită la Starbucks pentru nişte cafele cu lapte şi ghimbir. Îşi imaginase cum o să fie, numai râsete şi cadouri despachetate şi o *să ne fie dor de*

ţine de Crăciun, *tatii* Totuşi, chiar şi în cele mai idilice vise cu ochii deschişi, scenariul scârţâia la ideea că progeniturile lui adolescente încă îi mai spuneau *tati*.

Lindsay ar fi trebuit măcar să pară mâhnită.

Ea fiind cea care îl părăsise pe el, ar trebui să facă pe dracu-n patru ca să se plieze pe nevoile lui şi să îl întrebe cum o duce – nu să se poarte de parcă ar fi plictisită de toată povestea, de parcă el le-ar fi tulburat rutina şi ar fi iscat drame nedorite. Se purta de parcă lui Patrick i-ar fi expirat timpul pe care-l avea de petrecut cu ei, iar acum încerca să se urce în autocarul echipei cu un bilet care nu mai era valabil. Un bilet pentru care, *să nu uiţi*, *Lindsay*, încă mai plătea de-i ieşea pe nas.

Patrick n-ar fi trebuit să se enerveze aşa de tare.

Ştia că asta era principala lui greşeală în privinţa creşterii copiilor: că se enerva aşa de tare.

Poate că n-au vrut să te vadă.

Aproape că-i venea să renunţe şi să-şi reinvestească toată dragostea părintească în Scarlett: o fiică luată de la început, cu căsuţele pentru aspecte negative încă nebifate. Unul dintre motivele pentru care faci copii e să creezi o versiune mai bună a ta – şi astăzi nu i se părea că ar fi avut copii care să fie nişte versiuni mai bune ale lui. Astăzi, erau sută la sută Lindsay.

Totuşi, Patrick îşi aducea aminte apăsarea din piept pe care o simţea când îşi ţinea în braţe copiii, pe vremea când erau mici. Când Amber îşi ridicase privirea spre el cu ochii ăia de prinţesă Disney cât toată faţa. Când Jack se rugase să fie băiatul lui de mingi şi alerga pe teren de câte ori se striga „let” şi care, la sfârşitul meciului, îi zisese: „Taţi, vreau să joc tenis la fel de bine ca tine”.

Era sentimentul ăla siropos pe care încă îl mai simţea în stomac când nu-i vedea o vreme, de parcă numai despre asta ar fi fost vorba – toate discuţiile cu avocaţii, toate documentele întocmite la miezul nopţii, toate drumurile la tribunale obscure în locuri cum era Bangor, zilele începute la 5 dimineaţa, ca să plătească ipoteca pe o casă în uşa

căreia cheile lui nu se mai potriveau.

Dar Lindsay pur şi simplu nu-l putuse lăsa să se bucure de nimic din toate astea.

Când ajunse acasă, Patrick le găsi pe Claire şi Scarlett făcând biscuiţi de Crăciun.

Claire ridică privirea.

— Am strâns lucrurile noastre şi ţi-am dat jos valiza din pod. E-n regulă dacă plecăm spre pădure mâine pe la 10?

— E bine.

— Copiilor le-au plăcut cadourile?

— Erau plecaţi, zise el scurt. O încurcătură.

— O, nu! Claire se ridică în picioare, cu capul lăsat într-o parte. Îşi şterse de şorţ mâinile pline de făină şi-l prinse pe Patrick de mâini. Ce s-a întâmplat?

— Amber era la o discotecă pentru rolleri şi Jack era la un prieten.

Claire scoase un ţâţâit.

— E foarte nedrept din partea lui Lindsay.

— Zice că nu-i ea temnicerul lor.

— E egoistă, spuse Claire, strângându-i uşor braţul cu compasiune. Copiii sunt cei care au de pierdut.

Patrick îi zâmbi, deja înveselindu-se. El şi Claire se cam certaseră în ultima vreme, dar niciodată nu i se părea mai încântătoare decât atunci când o critica pe Lindsay.

Se uită la Scarlett. Stătea lângă masă, foarte concentrată, şi făcea o panglică de glazură pe un biscuit în formă de cadou de Crăciun pe care fusese deja imprimat modelul.

Cu Scarlett, o să facă lucrurile cum trebuie. A treia oară e cu noroc.

Şi poate – dacă se hotărau repede (pentru că nu voia să fie nepoliticos, dar nu mai aveau mult timp la dispoziţie) – el şi Claire ar mai putea avea încă un copil, comun, al lor.

Oricum, cu Claire avea să se descurce mai bine – în căsătorie, ca părinte… toate. Avea să le facă pe toate bine de data asta, oricât de mult l-ar fi costat.

Bună, Alex.

Lui Patrick îi era teamă să nu fie rezervate toate activităţile, aşa că uite tabelul pe care l-a făcut el cu ce a ales dinainte. Putem să renunţăm oricând ulterior, dar mai bine să ne asigurăm decât să ne pară rău după aia.

A *lăsat liberă prima zi, ca să putem să explorăm complexul şi să ne cunoaştem mai bine.*

Te rog să aduci o carte, ca să putem să citim în familie. Se pare că se pot împrumuta de-acolo jocuri, ceea ce e minunat. Şi ar trebui să te avertizez că, pe vremuri, la noi acasă era o tradiţie să facem karaoke de Crăciun… e

Cx

Alex trase aer în piept. Făcu clic cu mouse-ul ca să deschidă documentul ataşat.

Itinerar

Data	Ora	Activităţi rezervate	Cine?
Joi, 21 dec.	16.00	Sosire	Toţi
Vineri, 22 dec.	14.00	Excursie cu ponei	Scarlett
	18.00	Minigolf	Toţi
Sâmbătă. 23 dec.	10.00	Spa	Claire
	11.00	Tara de basm din pădurea veveriţei Fluffy	Scarlett
	16.00	Masă de biliard (la cârciuma „Cinci clopote”)	Toţi
	20.00	Grota lui Moş Crăciun	Scarlett
	21.00	Colinde cântate de spiriduşi	Toţi

		(vin la cabană)	
Duminică. 24 dec.	13.00 20.00	Tir cu arcul Lecţie de tenis	Toţi Patrick
Luni, 25 dec.	11.00 13.00 16.00 18.00	Badminton Prânzul de Crăciun la Chico’s Italian Restaurant Aventuri cu bufniţe Bowling	Toţi Toţi 9 Scarlett Toţi
Marţi, 26 dec.	8.00 10.00	Ice Cream House (micul dejun) Plecare	Toţi Toţi

Alex se scarpină zdravăn pe gât.

Îşi dădu capul pe spate şi se ciupi de podul nasului.

Intenţionat, Alex nu cumpărase haine noi pentru excursie. N-avea pe cine să impresioneze.

Singura persoană pe care voia s-o impresioneze era ea însăşi – şi se putea impresiona singură numai încercând în mod activ să nu impresioneze pe nimeni altcineva.

Îşi încheiase ultima zi de lucru la laborator (sau *terminase cursurile înaintea vacanţei de Crăciun.*, cum încă îşi mai zicea ea), strângând grămezile de felicitări de Crăciun. ale colegilor şi de cadouri lipsite de personalitate.

Cadoul lui Ruby, când îl desfăcuse, fusese un sistem de alarmă.

— Pentru excursie.

Alex refuzase să-i mulţumească.

Începuse să facă bagajele abia în seara dinaintea plecării. Haine călduroase, confortabile. Fără tocuri, fără

rochii: nimic elegant.

Pusese în bagaje placa de păr şi trusa cu farduri. Apoi le scosese. După o clipă, pusese la loc trusa. Dar categoric n-avea să-şi ia placa de păr.

Şi categoric n-avea să se machieze înainte de prima cafea. Sau să se îmbrace înainte de micul dejun. N-aveau decât s-o ia aşa cum e, cu pijamaua ei cu Mr. Tickle de-acum patru ani care începuse să se jerpelească, sau, vacanţă sau nu, n-aveau decât să se ducă naibii.

Tremurând un pic, Alex împături o pereche de jeanşi şi o puse în valiză. Se uită la mâna ei nesigură şi trase adânc aer în piept.

Interogatoriu după incident. Jared Parker, 27 de ani, instructor pentru tir cu arcul la Happy Forest.

Faţă în faţă. Vestiarul personalului din parcul de aventuri Happy Forest

Bărbatul era deja inconştient când am ajuns pe teren cu trusa mea de prim-ajutor. Ambulanţa tocmai venea, aşa că n-am aruncat decât o privire fugară.

Am văzut cum ieşea în afară săgeata. Şi omul avea tăieturi şi vânătăi pe faţă.

Bineînţeles, o să vă spun orice pot. Alfie era cel care făcuse instructajul cu ei, dar l-am trimis acasă. Bietul copil, era distrus.

Era greu de zis cât de grav fusese rănit. Săgeţile fac mizerie mare în carnea omului – nu-i niciodată o perforaţie curată, pentru că săgeata se curbează la intrare. Aşa ne-au zis la cursuri.

Da, sigur că ascult, dacă vă gândiţi că e de ajutor.

(*Ascultă înregistrarea apelului la 999*)

Pare să fie o femeie cu capul pe umeri. Şi se întrerupe aşa la sfârşit?

Serios, încă cinci minute tot aşa? Şi niciun fel de zgomot de fond?

Am aflat de asta când a venit femeia să mă caute la cabana pentru tir cu arcul – aceeaşi femeie care a dat şi telefonul.

Alex? *Bine*, *Alex*.

Rămăsese fără suflare, *venise în grabă*. *Când am ajuns pe teren*, *i-am văzut pe ceilalţi trei*. *Bărbatul rănit era pe jos*, *celălalt era în genunchi lângă el*, *iar femeia blondă se uita*.

Mda, *erau calmi când i-am găsit*. *Într-un fel… aşteptau*. *Şocul*, *probabil*.

Bietul Alfie. *O să-l dea afară din cauza asta*, *dar tot ce-a greşit a fost că i-a lăsat să semneze declaraţia pe proprie răspundere şi să iasă să tragă cu arcul înainte să fi făcut toţi instructajul*. *E doar un copil*, *şi a zis că blonda era foarte convingătoare*. *Că a fost greu s-o refuze*.

Nu i-am întâlnit pe niciunul dintre ei înainte de incident. *Dar întrebaţi-o pe Sheila*, *de la recepţie*, *ştie tot şi pe toată lumea*.

Sheila Kapur. *K-A-P-U-R*.

Am auzit că aveau şi un copil cu ei în vacanţă. *Şi unde era copilul când trăgeau ei cu arcul*?

Lecţie de dans? *De una singură*, *când toţi adulţii trăgeau cu arcul*? *Familia asta devine tot mai ciudată*.

Frate, *părinţii mei sunt divorţaţi*. *A fost destul de rău la nunta lui văru-meu*, *şi n-a fost decât o singură zi*.

Adică… o vacanţă cu foştii soţi şi noii parteneri? *Ce fel de oameni fac aşa ceva*?

Extras din broşura Happy Forest:

Din momentul în care intraţi în parcul nostru special construit, veţi simţi că descoperiţi o altă lume.

Eliberaţi de obiceiurile rutinei voastre zilnice, viaţa în aer liber vă va stimula simţurile. S-ar putea să vă treziţi că vă opriţi să mirosiţi florile sau că vă apropiaţi de sălbăticiuni cu uimirea unui copil.

Chiar şi adulţii simt magia din Happy Forest. Şi atunci, de ce să nu veniţi alături de noi şi să deveniţi persoana care vă doriţi să fiţi?

8

Joi, 21 decembrie

Ziua întâi

— Poţi să porneşti tu GPS-ul? întrebă Alex.

Pe locul pasagerului, Matt îşi suflă părul din ochi.

— Încă n-avem nevoie de el, Al. Îţi zic eu pe unde s-o iei.

Alex îi zâmbi scurt şi îşi îndreptă din nou atenţia spre drum. Una dintre calităţile lui Matt era memoria bizară a drumurilor şi indicaţiilor rutiere.

Fiecare avea calităţile lui. Ale lui Alex erau interne: îşi amintea întotdeauna numele părinţilor şi copiilor cuiva şi unde-şi petrecuseră vacanţa. Ştia totdeauna cam cât era ceasul fără să se uite la telefon. În vreme ce Matt nu uita niciodată un drum pe care mersese vreodată. Lui Alex, al cărei creier nu funcţiona aşa, i se părea impresionant. Îi plăcea când descoperea că Matt putea să facă ceva ce ea nu putea.

Alex merse pe Mi, privind cum indicatoarele spre Sheffield şi Leeds se schimbă în indicatoare către Harrogate şi Northallerton.

— Ştii, zise Alex, practic de fiecare dată când ne-am întâlnit cu Claire, unul dintre noi stătea în pragul unei uşi, cu haina pe el, şi ţinea în mână cheile de la maşină.

Matt zâmbi.

— Păi, avem acum ocazia să ne ocupăm de asta.

Alex îşi întoarse din nou privirea spre drum. Oare ea şi Claire s-ar înţelege aşa de bine dacă s-ar afla efectiv în aceeaşi încăpere? Fără să aibă haina pe ele?

— Despre ce ar trebui să discut cu Claire? întrebă Alex, uitându-se la Matt. Dacă mă blochez?

Matt ridică privirea din telefon.

— Despre ce discuţi de obicei cu alţii?

— Ştii ce vreau să zic. Ce o interesează?

Matt ridică din umeri.

— Munca. Scarlett. Chestii normale.

— Dar televizorul? Cărţi?

— Nu ştiu. Nu prea se ocupa de chestii de-astea când eram împreună.

— Bine, atunci ziare. Politica o interesează? Ce

crede?

— Nimic din ce spui n-o caracterizează de-adevăratelea. Lucrează până târziu. Îi place să gătească. Matt aruncă o privire spre chipul lui Alex. E un om normal, Al. Piele, păr şi dinţi.

Alex se întrebă cum putea fi Claire un om normal dacă nu se uita la televizor *şi* nu citea cărţi sau ziare, dar o lăsă moartă.

— Şi Patrick?

— Dumnezeu ştie. Istoria violoncelului? Sau dobânzi şi ipoteci, zise Matt, pufnind. Obligaţiuni garantate cu creanţe.

— Cântă la violoncel?

— De unde dracu' să ştiu eu? Matt pufni din nou. Dar ăsta-i genul de chestie pe care *ar face-o* el.

— Bine, mersi. Nu mă ajută prea mult. Sunt genul care stau la taclale?

— Nu mai fi ciudată, Al. Nu-ţi mai face planuri aiurea. Aici trebuie să intri pe banda din stânga.

Alex schimbă banda.

— Sper să intrăm repede în normal, spuse ea. Să trecem peste etapa politicoasă. Să nu fie doar cu „ia tu primul ceainicul" şi „întâi tu, ba nu, tu, te rog, tu primul".

Se gândi la tonul lui Matt când vorbea la telefon cu Claire. Nu părea să fie în etapa de politeţuri.

— La ce te gândeşti? întrebă Matt. Pari dusă pe gânduri.

Alex răspunse după un moment de tăcere:

— Mă gândeam cum vă purtaţi tu şi Claire când sunteţi împreună. Mă întrebam cât de politicoşi sunteţi.

— Suntem politicoşi… cel puţin în ultima vreme.

— N-aţi fost aşa tot timpul?

— Ăăă… nu tocmai, o vreme. Un pic prea multe discuţii când ne ziceam unul altuia „putoare netrebnică nenorocită" şi „javră nebună obsedată de control".

— Cine avea dreptate? Putoarea netrebnică sau javra obsedată de control?

Matt râse.

— Niciunul. Amândoi. Se bătu gânditor cu unghia într-un dinte. Niciunul şi amândoi.

După două ore de condus, Alex trase în parcarea unei benzinării. Luară un meniu Burger King şi făcură schimb la volan.

Cu hamburgerii mâncaţi şi Matt la volan, Alex începu să se joace cu telefonul. Răsfoi actualizările de pe Facebook – în principal poze cu pomi de Crăciun împodobiţi artistic cu luminiţe. Se opri, simţind că i se face greaţă – probabil pentru că citea într-o maşină aflată în mişcare, deşi prefera să creadă că era din cauza imaginilor exagerate ale perfecţiunii siropoase de Crăciun pe care prietenii ei chiar trebuie să fi fost mult prea jenaţi ca să le fi postat până acum.

Îi bâzâi telefonul. Era un SMS de la Ruby.

Aţi ajuns deja? *A început magia Crăciunului*?

Alex îşi puse telefonul în suportul pentru pahare şi închise ochii.

— Deci la ce ar trebui să mă aştept să cred despre Patrick? O să-mi placă? a întrebat.

— E în regulă.

Alex rămase cu ochii închişi.

— Şi atunci, ce voiai să zici când ai spus să vorbesc cu el despre ipoteci şi ratele dobânzilor?

— Ştii exact ce voiam să zic. Voiam să zic că e un fel de ticălos plin de el. Poartă tot timpul cravată.

— Mulţi poartă cravată. Şi *tu* porţi cravată la serviciu.

— El poartă cravată pentru că *aşa vrea*. E inofensiv, serios, doar un pic cam necontrolat şi plicticos.

Telefonul lui Alex bâzâi în suportul pentru pahare.

Matt făcu semn cu capul spre el.

— Răspunzi?

Alex oftă.

— E Ruby.

În cele din urmă, se uită la telefon.

Să înţeleg din tăcerea ta că te distrezi mult prea bine ca să răspunzi?

— Aşadar. Alex întinse mâna spre geanta de la picioare. Puse telefonul în geantă şi o închise. Patrick e plicticos.

— Nu-i vina lui – a făcut copii de tânăr. Asta te îmbătrâneşte.

— Şi atunci, cu tine ce s-a întâmplat? Aveai 31 de ani când ai avut-o pe Scarlett şi încă îţi mai ştii scorul maxim la *Space Invaders*.

— Asta nu înseamnă că sunt tânăr, doar mă simt aşa. Îi aruncă o privire lui Alex şi apoi se uită din nou la drum. Şi vreau să zic că te îmbătrâneşte când ai copii de tânăr dacă eşti un anumit tip de persoană.

— Vrei să zici că e anost?

— Încearcă să facă totul cum se cuvine.

Alex se încruntă.

— Şi?

— Păi… nu există *cum se cuvine*, nu?

Alex îl privi pe Matt cum bate cu mâna în volan în ritmul liniei melodice a cântecului. Lăsaseră telefonul lui Matt să cânte la întâmplare – era un cântec pe care Alex îl recunoştea, dar nu ştia cum se cheamă, o piesă house cântată la pian din anii ’90.

— Când s-au cuplat?

Matt bătu din nou cu mâna în volan.

— Nu ştiu. Sunt împreună de ceva vreme.

— Înaintea noastră sau după?

— Înaintea noastră. Era pe-acolo odată când m-am dus s-o iau pe Scarlett.

— Atunci ai observat prima dată „anti-personalitatea lui de tip gaură neagră”?

— Nu-i mai zice aşa! Simt doar nişte chestii pe care mi le-a zis Scarlett şi care m-au făcut să mă gândesc la asta. E tot timpul cu gura pe ea să-şi lustruiască pantofii – vrea să şi-i facă în fiecare zi după şcoală. Aparent, ca s-o înveţe ce înseamnă responsabilitatea. O ceartă că aduce

viermi în casă şi-i zice să nu se bage în noroi. Ce distracţie e asta pentru un copil?

Alex nu ştia ce să răspundă.

— Şi Patrick tot încearcă s-o facă pe Scarlett să renunţe la Posey, urmă Matt. Crede că e prea mare pentru aşa ceva. Dar, pe bune! Are *şapte* ani. Uneori, şi eu mi-aş dori să am un iepure enervant cu care să umblu peste tot.

Alex îşi simţi telefonul vibrând în geanta de la picioare. Nu-l băgă în seamă.

— Şi la ce te-ai gândit când l-ai văzut prima dată pe Patrick? A fost ciudat s-o vezi pe Claire cu altcineva?

Matt îi aruncă o privire lui Alex.

— Ştii ceva? Hai să nu mai discutăm despre trecut. Chiar nu-i de niciun ajutor într-un weekend ca ăsta.

Alex încuviinţă din cap.

— De acord. Categoric o să avem curând nevoie de GPS. Deschise torpedoul. O să-l pornesc eu.

Matt se bătu cu un deget în tâmplă: un gest care spunea „am totul aici”.

— N-avem nevoie de el.

— Ai devenit mediu cu acte-n regulă în ultima vreme? Deţii Cunoaşterea tuturor drumurilor din întreaga ţară?

Matt încetini la un sens giratoriu.

— Nu. Am mai fost pe-aici.

Alex simţi cum se încruntă.

— Când?

— Am venit cu Claire şi cu Scarlett, când era Scarlett mică. Şi cu familia surorii lui Claire.

Alex se aplecă în faţă pe scaun; simţea pe piept apăsarea centurii de siguranţă.

— Ce?

— Nu ţi-am zis? Matt luă mâna de pe volan şi se uită la ea. Scuze, zise şi o mângâie pe genunchi. Bineînţeles, Scarlett n-o să-şi aducă aminte nimic. Era prea mică. Acum n-o să mai fie.

Alex îşi aţinti privirea pe drum. Simţea cum i se agită ceva în stomac. De parcă… până acum ar fi avut ceva solid

acolo. Şi acum dispăruse.

Asta schimba *totul*.

— Hei, Al. Eşti bine? Arăţi ciudat

— De ce nu mi-ai zis că ai mai fost aici?

Matt se uita concentrat drept înainte.

— Nu mi-am dat seama că nu ţi-am zis. N-a fost intenţionat, Al. De ce să fac aşa ceva?

Alex se concentră asupra gândului şi-l răsuci pe toate părţile.

— Are vreo importanţă? întrebă Matt. Că am mai fost aici şi înainte?

Alex răsuci în continuare gândul pe toate părţile. N-avea încredere în ea să spună clar ce simţea în momentul ăsta. Trebuia să digere gândul înainte să poată să discute despre el. Trebuia să-i pună o etichetă şi să-l clasifice.

Nu răspunse la întrebarea lui Matt, iar Matt nu o repetă.

Posey îşi potrivi centura de siguranţă.

— Dar mi-e frică!

Scarlett îi aruncă un zâmbet blând.

— Să nu-ţi fie frică.

Scarlett şi Posey îşi petrecuseră cea mai mare parte a celor trei ore de mers cu maşina până în parcul de vacanţă şușotind despre cum o să se poarte cu Alex.

Mami se întoarse pentru a mia oară.

— De ce nu-ţi pui un film?

— Suntem bine, zise Scarlett cu voce tare. Se întoarse spre Posey. Vorbeşte mai încet. Nu te pricepi la fel de bine ca mine la şușotit.

Mami se întoarse iar cu faţa spre drum.

Patrick se uita la şosea. El conducea întotdeauna, pentru că mami zicea că el nu era bun de pasager. Se tot smucea pe scaun şi dădea din picioare. Era amuzant de privit, dar lui mami nu-i plăcea.

— Îi spunem lui Alex că ştim? întrebă Posey. Despre chestia cu oamenii de ştiinţă?

— E mai sigur să ne purtăm ca de obicei, spuse

Scarlett. Şi să ne asigurăm că nu rămânem niciodată singuri cu ea.

Posey încuviinţă din cap, iar urechile i se loviră de plafonul maşinii.

— Trebuie s-o salutăm, zise Scarlett. Dar spunem doar că suntem obosiţi şi ne ducem la culcare devreme. Şi trebuie să-i dăm cadoul azi.

— N-am încredere în ea.

— Hai doar s-o evităm.

Scarlett încă nu era sigură că Alex *chiar* le făcea rău iepurilor doar ca să se distreze, dar nu era nicio problemă s-o evite. Oricum Alex nu era foarte interesantă.

Din faţă, se auzi glasul lui mami.

— Eşti *sigură* că nu vrei să te uiţi la un film?

— Suntem bine, spuse Scarlett cu glas normal.

— Ţine minte ce-am zis acasă, urmă mami. E un weekend cu oameni. *Nu-l* vreau pe Posey tot timpul prin preajmă în weekendul ăsta.

— Scuze, amice! şopti Scarlett.

Posey îşi încrucişă braţele ofensat.

— Acum, zise Mami. E o benzinărie la vreun kilometru şi jumătate, ai nevoie la toaletă?

Scarlett îşi dădu seama că se simţea puţin agitată.

— Bine.

Era ciudat cum ştia mami înaintea ei că avea nevoie la toaletă.

Posey se uită pe geam.

— O să mă întorc în China dacă Alex asta o să tot stea prin preajmă.

— Posey, nu mai spune aşa!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Scarlett! Chiar îmi pui răbdarea la încercare, ştii? Mami se întoarse şi se uită urât la ea. Nu poţi să-i dai pace lui Posey cinci minute întregi? Altfel, vorbesc serios – *serios* –, o să explodez.

IO

Patrick poposi ca să alimenteze la ultima benzinărie dinainte de parcul de vacanţă.

Opri motorul şi fu uşurat să vadă că în benzinărie era activitate. Kilometri întregi nu fuseseră lumini pe drum, ceea ce dădea şoselei o aparenţă fantomatică, deşi nu era decât ora patru. Orice loc care părea prea rural îl neliniştea, şi dădea vina pentru asta pe faptul că se uitase la *Deliverance*[4] la o vârstă când era prea impresionabil.

Patrick, Claire şi Scarlett coborâră din maşină. Patrick nu se putu abţine să nu se încrunte când o văzu pe Scarlett deschizând cealaltă portieră din spate pentru „Posey”. Lui Patrick nu-i plăcea când Scarlett şuşotea de una singură – mai ales pentru că de fiecare dată când cineva şoptea, se gândea automat că vorbea despre el. Gândul era destul de neplăcut când era vorba despre oameni adevăraţi. *Chiar* nu voia să se simtă stingherit de ce ar fi putut spune despre el *o fiinţă imaginară*.

— O duc pe Scarlett la toaletă, zise Claire şi trânti portiera. Ia-mi şi mie un Snickers dacă tot intri.

— În regulă.

Patrick îşi duse mâinile la spate, întinzându-se. Simţi în spate durerea aceea vagă care-i spunea că a condus prea mult.

Patrick credea că Scarlett ar fi trebuit să renunţe până acum la iepurele ăla. Claire era de părere că iepurele îi prindea bine, dar Patrick se săturase să tot fie nevoit să scoată un scaun în plus afară şi să se prefacă. Uneori, i se părea că lui Claire îi plăcea un pic prea tare toată povestea asta. De parcă ar fi vrut şi ea un prieten imaginar.

Alimentă maşina şi privi distrat o familie de patru persoane coborând dintr-un Corsa roşu. Erau trei generaţii ale aceleiaşi familii: doi copii, cu mama şi cu bunica lor, bănuia el. Mamei părea să-i fie frig în geaca de blugi, zgribulindu-se ca atunci când încerci să te faci mai mic sau

4 Deliverance (Eliberarea) - thriller produs și regizat în 1972 de John Boorman, cu John Voight și Burt Reynolds, după romanul din 1970 al scriitorului american James Dickey. Filmul, cu multiple nominalizări la premiile Oscar și Globurile de Aur, descrie călătoria a patru bărbați în pădurile din statul Georgia și este cunoscut pentru scena violentă în care unul dintre ei este violat (n. tr.).

să faci geaca mai mare. Părea cunoscută, se gândi Patrick.

Odată făcut plinul, puse furtunul în suport şi intră în benzinărie. Se aşeză la coadă în spatele mamei cu geacă de blugi.

— Să mai luăm nişte lemne? strigă femeia către cealaltă parte a magazinului. Dacă e frig, s-ar putea să dăm iama în ele.

— Cum crezi tu, iubito!

Bunica era atentă la cele două fete, care examinau, cu un aer destul de optimist, conţinutul lăzii frigorifice cu îngheţată.

Patrick cercetă coada de cal a mamei. Câteva fire albe din creştet luceau prin restul părului negru. Era atrăgătoare într-un fel relaxat cu geaca ei de blugi şi cizme.

Da, categoric i se părea cunoscută.

Patrick se întrebă dacă era cineva pe care-l văzuse la televizor. Vreun star de *reality show* sau cineva de prin vreun serial lacrimogen.

— Şi aprinzătoarele, Nicola? o întrebă bunica pe fiică. Avem destule sau să mai iau câteva, ca să fie?

Nicola. Patrick se încruntă.

Nicola… Garda. Bineînţeles!

Nicola se întoarse şi îi strigă ceva maică-sii.

Patrick o cercetă, îndepărtându-i de pe faţă 30 de ani şi imaginându-şi-o cu cercei mari şi cu buze mai pline, buze umede şi înroşite de la acadelele pe care le sugea tot timpul.

Nicola ieşi din coadă cu un oftat exasperat şi se duse spre maică-sa.

— Pompa patru?

Patrick reveni în prezent; încuviinţă din cap spre operator.

— Cincizeci şi patru, patruzeci şi şapte.

La radio se auzea un cântec de Crăciun trist din anii ’70: un cântec despre cum e să fii singur de Crăciun anul ăsta.

Patrick simţi o persoană care se aşezase în urma lui. *Ştiu* pur şi simplu că e Nicola.

Patrick îi făcu semn să treacă înainte.

— Ia-o înainte. S-ar putea să mai iau ceva.

— Foarte drăguţ, răspunse Nicola şi îşi plăti benzina.

Patrick luă nişte gumă de mestecat fără zahăr.

— Şi asta, îi spuse operatorului.

Îi întinse cardul operatorului şi-i aruncă o privire Nicolei, care îşi aduna copiii. Patrick nu spusese nimic, iar ea pleca.

Şi acum ieşea. Chiar acum. Chiar în clipa asta. Şi el nu făcea nimic.

Patrick îşi luă restul de la operator. Făcu un pas spre Nicola, care se întoarse spre copii.

— Nu vă iau îngheţată, fetelor. Puteţi să beţi un ceai când ajungem la Happy Forest. E doar la cinci minute de-aici.

Patrick se opri. Îi făcu semn operatorului, cu guma de mestecat fără zahăr în mână.

Traversă curtea, cu pas săltat. Aruncă pachetul de gumă în aer şi-l prinse.

Rămase bine dispus chiar şi când, în maşină, Claire îi zise că nu-i bun de nimic şi-l trimise înapoi după Snickers-ul ei, de care uitase.

Indicatorul de deasupra intrării în parcul de vacanţă avea o bulă care ieşea din gura unui arici de desene animate. *Bun venit la Happy Forest*! *Unde relaxarea e o forţă a naturii*.

Patrick trecu pe sub indicator. Urmă coada până la gheretele de la intrare şi trase la cea unde se afla Corsa roşie.

— Rezolv eu, zise Patrick. Staţi aici.

În ghereta de la intrare, Patrick aşteptă la coadă în spatele Nicolei, care tocmai primea cheile şi o hartă.

— Distracţie plăcută! zise recepţionera.

Patrick o urmări pe Nicola cum se îndepărta şi se duse spre birou.

— Patrick Asher. Îi dădu recepţionerei cardul de credit şi o privi pe Nicola urcând în maşină. Mă întrebam… sunt în acelaşi grup cu doamna care tocmai a plecat… cu Nicola. Îi adresă recepţionerei un zâmbet despre care spera că e fermecător şi n-are nimic ascuns. E posibil să ne daţi o cabană lângă cea a Nicolei?

Îşi ţinu răsuflarea.

Recepţionera nici măcar nu ridică privirea, bătând doar ceva la tastatură.

— Sunt sigură că putem rezolva.

Interogatoriu după incident. Sheila Kapur, 57 de ani, recepţioneră la Happy Forest.

Faţă în faţă. Ghereta de la intrarea în Happy Forest.

Să-mi iau haina? Vin cu plăcere la secţie.

Ştiu că nu sunt bănuită de nimic, doar că e plăcut să mai ies pe-afară. Stau la biroul de la recepţie oricum ar fi vremea. Din septembrie până în mai ţin o pătură pe genunchi. Vreţi o ceaşcă de ceai? Am un ceainic şi frigider aici.

Dacă sunteţi sigur. O să fac totuşi pentru mine, dacă nu vă deranjează.

Bănuiesc că Jared v-a spus să veniţi la mine pentru că ştie că eu *ştiu tot ce se petrece. V-a zis asta respectuos sau de parcă aş fi o bârfitoare? E cam obraznic. Totdeauna are ceva de zis despre pătura pe care-o ţin pe picioare, îmi zice Buni, dar pentru el e în regulă, el se plimbă toată ziua. Şi i-am făcut o grămadă de servicii în decursul anilor. O ştiu de mult pe maică-sa, de la Weight Watchers, şi eu i-am făcut rost de postul ăsta, după ce n-a reuşit să termine liceul. Maică-sa îmi e recunoscătoare şi-n ziua de azi. Deşi, dacă stau să mă gândesc, ar trebui să ne ducem amândouă iar la Weight Watchers.*

Ştiu destul de multe despre familia cu incidentul, şi am şi câteva idei. Ar fi trebuit să mă fac psiholog, pentru că ştiu ce se întâmplă în capul oamenilor înainte s-o ştie ei înşişi, sau orişicum pot să îmi fac o idee. Ştiu cine e gata să plângă. Ştiu cine are nevoie să vină la baraca mea şi să

se descarce în faţa bătrânei Sheila şi a ceainicului ei prietenos. Îmi tot spun, Sheila…

Ah.

Bineînţeles, domnule poliţist. Nici prin gând nu-mi trece să vă reţin.

Au zis că a fost un accident? îi credeţi?

Întreb pentru că în cabana aia au fost certuri.

Am auzit de la Ben Oakley, care se ocupă de grădină şi a auzit un bărbat şi o femeie ţipând lângă lac. După aia, Richard Crawford, care lucrează la bar, i-a auzit pe cei doi bărbaţi certându-se acolo. Unul dintre ei i-a spus celuilalt „puţă bleagă”. Nu sună foarte sărbătoresc, nu?

Pot să mă uit la poze? Jared a zis că aveţi poze.

Da! Până la urmă, chiar i-am cunoscut! Pe bărbatul ăsta, cel puţin.

Patrick Asher? Aşa e. A venit să ia cheile cabanei în prima zi. Nu i-am cunoscut pe ceilalţi trei. Dar de ce nu-mi arătaţi poze şi cu ceilalţi din grup?

Nici prin cap nu-mi trece să vă corectez, domnule poliţist, dar mai erau. Bărbatul ăsta, Patrick, a venit la recepţie şi mi-a zis că e în grup cu doamna din maşina din faţă. Am făcut nişte jonglerii şi i-am găsit o cabană alături. N-a fost bătaie de cap.

Pot să mă uit acum în sistem, e simplu.

Nicola Trevor, ea e. Încă mai e aici, zice sistemul. Nu v-au pomenit de ea?

Păi, asta-i interesant, în primul rând, nu?

A, da? Nimic altceva?

Dar o să-mi spuneţi când aflaţi ce se întâmplă aici?

Bineînţeles, înţeleg. Oricum, o să aflu singură. Lumea îmi spune lucruri pe care n-o să le spună poliţiei. Eu sunt aici când vin şi sunt aici şi când pleacă, şi multora le place să stea la o palavră şi o ceaşcă de ceai cu Sheila la plecare. Am cincisprezece căni aici, pentru orice eventualitate. Cincisprezece.

Puteţi să veniţi oricând. Întotdeauna o să găsiţi aici o cană pentru dumneavoastră.

II

Patrick scoase laptele şi iaurturile din geanta frigorifică şi le puse în frigiderul gol din cabană. Ascultă sporovăială entuziastă a lui Claire şi Scarlett în grădină.

Scoase sticlele de vin alb şi le puse în frigider, aşezând iaurturile lângă ele, ca să nu se rostogolească dintr-o parte în cealaltă.

Nicola García. *Acea* Nicola García.

Numai faptul că o văzuse îl dusese înapoi în timp, cu un ecou nervos al energiei adolescentine.

Iar el – dintr-un impuls – aproape că o *urmărise*.

Nu. Categoric n-o urmărise, absolut deloc. Şi nu fusese nimic premeditat. Era numai dornic s-o vadă din nou pe Nicola şi asta era singura ocazie pe care o s-o aibă vreodată.

Patrick încercă să nu bage în seamă cum i se ridica părul pe ceafă.

Categoric nu o urmărise.

Trebuia să despacheteze şi să iasă să alerge, decise el. Ieşi pe terasă.

Claire şi Scarlett stăteau în genunchi pe jos, ţinând ceva în palme, parcă nişte alune sărate, pentru nişte veveriţe. Patrick nu credea că ar trebui să le dea sare unor animale sălbatice. Dar asta era.

— Vreau să-mi desfac bagajul, îi zise lui Claire. Dar nu-i decât un singur dormitor dublu.

— Aia. Claire îi făcu semn lui Scarlett spre o anumită veveriţă dolofană. Are cea mai credulă mutră.

Patrick se întrebă dacă nu cumva Claire planificase veveriţele alea. Cu Claire, nu putea să fie niciodată sigur. Ţinute? Oportunitate foto? Claire *trebuia* pur şi simplu să atragă distracţia în orice situaţie. La început, asta îi plăcuse lui Patrick, dar acum îl irita puţin.

Claire îi aruncă o privire.

— Arăţi stingher şi fără rost, cum stai acolo.

— Mersi.

— Alege o cameră dacă vrei să desfaci bagajele. Ce-

am găsit, al meu să fie.

— Nu putem să luăm singura cameră dublă înainte să ajungă şi ei. O să părem egoişti.

Claire se ridică.

— Stai aici, scumpo, îi zise lui Scarlett, apoi intră în cabană, cu Patrick pe urmele ei. Atunci hai să luăm camera cu două paturi, zise ea încet.

— Dar nu vreau camera cu două paturi.

— Atunci ia camera bună.

— Ţi-am zis că nu putem!

— De ce eşti aşa de agitat?

Scarlett intră pe uşile dinspre terasă.

— Nu mănâncă. Aşa că am lăsat alunele afară, în caz că se răzgândeşte.

— Adu punga înăuntru, Scarlett, zise Patrick mecanic. Nu lăsa mizerie.

Scarlett îşi târî picioarele înapoi afară. Scutură alunele din pungă şi o aduse înăuntru. Trase uşile cu ambele mâini, lăsându-se pe spate ca să le închidă în urma ei.

— La ce oră ajung ceilalţi? întrebă Patrick.

Claire ridică din umeri.

— N-ai primit vreun SMS sau ceva? întrebă Patrick.

Dar Claire nu făcu decât să râdă.

— Sigur Alex e politicoasă, chiar dacă Matt nu e?

Claire îşi îndreptă privirea spre Scarlett şi apoi din nou spre Patrick.

— Matt e foarte politicos. Se uită la Patrick, spunându-i din ochi „adu-ţi aminte, fiică-sa e aici”. E doar un pic mai spontan decât alţii, adăugă.

Patrick le privi îndreptându-se către camera mai mică, Scarlett trăgând după ea valiza, o zebră care putea fi şi călărită.

— Măcar Scarlett poate să-şi desfacă bagajele, zise el în spatele lui Claire.

Dar ea nu răspunse.

Lui Patrick îi veni o idee.

— Scarlett! strigă el. Vino şi uită-te cum dau cu banul.

12

Alex şi Matt parcară în faţa cabanei pe întuneric. Văzură un bărbat care îşi termina alergarea, luminat de felinarele din pădure, care păreau ieşite din Narnia. În mod clar, făcuse jogging şi purta ceva ce părea un costum de lycra foarte scump şi foarte serios.

— Ăsta-i Patrick? întrebă Alex.

— Mda. Matt coborî geamul şi strigă: Genunchii sus, sfeclă ce eşti!

Patrick tresări, luat prin surprindere. După o clipă, buzele i se ridicară într-un zâmbet.

Matt trase frâna de mână şi coborî în grabă din maşină. îl bătu pe Patrick pe spate.

— În regulă, amice! Dădu fuga în cabană. Scarlett!

Alex coborî din maşină încet, cu picioarele amorţite de pe drum.

— Patrick? întinse mâna. Eu sunt Alex.

Patrick îi strânse mâna atât de formal, încât o făcu să aibă senzaţia că e la o conferinţă de lucru.

— Aţi rămas blocaţi în trafic? întrebă Patrick. Vă aşteptam la patru.

— A, abia pe la patru am plecat.

Alex deschise portbagajul şi-şi scoase valiza.

Patrick i-o trase din mână.

— Am luat-o eu.

— Mersi.

Alex luă în schimb valiza lui Matt. Părea suspect de uşoară, de parcă nu se gândise (şi nu îndesase) destul de mult în bagaje.

Poate să ia de la mine loţiunea de corp, se gândi Alex, *dar poate naibii să se ducă la magazin şi să-şi cumpere altă periuţă de dinţi*.

— Las-o, spuse Patrick, făcând semn cu capul spre valiza lui Matt. Duc eu chestiile grele înăuntru.

— Nu-i grea.

Patrick păru că vrea să mai spună ceva, dar n-o făcu.

Alex intră după el în casă. Faptul că valiza lui Matt era aşa de uşoară îi sugera că anul ăsta n-o să primească un cadou de Crăciun extravagant. Dar nu prea se dădeau ei în vânt după aşa ceva. În valiza lui Alex nu se aflau decât câteva cadouri simbolice pentru Matt. O sticlă de brandy. O pereche de şosete împodobite cu imagini ale lui Liono din *Thundercats*[5] (avuseseră nu demult o discuţie despre *Thundercats* şi i se părea amuzant şi drăguţ). Orice i-o fi luat Matt, oricât de mic – câtă vreme era împachetat şi nu încă în punga de plastic cu bonul în ea –, o să fie foarte bun pentru Alex.

Îl urmă pe Patrick pe coridor. Privi cum i se mişcau muşchii pe spatele picioarelor. Pe partea de sus, fără păr, a coapsei era o aluniţă urâtă, ca o pată de vopsea. Într-un şort de lungime normală, aluniţa ar fi fost acoperită.

Se aşteptase ca Patrick să arate puţin mai casnic. Un pic mai mult gen Sudoku şi vin bun, un pic mai puţin gen Puţin, de parcă şi-ar petrece weekendurile tăind lemne şi luându-se la trântă cu urşii. Cu muşchii de pe piept lucraţi de exerciţii excesive şi şortul prea scurt, nu arăta deloc ca Matt.

Dar, pe de altă parte… de ce ar fi trebuit să arate ca el?

Claire şi Alex nu erau chiar acelaşi gen. Claire era rasată, extrem de albă, cu aer de avocat şi un stil cât se poate de strălucitor, care te izbea din prima. Când te uitai la Claire, auzeai un râs răutăcios şi ţăcănitul paşilor repeziţi pe podele lustruite. În timp ce la Alex nu trebuia decât să arunci o privire ca să-ţi dai seama că pantofii ei nu ţăcăneau, ci scârţâiau.

Când ajunseră în camera principală a cabanei, Patrick se întoarse spre ea.

— Voi staţi jos.

---

5 Serial de animație american, având ca personaje extratereștri umanoizi cu înfățișare de pisici, care a fost difuzat din 1985 până în 1989 (n. tr.).

Alex voia să vadă salonul deschis şi bucătăria, dar Patrick o zori pe un coridor, de parcă avea nevoie s-o ducă într-un loc anume.

Când ajunseră în dormitor, Alex puse valiza jos. Cea mai mare parte a camerei era ocupată de două paturi de câte o persoană.

Patrick se întoarse către ea.

— Nu voiam să luăm pur şi simplu dormitorul matrimonial de sus, dar nici nu voiam să vi-l lăsăm vouă.

Alex râse.

— De înţeles.

— Aşa că am dat cu banul. Aţi pierdut.

— În regulă.

— Am zis că ar trebui să filmăm când am dat cu banul, dar Claire a spus că nu e nevoie.

— E în regulă.

— Era Scarlett aici. Un arbitru imparţial. Patrick tăcu pentru o clipă. A fost pajură. Eu zisesem pajură.

— Patrick, zise Alex. Nu te stresa!

Îi adresă cel mai relaxat zâmbet al ei.

— Iau eu cheile de la maşină, zise Patrick şi întinse mâna. Şi descarc restul lucrurilor.

— Nu, ne descurcăm, o să vină şi Matt.

— Insist. Cheile!

Alex n-avea energie pentru o întrecere de generozitate agresivă, aşa că, fără tragere de inimă, i le dădu. Patrick le luă şi o şterse din încăpere, iar Alex deschise fermoarul valizei ca să-şi scoată încărcătorul telefonului.

— Bună, străine! o auzi Alex pe Claire din cealaltă cameră. Hai să te îmbrăţişez.

Apoi auzi vocea lui Matt răspunzând:

— Tricoul tău miroase ca acasă. Ca în fosta noastră casă.

— Acelaşi detergent, probabil.

Alex se opri din căutat încărcătorul şi se ridică în picioare, rămânând dreaptă.

Acasă.

Claire apăru în prag.

— Cioc-cioc!

Claire îşi deschise larg braţele, zâmbind, iar Alex se lăsă în faţă ca s-o îmbrăţişeze. Claire era genul care te strângea tare în braţe, aşa cum ştiuse Alex că va fi. Creştetul îi ajungea până la nasul lui Alex, care simţi adierea cu iz de nucă din părul ei. Mai simţi şi alt miros, pe care-l recunoscu, dar nu ştia de unde să-l ia.

Nu putea să fie ăla mirosul de *acasă*. Pentru că Alex nu ştia cum mirosea *acasă*.

Claire o legănă pe Alex dintr-o parte într-alta şi-i dădu drumul. Patrick veni de după colţ cu braţele pline de haine şi cu skateboardul lui Matt. Le puse pe podea şi dispăru din nou, fără nicio vorbă.

Alex îl privi plecând.

— Se pare că Patrick ne aduce toate lucrurile.

Claire dădu din mână.

— Aşa face el. E mai simplu să-l laşi pur şi simplu într-ale lui. O să pun ceainicul la încălzit, trebuie să fiţi obosiţi.

După ce plecă, Alex se prăbuşi pe pat.

Matt îşi băgă capul pe după uşă.

— Ai ceva împotrivă dacă ies cu Scarlett să vadă raţele?

Alex îi zâmbi.

— Dă-le o coajă şi din partea mea.

Matt făcu semn cu mâna şi dispăru.

— Dar e întuneric! strigă Alex după el.

Oare raţele ies pe întuneric? îşi dădu seama că nu ştia.

Alex privi în jur. Dormitorul era înghesuit, cu sertare de mărimea unor cutii de pantofi şi două umeraşe care zornăiau trist împreună în şifonier. Încăperea mirosea a cutii de chibrituri şi resturi de la ascuţitoarea de creioane: exteriorul, îmblânzit şi făcut să fie prietenos cu copiii. Dar era în regulă.

Însă… *acasă*. *Acasă* nu era în regulă.

Alex se duse în zona cu salonul deschis şi bucătăria. Mirosi – şi apoi văzu – peştele mare, despachetat şi aşezat în mijlocul unei grămezi de folii de plastic.

Claire arătă spre peşte.

— Doar îl pregătesc pentru mâine.

Alex zâmbi puţin. Intenţionat, nu se mai uită la peşte. Nu ştia ce fel era, dar era mare. Genul de peşte care spune: „uită-te la mine, n-avem noi un eveniment special aici?”

Iar Alex detesta peştele.

Detesta mirosul – putreziciunea stătută a vacanţelor la mare şi a oraşelor în declin. Detesta gustul, deşi lumea îi spunea întotdeauna că peştele e mai bun la gust decât pare după miros. Opinia ei, e drept că după dimensiunile reduse ale mostrei, era că e o minciună.

Şi detesta şi felul în care arătau peştii. Felul cum păreau aşa de complet *morţi*, cu ochii rotunzi lucind deschişi. Alex ştia de unde îi provine mâncarea şi rezolvase cu zeci de ani în urmă problema nesiguranţei morale pe tema asta. Dar nu-i plăcea să vadă ochii ăia. Niciun alt aliment nu venea cu ochi căscaţi ataşaţi.

Şi nu-i plăcea să i se aducă aminte de sensibilitatea ei. Fiindcă, pentru numele lui Dumnezeu, era un *om de ştiinţă*. Disonanţa era un semn de slăbiciune mentală.

— E o bucată minunată, spuse Claire. Dar Scarlett face mutre pentru că nu-i place peştele. Crede că arată dezgustător. Se ţine de nas dacă o pun să mănânce.

Alex zâmbi puţin.

— Dar i-am zis că nu poţi să spui pur şi simplu că nu-ţi place ceva. Nu vreau să fie mofturoasă când se face mare.

Alex se îndepărtă de peşte, ducându-se către Claire, până când mirosul de peşte se atenuă şi simţi din nou parfumul lui Claire.

Îi zâmbi scurt lui Claire.

— Trebuie să mă duc la toaletă.

Se grăbi să se întoarcă în dormitor şi se sprijini de căpătâiul patului.

Se gândi la parfumul lui Claire.

Nu că ar fi fost preocupată de parfumuri. Ea nu folosea, deşi Matt îi cumpărase o sticluţă de parfum de Crăciunul trecut. Alex se asigurase că-l foloseşte de câteva ori, doar cât să dea dovadă de bunăvoinţă, iar Matt îi spusese ce minunat miroase. Şi, de atunci, parfumul ajunsese discret şi fără formalităţi într-un sertar.

Alex se aşează pe pat. N-avea cum să scape.

Claire folosea acelaşi parfum.

13

Scarlett se târî de la lac cu Posey şi tati. Posey se holba la frunzele de pe potecă în timp ce mergea, cu vârfurile urechilor lăsate.

Tati îşi trecu o mână prin păr.

— Îmi pare foarte rău că n-au fost raţe astă-seară.

— O să le găsim mâine, Posey, zise Scarlett.

— Promit, Posey, adăugă tati. O să găsim cele mai mari şi mai flămânde raţe din lume. Şi poţi să-ţi iei o pâine întreagă. Raţele o să creadă că eşti Regele Pâinii. Ce zici?

Posey îi adresă lui tati cel mai curajos zâmbet al său.

Când ajunseră toţi trei înapoi la cabană, Alex îi aştepta.

— Scarlett! Alex sări de pe canapea şi îşi netezi hainele. Mă bucur să te văd, amice!

Posey mârâi încet, iar Scarlett îl avertiză din priviri.

— Am *discutat despre asta* în maşină.

Alex îşi păstră zâmbetul pe faţă.

— Abia aştept să stau o grămadă de timp cu tine în vacanţa asta.

— Mă rog! făcu Posey.

Scarlett îl ţistui.

Zâmbetul lui Alex şovăi. Rămase o clipă în picioare, cu un aer pierdut, apoi se aşeză la loc.

Mami prinse privirea lui Scarlett şi-i făcu semn cu capul spre plicul de pe masă.

Scarlett şi Posey se uitară unul la celălalt, apoi ea luă plicul şi-l puse pe genunchiul lui Alex.

Mami dădu iar încet din cap spre ea.

Scarlett se uită la covor.

— Crăciun fericit!

— Ah, mulţumesc mult, Scarlett! Dar încă n-a venit Crăciunul!

Scarlett se uita acum la perete.

— Ideea e, se grăbi mami să-i zică lui Alex, că timpul este esenţial în cazul acestui cadou şi, dacă îţi planifici diverse pentru săptămâna asta, e cel mai bine să ţi-l dea acum.

— Nu sunt sigură că a mai rămas prea mult timp de planificat diverse, nu? zise Alex, iar zâmbetul îi dispăru într-o clipă. Nu voiam să zic…

Mami dădu din mână.

— Nu-ţi face probleme, e în regulă. Am prins ideea.

Mami era întotdeauna foarte drăguţă cu Alex. Mai drăguţă decât era vreodată cu Scarlett sau Posey.

Alex se uită la plic. îl deschise şi scoase bucăţica de carton dinăuntru, clipind o secundă la ea.

— Sigur poate să citească, îi zise Posey lui Scarlett. Doar *e* om mare.

Scarlett puse mâna pe braţul lui Posey ca să-l facă să tacă. Taţi se aplecă peste umărul lui Alex ca să se uite la cartonaş.

— Cee?

— Vouchere pentru spa. Alex se întoarse către Scarlett, apoi spre mami. Mulţumesc foarte mult?

Tonul i se ridică la sfârşit, de parcă ar fi pus o întrebare.

— Au un spa extraordinar aici, zise mami. Foarte relaxant.

— Mulţumesc, zise Alex. N-am mai fost niciodată la spa.

— Serios? râse mami. Atunci e un loc grozav să te converteşti. M-am simţit foarte bine la spa-ul ăsta data

trecută.

— Data trecută, spuse Alex cu glas ciudat. Când ai mai fost aici.

— Da. Dar, evident, cadoul nu-i de la mine, e de la Scarlett.

— Bineînţeles. Mulţumesc foarte mult, Scarlett!

Scarlett încuviinţă scurt din cap şi se întoarse spre mami.

— Acum pot să mă duc la culcare?

— Cum?

Lui mami i se întinse pielea pe obraji de surprindere, în felul ăla care o făcea să nu mai arate drăguţă, ci ca şi cum i-ar mai fi crescut o bărbie.

— Am început să am halucinaţii?

— Sunt o grămadă de lucruri distractive de făcut mâine. Avem o zi mare în faţă.

Mami şi tati se uitară unul la celălalt.

— Poate să mă învelească tati, zise Scarlett. Haide, tati! Haide, Posey!

Tati adună pilota pe lângă Scarlett.

— Cât se poate de strâns! O înfăşură şi mai tare, învârtindu-se în jurul ei, tot strângând şi strângând. N-o să mai poţi să scapi niciodată de aici.

Scarlett râse chiuind în timp ce tati tot îndesa mai strâns pilota în jurul ei.

— Să-mi aduci aminte dimineaţă să-ţi dau un calendar de Advent[6] pe care ţi l-am luat, zise tati. Doar cu trei săptămâni întârziere, mai bine mai târziu decât niciodată.

— Mersi, tati.

— Dar cum suntem pe 21 decembrie, am mâncat deja cele mai multe bomboane. N-au mai rămas decât patru.

— Nu le-ai mâncat pe *toate i*

Tati îşi încreţi nasul.

---

6 Carton mare viu colorat pe care se află ușițe numerotate ce se deschid în fiecare zi a Postului Crăciunului - care în bisericile din Marea Britanie începe în a patra duminică înainte de Crăciun - iar in spatele lor se află o imagine și o bomboană de ciocolată (n. red.).

— Bănuiesc că nu. Bănuiesc că, de fapt, calendarul încă mai e ambalat. Trebuie doar să mănânci toate cele 25 de bomboane de ciocolată în weekendul ăsta.

Scarlett dădu din cap spre Posey, care stătea la picioarele patului.

— O să mă ajute Posey.

Tati se uită prin cameră, în direcţia greşită.

— Trebuie să-l învelesc şi pe Posey?

— Posey doarme în uscătorul de rufe.

Posey încuviinţă scurt din cap spre tati. Posey era de părere că nu e în regulă ca băieţii şi fetele să doarmă în aceeaşi cameră. Acasă la Scarlett, dulapul de uscat rufe era singurul spaţiu liber de la etaj şi nu părea foarte confortabil, dar Posey era mulţumit. Îi plăcea să aibă locşorul lui.

— Aşa e, am uitat de rânduielile de dormit ale lui Posey, zise tati. Ai zice că mi-aş aduce aminte *aşa ceva*. Aici e vreun dulap de uscat rufe?

— Da. Dar nu-i nicio grabă să ne ducem la culcare.

— Nu ziceai că eşti obosită?

— Acum, nu. Aşa că Posey o să rămână aici cât ne citeşti tu o poveste. Care, Posey?

— *Leul Bryan*.

— Am vrea să ne citeşti *Leul Bryan*, zise Scarlett. E chiar acolo, tati, lângă tine.

Posey se întinse pe pat.

— Sper că tati al tău imită personajele mai bine decât Patrick.

— Nu-ţi face griji, spuse Scarlett şi îşi puse mâinile sub cap. Le imită. Şi mai ales gorila.

I4

Patrick îşi făcu de lucru ca să nu se mai gândească la Nicola. Aranjă băuturile, făcu sandvişuri, aşeză castroane cu măsline şi alune. Constată cu plăcere că, până la opt şi jumătate, el şi Claire se evidenţiau ca gazde.

Matt o dusese pe Scarlett la culcare, iar acum Alex şi Matt stăteau pe canapele, în timp ce Claire pregătea

băuturile în bucătărie. Patrick era la întrerupător, reglând lumina ambientală în spaţiul deschis cu salonul/bucătăria/sufrageria. Bărbatul care controlează tehnologia.

Era important să stabilească linia directoare potrivită, se gândi Patrick. Începi cum ai de gând să mergi mai departe.

— Îmi pare rău că sunt doar sandvişuri, zise el. O să gătim noi ceva ca lumea mâine.

— Când spune *noi*, se referă la mine, zise Claire, venind în salon cu câte o băutură în fiecare mână. Eu fac calcanul.

— Alex detestă peştele, zise Matt simplu.

Alex se înroşi.

— Matt!

Matt se întoarse spre ea.

— Ce-i? Preferai să nu-i spun? O să mănânci oricum?

— Încetează, zise Alex, întorcându-se spre Claire. Îmi pare foarte rău, Claire!

— Nu fi prostuţă! Claire puse băutura pe un suport în faţa lui Alex. Ţi-am făcut un cocktail de pepene. Fără alcool. Am luat reţeta dintr-un supliment de duminică.

Alex îi aruncă o privire lui Matt.

— Fără secrete?

Matt ridică mâinile.

— Credeam că nu vrei niciun fel de situaţii jenante. Că am rezolvat cu explicaţiile înainte să venim. E în regulă?

Claire îi dădu şi lui Matt o băutură. Patrick observă că el nu-i mulţumi, iar Claire nici nu se aştepta să primească mulţumiri.

— Nu-i nicio ruşine. Şi îmi pare rău că am atras atenţia aşa. Claire o apucă pe Alex de mâini ca să-şi sublinieze cuvintele, încercam să fiu drăguţă.

— Ştiu. Mulţumesc.

Claire zâmbi şi dădu drumul mâinilor lui Alex. Se duse înapoi în bucătărie după restul băuturilor.

Alex îşi drese vocea, scoţând un sunet stângaci.

— Simt nevoia să adaug, ca să avem o imagine completă, că, deşi am decis să renunţ la băutură, n-am fost niciodată un caz tipic de alcoolic, nu genul ăla rău. Eram doar genul de băutor despre care te avertizează ziarele.

Chipul i se înroşi pentru o clipă.

— Genul ăla care bea mult prea mult Rioja de la supermarket şi e o bombă cu ceas pentru NHS[7].

Claire încuviinţă din cap.

— Bineînţeles.

— Nu m-am trezit niciodată căzută lată în boschete sau bătându-mă cu vagabonzii în faţa benzinăriilor.

Matt se întoarse către Claire.

— Partea bună e că acum nu se mai bate deloc cu vagabonzii. O mângâie pe Alex pe genunchi. S-a descurcat foarte bine.

Alex îi dădu deoparte mâna, bine dispusă. Patrick consideră nepoliticos comentariul lui Matt, dar pe Alex nu părea s-o fi deranjat.

Claire îi întinse lui Patrick un cocktail fără să se uite la el. Patrick voia să-i mulţumească, dar se hotărî că ar fi ciudat după ce Matt n-o făcuse.

Alex se şterse la gură.

— Oricum, pur şi simplu nu mai beau şi, oricum, nu-i mare lucru. O mulţime de oameni nu beau.

Patrick se întrebă dacă Alex vorbea mereu aşa de mult şi de repezit.

— Nu zic că n-o să mai beau niciodată. Poate că o să mă apuc din nou peste un an… nunţi, aniversări. Doar că nu tot timpul.

Claire îşi luă cocktailul.

— Noroc!

Făcură toţi chestia cu ciocnitul. Claire se lăsă pe spate şi se întinse pe canapeaua pătrăţoasă. Părea că încearcă să o facă să pară pe cât se putea de confortabilă

7 Național Health Service - sistemul public de sănătate din Marea Britanie (n. tr.).

şi relaxantă.

— Ce chestie plăcută! Jocuri şi distracţie în aer liber şi karaoke. Şi să ajungem să ne cunoaştem între noi.

Dădură cu toţii din cap, într-un fel de confirmare, încuviinţarea lui Alex veni cu o uşoară întârziere, dar, când se întâmplă, fu plină de convingere.

— Scarlett n-a fost practic niciodată prea mult în natură. Stă în oraş. Asta e… eu, în copilărie, vedeam douăzeci de vaci şi patru porci până să-mi mănânc porridge-ul. Claire se lăsă într-o parte şi îşi trase picioarele lângă ea, pe canapea. Şi Scarlett chiuie entuziasmată când vede chiar şi o raţă.

Matt pufni.

— Nu toată lumea a crescut printre tractoare stricate şi grămezi puturoase de balegă. Văzu expresia de pe chipul lui Claire şi continuă: Nu zic că a fost ceva în neregulă cu copilăria ta. Doar că ferma alor tăi era nasoală.

— Nu mi-aş face probleme. Nici ei nu vorbesc prea frumos despre tine.

Matt râse.

— Nu vorbeam despre *ei*, doar despre fermă.

— Mă rog.

— Păi, ai face bine să te înveseleşti şi să te pregăteşti – vin aici în ziua de Crăciun şi au multe să-ţi spună.

Patrick o văzu pe Alex înlemnind, dar Matt nu făcu decât să râdă. Când observă expresia lui Alex, Matt zâmbi şi spuse:

— Al, glumeşte. Nu i-ar invita aici. Weekendul ăsta nu-i *chiar aşa* de aglomerat.

Claire îi zâmbi larg lui Alex.

— Cred că de fapt Claire are dreptate în legătură cu mersul la ţară, zise Patrick. Lui Scarlett îi prinde bine să vadă ceva mai multă natură.

Rămaseră toţi tăcuţi preţ de un minut.

Matt se foi şi se întoarse spre Claire cu un rânjet.

— Şi *ce* zic părinţii tăi despre mine?

— Nimic.

— Trebuie să spună ceva. Altfel nu ziceai tu aşa.

— Nu pomenesc niciodată de tine. Claire dădu deoparte o pană de pe mânecă şi adăugă: Niciodată fără să pună şi *leneş* înaintea numelui tău.

Patrick se uită la Claire. Nu era adevărat.

Patrick ar fi vrut să-i spună lui Matt că acum îi ziceau întotdeauna *tatăl lui Scarlett*. Că oamenii ăştia aveau un nume pentru el, dar nu şi pentru Matt.

— Păcat. Cu toată casa lor rece de rahat, cu toate găinile alea rătăcind prin jur de parcă ele aveau cheile, totdeauna i-am admirat pe ai tăi.

Claire îşi ridică privirea în tavan.

— Ba nu.

— Şi mama ta a avut totdeauna o coafură minunată, cum făcea chestia aia bizară cu agrafa.

Matt făcu un gest cu mâna, prinzând o şuviţă de păr într-o parte.

— Taci din gură!

— Şi un stil adorabil, superior, de a se purta cu chelneriţele, vorbindu-le de sus ca o aristocrată într-un film istoric. Matt se întoarse către Alex: îi spuneam „Contesa”.

Alex ridică bărbia în semn că a înţeles.

— Nu în faţă. Matt se întoarse către Patrick. Zi-mi, Pat, încă te mai fixează cu privirea aia când greşeşti ceva? De parcă ai scârbi-o?

Patrick tuşi când îl auzi spunându-i *Pat*.

— Făcea asta doar cu tine, răspunse el.

Claire se ridică în picioare.

— Mai aduc de băut, cred.

Matt se sculă de pe canapea.

— Te ajut eu. Poţi să-mi arăţi cum faci chestiile astea cu pepene. Patrick îl privi pe Matt îndepărtându-se cu mersul lui relaxat, de om fără griji. Sorbi din cocktail şi se întoarse spre Alex să spună ceva. Dar ea nu se uita la el.

Privea fix pe fereastra spre terasă, în bezna de dincolo de ea. Se citea încordarea în felul cum îşi ţinea

sprâncenele, o expresie pe care Patrick n-o putea descifra.

I5

Alex simţi cum pasul îi devine mai uşor când închiseră uşa dormitorului.

— Cred că nu s-a mai dus nimeni vreodată aşa de devreme la culcare, spuse Matt, cotrobăind prin valiză. Se pare că o să am nevoie să împrumut periuţa ta de dinţi.

Alex îşi aruncă geanta de umăr pe scaun.

— Crezi că o să-ţi şutească portofelul?

Alex urmări privirea lui Matt spre geanta ei de pe scaun.

— Puterea obişnuinţei. Sunt într-o casă cu străini.

— Nu sunt *străini-străini*.

— Patrick e. Nu l-am cunoscut până acum.

Alex îl ajută pe Matt să mute paturile, împingându-le cu genunchiul ca să se lipească unul de celălalt. Covorul astfel scos la lumină părea mai nou şi mai aspru decât restul, cu o pâclă de praf netulburată care încorona firicelele.

— Matt? zise Alex, iar el ridică privirea. Te rog, nu mă pune să fac karaoke.

Matt zâmbi şi o cuprinse în braţe.

— O să te apăr.

Alex se trase din îmbrăţişarea lui şi se îndreptă spre baie. Îşi ţinu braţele pe lângă corp cât se spălă pe dinţi.

Un zgomot de deasupra o făcu să se oprească. O bătaie ritmică de sus: un scârţâit slab, cadenţat

Se opri şi ascultă un moment, apoi scuipă în chiuvetă. Observă albul angelic al spumei scuipate, în comparaţie cu spuma ruginie din zilele de demult, acum, că nu mai bea un litru de vin roşu înainte de culcare.

În dormitor, Matt stătea în capul oaselor în pat, fără cămaşă, cu telefonul în mână.

— Ţi-au zis parola de wi-fi?

Alex se strecură în pat. Lovi telefonul lui Matt cu dosul palmei, împingându-l blând deoparte.

— Sau internetul poate să aştepte până dimineaţă?

Matt puse telefonul pe noptieră. Se întinse în pat şi dădu din picioare cu putere şi viteză, bătând din ele cu energia unui copil care face o criză de nervi şi eliberând pilota întinsă peste pat.

Trase şi de cea de pe patul de o singură persoană al lui Alex, ţinând-o lângă a lui, ca să nu rămână spaţii pe unde să intre aer rece. Îşi trecu mâna în jurul lui Alex şi o aduse mai aproape, cu spatele la el.

Alex se ghemui în poziţia confortabilă firească pe care şi-o găsea trupul ei lipit de el.

— Deci… vouchere la spa. Despre ce-i vorba?

Matt îşi potrivi pilota peste Alex.

— E o idee drăguţă.

— Vrei să le foloseşti tu? îţi place să pierzi vremea şi să freci menta.

— Mi-aş dori să le iau, dar Claire le-a cumpărat pentru tine. Acum du-te şi fă-ţi un tratament facial ca o doamnă fermecătoare.

— A fost foarte atent din partea ei.

Rămaseră întinşi în tăcere o clipă.

— Voiam să-ţi spun… a fost amuzant, zise Alex şi îşi trase pilota până sub bărbie. Când eram în baie. Ţevile de deasupra scârţâie ritmic.

— Asta *e* amuzant, Al. Chiar ca una dintre povestioarele lui taică-tău.

— Putea să fie cineva care făcea sex sus.

Matt întinse un braţ în sus şi spre spate, încercând să ajungă la întrerupătoarele de lângă pat fără să se desprindă de Alex, care-i simţi încordarea ritmică din piept. În jurul lor, lumina se estompa şi devenea mai strălucitoare în timp ce Matt încerca întrerupătoarele ca să-l găsească pe cel potrivit.

— Într-un weekend trăsnit ca ăsta. Alex îşi ridică trunchiul, eliberându-i lui Matt celălalt braţ, ca să poată să ajungă mai bine la întrerupătoare. De parcă ar face sex.

Până la urmă, Matt găsi întrerupătorul care stingea toate lămpile. Camera se întunecă.

Alex făcuse doar o glumă, vorbind de dragul de a vorbi. Totuşi, Matt nu răspunsese.

Alex se ridică să se sprijine pe omoplaţi şi îşi încordă privirea ca să zărească faţa lui Matt în lumina lunii. Nu-i putea vedea expresia, doar silueta şi umbra delicată a genelor.

— Claire n-ar face sex în pădurea fermecată cu noi la parter, nu?

— De unde să ştiu eu?

Alex se încruntă.

— Voiam doar să zic că tu ar trebui să ai idee.

Matt nu răspunse.

Alex se uită spre forma întunecată a lui Matt.

— La ce te gândeşti? îl întrebă.

— Ştii că nu-mi place când mă întrebi la ce mă gândesc. Tu crezi că am gânduri profunde, iar eu mă întreb de fapt cine ar câştiga o luptă între o bufniţă şi un bursuc.

— Ar face Claire sex când noi suntem la parter?

— O bufniţă, socot. Din cauza ciocului. Şi bufniţa poate să-şi ia zborul şi să se regrupeze dacă rămâne fără suflare.

— Matt. Nu mai evita întrebarea.

— Nu, *tu* să termini. Devii ciudată.

Alex se mai ridică puţin, stând o idee mai dreaptă acum.

— Te rog, nu deveni ciudată, repetă Matt.

— De ce să fiu ciudată?

— Simt după cum îţi ţii spatele. Acum ai un spate ciudat.

— Mă gândesc doar, atâta tot. Încerc să înţeleg. Alex se ridică în şezut. Se întinse şi atinse întrerupătorul. Ştii că îmi place să înţeleg lucrurile. E educativ.

Matt clipi în strălucirea bruscă a luminii; îşi trase pilota peste cap.

— N-ar face sex în weekendul ăsta, zise Alex. Nu cu noi aici, jos.

— Probabil că erau ţevile.

Cu ochii adaptaţi la lumină, Matt lăsă să cadă pilota, ca s-o poată vedea pe Alex.

— Hei. Ţi s-a strâmbat gura de tot.

Se întinse s-o prindă de mână.

Cum Matt nu se mai mişcă şi nu mai zise nimic, Alex stinse lumina. Privi spre draperii, un dreptunghi de beznă mărginit de o bordură de raze de lună.

Încercă să se ghemuiască la loc lângă Matt, dar corpul nu i se mai lipea la fel de confortabil. Unde nu fuseseră înainte decât unghere şi goluri perfecte, acum erau creste şi unghiuri şi prea multe braţe.

Rămaseră întinşi un minut, Alex aşteptând ca trupurile să li se întrepătrundă la loc.

— Al?

— Da?

— Ştii că eşti cea mai logică şi mai practică persoană pe care am cunoscut-o vreodată? Ştii că ai un creier ca o maşinărie?

Alex nu spuse nimic.

— Poate încerci să-ţi aduci aminte asta? Pentru că în weekendul ăsta te porţi puţin prosteşte.

Alex îşi închise strâns ochii. Îşi încordă trupul, apăsându-şi coapsele una de alta şi strângându-şi fesele.

— Ştiu, spuse ea în cele din urmă.

Interogatoriu după incident. Ben Oakley, 65 de ani, grădinar la Happy Forest.

Faţă în faţă. Vestiarul personalului de la Happy Forest

Bună ziua, domnilor poliţişti! Mi-a zis Sheila că o să mă căutaţi.

Nu, nu prea ai multe de făcut în grădină pe întuneric, dar am rămas pe-aici pentru că o să fiu Moş Crăciun mai încolo. E o schimbare plăcută şi dă bine la controalele CRB\ Bineînţeles, cu plăcere. Aţi adus şi pozele?

Da, am văzut un bărbat şi o fătucă certându-se. Asta şi asta. Alex şi Matthew? Dacă aşa ziceţi.

*Am băgat de seamă pentru că a început din senin. Tund*eam *gardul viu de lângă lac şi ei se plimbau liniştiţi pe pajişte. După aia nu sunt sigur ce s-a întâmplat, dar el ţipa la ea, şi ea arăta de parcă stătea să plângă.*

N-am ascultat cearta, mi-am văzut de tunsul gardului. Dacă ar fi fost Sheila acolo, ar fi observat totul, dar pe mine mă interesează mai mult ce se vânzoleşte prin tufişuri sau dacă plantele mele perene dau semne că o să treacă iama.

Mai arătaţi-mi o dată pozele.

1 Criminal Records Bureau – serviciu accesibil în Anglia şi Ţara Galilor, care le oferă angajatorilor acces la dosarele poliţiei, sistemului de sănătate şi de învăţământ (n.tr.).

Am văzut-o şi pe fătuca aia blondă. Mi-a adus o fetiţă când eram Moş Crăciun azi-dimineaţă. A venit cu huliganul. Matthew.

E o zi lungă. Dar Ajunul Crăciunului e cea mai plină zi din an pentru orice Moş Crăciun.

Am discutat între noi. Lui Jared îi e teamă că o să-l dea afară pentru că s-a strecurat la agenţii de pariuri când ar fi trebuit să-l supravegheze pe Alfie pe poligonul de tir. Jared e băiat bun, serios, şi în zilele noastre i se zice problemă medicală dacă te tot duci la agenţi. Aşa că fiţi îngăduitori cu el când vorbiţi cu şefii, da?

Richard e singurul care a mai văzut ceva, l-a văzut pe cei doi bărbaţi certându-se la bar. O mulţime de înjurături, se pare. Dar Richard nu lucrează azi, e liber în ajun de Crăciun.

Tot ce ştiu e că scandalul era pentru chipsuri.

Presupun că trebuie să ştiţi contextul.

Extras din broşura Happy Forest Lumea noastră atent controlată este lumea pe care vi-o doriţi, chiar şi în cea mai ploioasă zi.

Complexul de înot are zone diferite pentru stări de spirit diferite şi zece piscine, şi se poate transforma dintr-o oază de calm în desfătarea celor aflaţi în căutarea

aventurii. Ţipaţi în cursa noastră Splash Landings sau plutiţi pe râul nostru leneş – orice griji aţi avea vor dispărea purtate de valuri.

Ca alternativă, vă puteţi aproviziona cu mâncare artizanală de la Piaţa Happy Forest* şi puteţi încropi delicii culinare în propria bucătărie ultramodernă.

Cu asemenea facilităţi, n-o să mai vreţi să plecaţi niciodată.

Piaţa Happy Forest este închisă pentru renovare în decembrie. Ne cerem scuze pentru disconfortul creat.

I6

Vineri, 22 decembrie

Ziua a doua

Patrick se trezi în zori, în hărmălaia făcută nişte păsări guralive şi băgăcioase. Aparent, o hoardă întreagă, toate cârâind la geamul dormitorului lui.

Evident, ăsta era teritoriul păsărilor, aşa că era de înţeles. Dar cum putea să doarmă cineva la ţară?

Patrick coborî privirea spre Claire. Sforăia puţin, cu un braţ aruncat peste faţă.

Patrick îşi trase echipamentul de sport pe el şi ieşi să alerge. O luă spre lac, printr-un stol de păsări, făcându-le să zboare în sus şi în lateral, fâlfâind din aripi şi ciripind.

Trecu de terenul de minigolf şi se uită la poza supradimensionată de la intrare, cu un tată care-i arăta fetiţei lui cum să lovească mingea ca să treacă printr-o moară.

Expresia de concentrare de pe chipul fetei îl duse cu gândul în trecut. Îşi aminti după-amiaza umedă de decembrie pe care o petrecuse cu cinci ani în urmă învăţând-o pe Amber cum să facă scamatoria aia stupidă cu cărţile de joc. Cum se uitase la el şi îl ascultase cu mare atenţie. Cum se umflase în pene când îi „ghicise” cartea.

Îşi dădu seama acum că nu jucase niciodată golf cu Amber. Era prea târziu? Oare Amber l-ar lăsa pe Patrick s-o înveţe cum să lovească o minge de golf printr-o moară sau a învăţat-o deja altcineva?

Îşi dori să-i fi putut duce pe Amber şi pe Jack undeva, într-un loc ca ăsta. Dar acum erau adolescenţi. Deci ratase şi ocazia pentru aşa ceva?

Patrick alerga mai repede acum, pe cărarea în serpentine spre zona de activităţi în aer liber.

Imediat ce se întorcea acasă, avea să găsească un loc prin zonă şi o să-i ducă pe copii să joace minigolf. Sau – dacă erau prea mari pentru aşa ceva – să joace golf *adevărat*.

Trecu de grota lui Moş Crăciun. Trecu de un adăpost ascuns, unde câţiva bărbaţi scunzi în costume de spiriduş stăteau într-un nor de fum de ţigară.

Se gândi la Nicola. Chiar în căsuţa de alături, după atâta vreme.

Era o prostie. Claire nu ştia ce făcuse. Nicola nici măcar nu ştia că era şi el aici. Nu se întâmplase nimic rău. Şi atunci, de ce-i spunea stomacul că greşise cu ceva?

Putea pur şi simplu s-o evite pe Nicola şi familia ei tot restul vacanţei. N-avea să ştie nimeni.

Da. Aşa o să facă.

Ajunse la incinta terenului de tir cu arcul şi încetini. Se uită la teren: la şirul de ţinte circulare, aliniate într-o linie de culori primare.

Se întoarse şi o luă pe Cărarea Ursuleţului.

Fusese ciudat aseară, să-i vadă pe Claire şi Matt interacţionând cu atâta uşurinţă. Când o cunoscuse Patrick, Claire păruse parcă sătulă de Matt.

Şi atunci, de ce părea aşa de diferit acum?

*

Cu trei ani în urmă, cu un an înainte să înceapă să iasă împreună, Patrick o cunoscuse pe Claire la un eveniment de socializare avocăţesc într-un hotel de patru stele de la intersecţia spre aeroportul East Midlands.

Patrick n-avusese mari aşteptări de la masă. Era acolo pentru că Frank, directorul biroului de avocaţi unde lucra, convocase o şedinţă cu câteva zile înainte.

— Ştiu că e o mitocănie să vorbesc despre bani,

spusese Frank, dar următorii câţiva ani sunt esenţiali pentru industria noastră. Nu putem reduce mult cheltuielile de regie, aşa că trebuie să ne gândim la marjele de profit.

Marje de profit. Asta era ceva nou – avocaţi vorbind în jargon corporatist. În ultimii câţiva ani, cei din branşa lui încercaseră să devină mai accesibili pentru lumea reală. Stilul super-inteligent, prăfuit, nu mai prindea la clienţi, iar acum trebuia să se vândă pe *acorduri preferenţiale de prestare de servicii* şi să convină *tarife comerciale fixe* şi toate chestiile alea pe care Patrick le considera necuviincioase şi meschine ţinând cont că era vorba totuşi despre legea Maiestăţii Sale.

— Şi trebuie să rămânem agili, urmaşe Frank. Trebuie să ţinem pasul cu şacalii.

Încercând „să ţină pasul cu şacalii”, orice o fi însemnat asta, Patrick se trezise la o sesiune de rendez-vous-uri pentru jurişti şi avocaţi, prostituându-se în timpul liber ca să cunoască potenţiali clienţi. Patrick ştia la ce să se aştepte de la întâlnirea asta – avea să bea şampanie, flecărind cu oameni cu care n-avea nimic în comun, iar aceştia aveau să stea probabil prea aproape.

Dar, în această seară anume, când intrase în recepţia anostă a hotelului, primul lucru pe care-l văzuse fusese Claire. Mai precis: văzuse fundul lui Claire.

Claire se sprijinea de biroul de la recepţie, lângă o vază ornamentată, cu flori naturale pulverizate artificial cu negru. Stătea cu un şold împins în afară, care-i întindea fusta şi-i forţa fermoarul, scoţându-i în evidenţă muşchii bine definiţi ai gambei.

Fata asta trebuie să fie o alergătoare, se gândise Patrick. Îi studiase picioarele. *Sprint*, *probabil*. *Nu pe distanţă*. (Se înşela, descoperise el mai târziu. Claire nu mai făcuse niciun fel de exerciţiu fizic de când terminase şcoala.)

— Ideea e că trebuie doar să-ţi aduci aminte că e un puţoi, îi spunea Claire recepţionerei. Atunci poţi să ţii

capul sus şi să nu te mai afecteze comentariile lui. Doar să te gândeşti: „Cum zici tu, pocitanie”.

Claire rămăsese într-un picior şi-şi scosese pantoful, din care căzuse o pietricică miniaturală, sărind pe podeaua lucioasă. Îşi ridicase pantoful şi se uitase atent în el. îl privise pe Patrick, îi aruncase un zâmbet neutru – un zâmbet cu sens general, care lua notă de el, indiferent cine era, clar cineva care n-avea nimic de-a face cu ea – şi-şi pusese pantoful la loc.

Patrick simţise cum roşește, fără să ştie de ce.

— Scuze, spusese.

Claire se întorsese spre el.

— Scuze?

În glas i se simţea amuzamentul.

— Tocmai voiam s-o întreb pe prietena ta – i se păruse nepoliticos să-i spună „recepţioneră” – unde e evenimentul cu avocaţi.

Recepţioneră arătase spre indicatorul mare de lângă el.

— E în Sala Churchill.

— Acolo mă duc, spusese Claire şi se uitase la ceas. Trebuie să ajung şi eu. Se întorsese spre recepţioneră: Succes! îi zisese zâmbind. Şi ţine minte, nu mai accepta rahatul ăsta. Meriţi mai mult de-atât.

Claire o luase după el şi merseseră amândoi în direcţia arătată de recepţioneră.

Spune ceva, îşi poruncise Patrick.

— Prietena ta e bine?

— Recepţioneră? Abia adineauri am cunoscut-o. Claire îi zâmbise. Dar o să fie în regulă.

În timp ce mergeau, Patrick încercase s-o cerceteze pe femeia asta care părea să ajungă în mai puţin de un minut la un nivel de intimitate remarcabil. Era foarte aranjată, cu părul blond prăfuit şi un nas prea mic. Mergea cu o convingere absolută. Patrick îşi dăduse imediat seama că, oricât de multă lume ar fi fost în orice încăpere în care se afla şi ea, tot ea era prima persoană pe care o observai.

Era *încântătoare*.

Claire se aşezase la o masă din sala de conferinţe şi, după o clipă, Patrick se aşezase pe locul de alături. Ea îi zâmbise şi-şi luase şervetul, punându-l delicat în poală.

Ridicase meniul de pe masă, iar Patrick îl luase pe-al lui, încercând să fie atent la el, în timp ce adrenalina îi curgea prin stomac.

Claire nu vorbise imediat cu el, dar Patrick avusese ocazia să se bucure de vocea ei veselă în timp ce discuta cu alţii. Ba chiar ascultase cu plăcere cum îi dă comanda ospătarului.

— Fără antreuri, spusese Claire. Şi somon la felul principal.

Patrick îi zâmbise aprobator. Un consumator subtil. Înainte, era mândru de cât de slabă era în mod firesc Lindsay, dar acum vedea asta ca pe un blestem de moarte. Considera că Lindsay n-avea niciun stimulent să mănânce sănătos.

Patrick stătea deja lângă Claire de mai bine de un sfert de oră şi, în afară de prezentările cu nume şi loc de muncă, nu schimbaseră o vorbă. Claire continua să discute cu Angus, un jurist cu faţa roşie şi destul de pântecos, care stătea în dreapta ei. Râsul lui Claire răsuna fermecător, cu o regularitate care lui i se părea profund deprimantă. Un memento minunat al propriului său eşec.

Patrick îşi coborâse privirea spre şervetul său şi îşi îndreptase tacâmurile.

Nu era genul de om care să poată să farmece lumea cu conversaţie uşoară – ştia asta. Dar ştia şi că avea una dintre feţele acelea care arătau de parcă s-ar fi gândit la lucruri serioase.

Profund. Aşa îşi propunea să fie, profund.

Patrick îşi amestecase supa (profund), învârtind lingura în vârtejul de grăsime cu firicele de busuioc. Auzise un bâzâit uşor din geanta lui Claire.

— Scuză-mă.

Claire îşi scosese telefonul din geantă. Se

îndepărtase de masă: destul de departe ca să dea dovadă de politeţe, nu suficient de departe ca să aibă intimitate reală.

Dusese telefonul la ureche.

— E totul în regulă? Scarlett e bine?

Patrick sorbise o gură mică de supă. Era prea fierbinte, arzându-i V-ul delicat dinăuntrul buzei de sus.

Vocea lui Claire era scăzută, dar se auzea.

— Nu, sigur că poţi să suni oricând. S-a dus la culcare fără probleme?

Pauză.

— Dar, oricum, ce caută Walshy acolo?

Pauză.

— Ce anume? întrebase Claire încruntându-se. *Arzătorul*?

Se încruntase şi Patrick.

— Nu din prima. Ai încercat în dulapul de sub scări? Pauză.

— Şi ce faceţi la ora asta de aveţi nevoie de arzător? Nu puteţi să faceţi cremă de zahăr ars marţi seara.

Claire ascultă, încruntându-se iar.

— Cuţite încinse? Dar…

Claire pusese mâna pe spătarul scaunului ca să se sprijine.

Patrick se silise să mai ia, cu grijă, încă o lingură de supă, ţinând-o departe de centrul deja ars al buzei de sus.

— Pur şi simplu nu înţeleg de ce e asta o ocazie specială. Claire ridicase o mână în aer, cu fermitatea unui agent de circulaţie. Da, înţeleg că – în mintea ta – asta înseamnă că e o ocazie specială. Dar acum stai cu Scarlett, aşa că ai grijă. Şi vezi să rămâi suficient de treaz ca s-o auzi dacă are nevoie de tine.

Claire închisese telefonul şi se aşezase la loc. Se uitase prin încăpere şi îşi netezise şervetul în poală cu un gest de calmare. „Aş da orice să ştiu la ce te gândeşti”, ar fi vrut să zică Patrick. Dar acesta nu era genul de lucru pe care să-l spună o persoană profundă.

Observă imaginea de pe ecranul telefonului lui Claire – Claire şi un bărbat zâmbitor, ghemuiţi de-a parte şi de alta a unui copilaş cu codiţe, care ţinea în braţe o jucărie de pluş atât de mare şi de o calitate atât de proastă, încât nu putea decât să fi fost câştigată la vreun bâlci.

— E familia ta? întrebase Patrick

— Da. Matt şi Scarlett.

Patrick cercetase poza.

— Soţul tău are o ditamai claia de păr.

Îşi dusese automat mâna la propriul cap.

Claire răsese.

— Şi e prea mândru de ea, înţelegi? îl încurajează pe căi greşite. Abia aştept să chelească.

Patrick zâmbise.

— Şi tu? întrebase Claire. Ai familie?

Patrick făcuse o pauză.

— Doi copii, Amber şi Jack. Îşi umezise buzele şi adăugase: Căsătorit cu Lindsay.

Simţise cum i se ridică roşeaţa în obraji şi trăsese adânc aer în piept. Dar nu era chiar o minciună. Erau separaţi, iar asta însemna că sunt tot căsătoriţi.

Îşi dresese vocea.

— Scarlett doarme bine, Claire?

Dar ea nu păruse să-l audă. Privea în gol, netezindu-şi şervetul. Apoi, brusc şi rapid, se ridicase de pe scaun şi se răsucise cu 90 de grade. Se lăsase din nou pe scaun, acum cu faţa direct spre Patrick.

— Câţi ani ai, Patrick?

El se pierduse, luat prin surprindere.

— Patruzeci.

— Şi când aveai 35, şi soţia ta ieşea în oraş într-o marţi seară, şi tu aveai grijă de copilul tău de patru ani într-una dintre puţinele ocazii când rămâneai să-l supraveghezi singur, ţi-ai fi invitat prietenul la nişte cuţite încinse?

Patrick înghiţise în sec.

— Adică, chiar şi fără copii, ai face aşa ceva la 35 de

ani?

— Eu…

Patrick se oprise. Îşi dresese vocea.

— Te-am făcut să te simţi penibil? îmi pare rău. Ştiu că nu ne cunoaştem. Încerc doar să demonstrez ceva. Pentru mine.

Lui Patrick i se încinsese faţa de ruşine.

— Doar că nu ştiu ce vrei să spui cu cuţitele încinse, spusese.

Îşi imagina un jongler aruncând în aer cuţite cu lamele înroşite.

Claire oftase.

— Exact. îl bătuse pe braţ. *Exact* asta voiam să zic.

Patrick habar n-avea ce se petrecea în conversaţia aceea – deşi simţea, după oftat şi bătaia pe braţ, că mergea bine.

Claire luase o gură mare de vin.

— Nici eu n-am ştiut ce sunt cuţitele încinse până i-am cunoscut pe Matt şi pe prietenii lui tâmpiţi.

Faţa lui Patrick se răcorise, deşi inima îi bubuia în continuare în piept.

— Ar trebui să ştiu ce sunt? Vrei să-mi spui?

— Categoric, nu. Dar se pare că Matt a făcut rost de nişte heroină neagră şi abia aştepta să-mi spună – Patrick făcea eforturi tot mai mari în discuţia asta cu fiecare clipă care trecea –, şi se pare că acum pui mâna rareori pe heroină neagră, aşa că e zi de sărbătoare oficială, şi s-au apucat să încingă cuţitele. Claire se scărpină în bărbie. Aşa că nu luaţi droguri, copii. Când se ocupă de ele taţii de peste 30 de ani, categoric nu mai sunt mişto. Sunt de-a dreptul vrednice de milă.

— Droguri? A, aha.

Încordarea din umerii lui Patrick cedase, iar el zâmbise într-o parte.

— Nu ştiu nimic despre chestiile astea. Chiar şi când eram în facultate, mă preocupau prea mult notele şi sănătatea.

Adăugase cu vocea ridicată, în caz că-i asculta cineva: Şi dreptul, bineînţeles.

— Chiar şi când erai în facultate? răsese Claire.

Patrick îşi aşezase lingura în bolul de supă.

— Scuze.

Pe atunci, înainte să se ducă la seminarul Noul Tu! Patrick spunea „scuze” când se simţea stânjenit.

— Nu te scuza.

Patrick reuşise – cu greu – să se abţină să o spună iar.

— Am fost tot timpul în echipe sportive. Aveam grijă de mine, chiar şi pe atunci. Făcuse o pauză, apoi: Soţia mea trăgea cocaină în facultate.

Prea târziu, Patrick îşi dăduse seama ce spusese. Şi Lindsay era avocată, ar fi putut să-i cunoască pe cei de aici. Putea să se descurce şi fără să aibă *această* discuţie cu ea.

Aruncase o privire în jur, dar nu asculta nimeni. Totuşi, e drept, ideea să i-o facă lui Lindsay în faţa colegilor comuni era tentantă.

Claire clătinase din cap.

— Luam şi eu, dar m-am lăsat. Aşa cum şi trebuie să facă lumea. Am un *copil*.

— Când s-a lăsat Lindsay, am fost mulţumit. Nu-mi plăcea niciodată când ieşeam în oraş și ea lua droguri. Mă făcea să mă simt de parcă ar fi trebuit să iau şi eu. Ca să fiu sociabil.

— N-ar fi trebuit să fii pus niciodată în situaţia să te simţi aşa. Zammo[8] s-ar răsuci probabil în mormânt.

— Ce?

— „Spui pur şi simplu nu”?

Cum în privirea lui încă nu se citea nicio urmă de înţelegere, Claire adăugase:

— Nu te-ai uitat la *Grange Hill* când erai mic?

— Am auzit de el.

---

8 Zammo McGuire, personaj din serialul TV pentru copii Grange Hill, difuzat de BBC între 1978 și 2008. Unul dintre subiectele tratate de serial este dependența de heroină a lui McGuire (n. tr.).

Un râs neîncrezător, ca un clinchet de clopoţel.

— Ai *auzit* de el?

— Abia dacă mă uitam la televizor în copilărie. Doar chestii educative, cum era *Countdown*[9].

Din nou râsul acela neîncrezător.

Şi, din nou, i se păruse că trebuia să fie o critică. În aparenţă, Claire râdea de el. Dar ceva de pe chipul ei îi spunea că era în regulă – că în seara aceea toate criticile erau inversate, devenind critici măgulitoare, venite dintr-un univers paralel. Patrick simţea că era mai puţin defensiv decât în orice altă discuţie de care-şi aducea aminte – şi asta includea şi discuţii în care chiar înţelegea despre ce era vorba.

Se întrebase: ar trebui să-i spună lui Claire despre limitarea la două episoade de *Countdown* din adolescenţă? Despre ceainicul pe care-l câştigase şi care încă se mai afla în pod acasă la părinţi?

Nu. Nu, probabil că nu.

Patrick îi zâmbise chelnerului care debarasa bolul de supă din care abia dacă mâncase. Se întorsese din nou spre Claire, care-l cerceta.

— Eşti un om interesant, ştiai? zisese ea.

Patrick simţise un val de căldură în piept şi pe gât. Era ameţit sub privirea ei. Când era cu Claire, era un om interesant.

Claire se uitase la el gânditoare.

— Când fiica mea, Scarlett, o să crească mare, aş vrea să iasă cu un bărbat ca tine.

Senzaţia era aşa de plăcută, încât lui Patrick nici măcar nu-i păsa că fierbinţeala care i se întinsese pe chip trebuie să fi fost evidentă. Aici, în ziua-inversată, s-ar putea chiar să fie în regulă.

Claire râsese din nou cu râsul ei încântător.

— Roşeşti.

— Ar trebui să reîncep cândva să am rendez-vous-uri.

---

9 Emisiune-concurs britanică difuzată de Channel 4, cu puzzle-uri cu numere și cuvinte (n. tr.).

Nu cu Scarlett, evident, adăugase el repede. Dar ţi-am spus că sunt căsătorit şi nu sunt. Suntem separaţi. Aşa că ar trebui să încetez să mai zic că sunt căsătorit şi să merg mai departe şi să le spun oamenilor la un moment dat.

— Îmi pare rău. Claire se întinsese şi-l apucase de mână. E un obstacol de trecut, ăsta cu spusul. Dar n-ai de ce să te simţi jenat.

I se încreţise pielea în jurul ochilor. Avea cei mai expresivi ochi pe care-i văzuse vreodată. Sprâncenele aveau nişte muşchi în plus sau aşa ceva. Îi strânsese din nou mâna.

— Pun pariu că n-o să rămâi multă vreme singur. O să fii o pradă pentru orice femeie.

Patrick îşi trecuse cu blândeţe degetul mare peste mâna ei moale; intimitatea gestului îi tăiase suflarea. Îi strânsese uşor mâna în semn de recunoştinţă şi apoi, cu regret, îi dăduse drumul.

Claire se rezemase de spătar şi mai luase o gură de vin.

— Mulţumesc că mi-ai ascultat tâmpeniile, zisese.

— A fost o plăcere.

Claire se întorsese spre juristul de lângă ea. Nu-l mai criticase pe Matt în faţa lui Patrick în seara aceea, deşi Patrick îi dăduse din belşug ocazii să-i detalieze defectele.

În acea primă seară fermecată, când ajunsese acasă, lui Patrick îi dădea pe dinafară pieptul de sentimente despre care se scriu poezii. Se aşezase cu laptopul la masa din bucătărie. Deschisese simbolul de intranet şi scrisese *cuţite încinse* în căsuţa de căutare.

Dăduse clic pe o definiţie şi se aplecase să pitească textul afişat pe ecran.

Cuţite încinse.

Metodă de fumat marijuana, cu două cuţite care sunt încinse cu un arzător sau pe aragaz până se înroşesc, apoi se prinde o bilă de iarbă între ele. Fumul rezultat este colectat într-o sticlă de plastic (căreia i s-a înlăturat fundul) şi inhalat.

Patrick închisese laptopul cu un clic satisfăcător.

Arzătoare. Droguri. Sticle tăiate. La 35 de ani. Şi nici măcar să încerce să se ascundă de minunata lui soţie.

Băgase laptopul la loc în husa de protecţie. Omul ăla era probabil un idiot.

I7

La ora nouă, Alex îi zâmbi lui Claire din celălalt capăt al salonului. Alex îşi sorbea ceaiul şi se uita împrejur la lemnul deschis la culoare şi tapiseriile ecosez demodate. Mai luă o gură de ceai.

În cealaltă parte a încăperii, un pom de Crăciun electronic, nu mai înalt de 60 de centimetri, zâmbea cu o faţă făcută din beteală, în timp ce executa un dans voios în mijlocul mesei.

Zurgălăi, zurgălăi, veseli zurgălăi, se aud, se aud peste munţi şi văi…

Pomul îşi legăna dintr-o parte într-alta ramurile din dreptul şoldurilor, iar ciucurele căciuliţei zvâcnea în ritm cu cântecelul.

Alex privi copacul, încercând să-şi dea seama dacă era într-adevăr sinistru sau doar era ea prost dispusă.

— Da sau nu? o întrebă Claire pe Alex. Să păstrăm pomul? Sau să-l dăm deoparte, pentru că nu merită?

Să cântăm şi să dansăm pentru Moş Crăciun.

Alex tuşi.

— Cum vrei tu.

— Nu puteam să n-avem chiar nimic de Crăciun aici, ar fi foarte trist. Şi copacul era haios şi, ştii tu…

— Claire ridică din umeri – transportabil.

Alex zâmbi.

— Are un buton de oprire, adăugă Claire.

Alex decise că toată povestea asta cu fosta nevastă Stepford[10] a mers suficient de departe.

10 „Stepford Wife” - termen folosit în psihologie pentru a descrie o femeie căsătorită care se supune voinței soțului și este preocupată numai de capriciile lui și de treburile casnice. Termenul provine din romanul The Stepford Wives de Ira Levin (1972), ecranizat în 1975 și în 2004 (n. tr.).

— Păi, asta e ceva.

— Vezi! Ştiam eu că-l deteşti! zise Claire rânjind. Am adus şi cutia, în caz că devine prea enervant. Doar să zici.

Uşa din faţă se trânti. Matt intră în cameră, scoţându-şi fesul de pe cap, ca să dea la iveală părul electrizat şi ridicat în toate direcţiile. Îşi trecu mâna prin el, ceea ce nu avu niciun rezultat.

Scarlett veni după Matt, cu costumul ei galben de prinţesă asortat cu nişte cizme de cauciuc roz care scârţâiau.

— Mersi, tati!

Alex trăi un moment de şovăială ireală, cum păţea de fiecare dată când o auzea pe Scarlett spunând „tati”. Comportamentul lui Matt în viaţa reală era aşa de lipsit de calităţi părinteşti, încât cuvântul i se părea disonant. *Cred că o să descoperi că a fost o greşeală*.

Aflase deja cu câţiva ani în urmă că acum, când prietenele îi spuneau că sunt însărcinate, nu mai trebuia să spună „Ghinion. îl păstrezi?”. Şi totuşi. Existau oameni care se maturizaseră şi… exista Matt.

Alex se întoarse spre Scarlett.

— Scarlett! Chiar şi ei i se păru că tonul era superior; îl coborî. ’Neaţa, amice!

Scarlett se uită la ea.

— Bună dimineaţa, Alex! Se întoarse către Claire. Pot să iau iPad-ul?

— Nup. Claire băgă mâna în geantă şi scoase o cutie de cărţi de joc cu poze de prinţese. Poţi să te joci cu astea.

Se întoarse către Alex şi ridică sprâncenele, aşteptând.

Alex îşi plesni limba.

— Bună metodă educativă. Impresionant.

— Întotdeauna.

Claire se ridică de pe canapea. Petele albe de pe pijama nu erau destul de opace, iar Alex zări de sub ţesătură umbra întunecată a unui sfârc.

— Vă las să vă cunoaşteţi mai bine. Mă ajuţi să spăl

vasele pentru micul dejun, Matt?

Să vă cunoaşteţi mai bine. Alex era decisă să nu reacţioneze. Foarte bine, deci ea şi Scarlett nu erau apropiate şi, e drept, Scarlett tocmai ce o salutase cu formalismul cuiva care încheia o tranzacţie bancară – dar ideea că nu se cunoşteau era prea mult. Ce credea de fapt Claire?

Credea că Alex se purta îngrozitor cu copiii?

Mai rău, Alex chiar *se purta* îngrozitor cu copiii?

Scarlett îşi puse cărţile cu prinţese într-un semicerc. Vorbea tare, explicând totul ca un maestru bucătar la televizor.

— Pot să joc şi eu cu tine? Alex îi adresă lui Scarlett cel mai călduros zâmbet de care era în stare. Mă înveţi şi pe mine jocul tău?

Scarlett clătină din cap.

— Joc cu Posey.

În bucătărie, Claire scoase din coşul de gunoi un sac care dădea pe dinafară.

— Poate că ar trebui să-l rogi pe Posey să facă altceva, ca să poţi să stai cu noi? spuse ea, apoi legă gura sacului de gunoi şi îi aruncă o privire lui Scarlett.

Scarlett se uită urât la ea.

Claire clipi.

— Am discutat despre asta, spuse ea. E un weekend în familie special şi trebuie să ne concentrăm pe familia umană. Dacă vrei să te plimbi cu poneiul şi să înoţi la piscină, Posey trebuie să rămână acasă.

La chiuvetă, Matt împroşca o cantitate exagerată de apă în jur.

— Nu e loc decât pentru o singură persoană pe ponei, zise el. Îi aruncă o privire lui Claire, inexpresiv, apoi, revenind la chiuvetă: E vorba de reguli de siguranţă şi sănătate.

Claire se întoarse din nou spre Scarlett.

— Ai fost sincer entuziasmată de plimbarea cu poneiul. Ţii minte? Că o să călăreşti un cal adevărat, viu?

— Şi nu se fac căşti cu găuri de urechi pentru iepuri, adăugă Matt şi ridică privirea spre Claire şi Alex, aşteptând să fie apreciat; Alex îşi dădu ochii peste cap.

— E ca şi cum ai trăi în filmul *Harvey*, zise Alex.

Scarlett nu se uită la ea.

— Cred că e o ocazie grozavă să citim în familie înainte să mergem la înot, spuse Claire. Aşa că ce-ar fi să-l duci pe Posey în camera ta, să-l laşi acolo? Poţi să aduci singură o carte după aceea.

Scarlett o fixă cu privirea pe Claire. Claire o fixă la rândul ei.

— Haide, Posey. Poţi să-ţi alegi şi tu o carte, spuse Scarlett şi ieşi din cameră, cu mâinile întinse în spate, conducându-şi iepurele invizibil.

Claire se uită la pijamaua ei cu pete.

— Cred că e momentul pentru îmbrăcat. La înot în jumătate de oră, toată lumea?

Se auziră murmure de aprobare. Alex o privi pe Claire urcând scările şi se întrebă dacă o să folosească şi acum acelaşi parfum.

Alex îşi strânse buzele, dezgustată de ea însăşi. Problema era că aici erau prea puţine de făcut.

— Matt, dă-mi geanta, te rog!

Matt îi dădu geanta, iar ea îşi scoase cartea. Se sprijini de spătarul canapelei şi o răsfoi.

Încercase deja de trei ori s-o înceapă. Era ceva de dezvoltare personală, o carte pe care o cumpărase dintr-o gară, la întoarcerea de la o conferinţă pentru profesionişti din sănătate, unde susţinuse o prezentare. O carte despre care ziarele ziceau că trebuie s-o citeşti înainte să mori. Ceva ce cumpărase când, pentru o clipă, uitase că nu-i pasă.

Se întoarse din nou la începutul cărţii. Îi dădea încă o şansă, după aceea mergea la donaţii.

Se holbă la prima pagină şi încercă să adune cuvintele în propoziţii care să rămână la un loc. Dar… nu. Iar îi fugeau gândurile.

Poartă-te normal. Ca şi cum toate astea – toaletele înghesuite, pomii de Crăciun cântători, iepurii invizibili, weekendurile de cinci zile, bărbaţii chelioşi cu şorturi prea scurte plimbându-se prin jur agresiv la ora 9 dimineaţa – ar fi normale.

I8

Patrick se aşează pe canapeaua din salon. Îşi luă cartea din rucsac şi o puse pe genunchi.

În celălalt capăt al camerei, Alex citea *Ulise*. Patrick era impresionat. Totdeauna îşi dorise să citească *Ulise*, dar n-o făcuse. (Sau poate că nu despre asta era vorba. Poate că voia *să fi citit Ulise*, ceea ce era puţin – dar semnificativ – diferit).

Patrick se uită la cartea lui, un thriller broşat recomandat de antrenorul lui personal. Pe coperta cărţii, scrisul mare avea culoarea sângelui. Dedesubt, un bărbat musculos alerga cu un pistol în mână.

Îşi dorea să fi adus ceva mai stilat, acum, că o văzuse pe Alex cu *Ulise*. Din discuţiile asudate cu antrenorul, ştia că omul era citit. Ar fi putut măcar să-i recomande ceva cartonat.

Patrick se uită pe fereastră spre cabana de alături – a Nicolei – şi-şi întoarse repede privirea. Îşi dădu seama că-i zvâcnea piciorul; se opri.

Abia fusese afară să alerge. Cum ar fi putut să mai aibă deja nevoie de mişcare?

Pe cealaltă parte a canapelei în formă de L, Matt râse cu ochii în telefonul mobil.

— Bineînţeles! Se înfundase în canapea, legănându-şi picioarele peste margine şi ţinându-şi telefonul destul de departe de gură. O să trec pe-acolo şi putem să rezolvăm după Crăciun. Dacă prelungeşti contractul, putem să facem ceva! râse din nou. Nu-mi mulţumi mie. Păi, aş vrea să zic că a fost ideea mea să-ţi iau un cadou de Crăciun bine gândit, dar ştim amândoi că n-a fost aşa.

Patrick voia să-i spună să-şi ţină telefonul mai aproape de gură.

— Mda, nu-s bun de nimic. L-a luat asistenta şefului. Ce ţi-a luat? Matt ascultă răspunsul. Drăguuuţ! Pronunţă cuvântul cu o silabă în plus. Nu te simţi flatat. Ştii cât cheltui· tu cu noi? Ajung să domin tot biroul doar pentru că tu eşti prea leneş să-ţi mişti curu' şi să-ţi cauţi un furnizor mai ieftin. O să-mi cumpăr un schi jet doar din comisionul pe care-l primesc pentru contul tău. Poate că o să te las să te plimbi cu el, drept mulţumire. Râse şi-şi dădu capul pe spate. În regulă, mergi cu el! Culese ceva lipicios care i se prinsese de jeanşi. Ei bine, poate că nu un schi jet. Mai degrabă o canoe. Dar dacă prelungeşti contractul, o să-mi iau un schi jet drăguţ.

Patrick se întreba cum puteau să i se pară cuiva aşa de amuzante atât de multe lucruri ca lui Matt când vorbea la telefon.

— Mda, nu prea avem mare în Nottingham. Probabil că nu m-am gândit bine. Poate la centrul de distracţii? Dar ar încăpea schi jetul în dulapul din vestiar? Matt râse din nou. În regulă, mai vorbim. Vacanţă plăcută, prietene!

Matt apăsă butonul şi închise telefonul, încă râzând încet.

Fusese o convorbire de serviciu, îşi dădu seama Patrick. Schi jeturi şi vestiare, Matt spunându-i clientului că e „leneş" şi recunoscându-şi spiritul de organizare îngrozitor. Şi aşa vorbea Matt într-o discuţie reală de serviciu cu un client *real*.

Cum reuşise să atragă o femeie ca Alex – o femeie cum era *Claire* – depăşea puterea de înţelegere a lui Patrick Categoric nu printr-o bună planificare. Tot ce i se întâmpla lui Matt i se întâmpla în mod clar printr-un noroc chior, pentru că era în locul potrivit, la momentul potrivit.

Patrick se uită la Matt. Acum doar stătea pe canapea, cu o urmă de zâmbet pe chip. Fără să facă nimic.

— Sunt nişte cărţi la noi în cameră, dacă vrei să împrumuţi una, Matt.

— A, mulţumesc, Pat, dar nu citesc.

— Nu… citeşti.

— Nu. Matt rânji. Viaţa e prea scurtă.

Patrick nu ştia ce să răspundă la asta.

— *Vreau* să citesc mai mult… ştiu că, dacă sunt bune, cărţile pot să fie în regulă. Dar poate fi al naibii de greu să te prindă, ştii?

Patrick făcu un semn cu cartea lui broşată în direcţia lui Matt.

— Mie îmi place să citesc. Citesc de câte ori merg cu trenul. Citesc cel puţin o carte pe săptămână.

Se auzi spunând asta şi încercă să nu bage de seamă faptul că nu era adevărat.

Matt râse.

— Bravo, profesore Plum[11]!

Scarlett se întoarse cu markere şi nişte hârtie.

— L-ai lăsat pe Posey la tine în cameră? întrebă Matt.

Scarlett se trânti pe podea şi se întinse pe burtă.

— Da.

— Bravo! Matt se întinse lângă ea, într-o poziţie asemănătoare. Dă-mi nişte hârtie. Să vedem care desenează primul un cal. Mă pricep la cai.

Patrick îi privi desenând. Deci, Matt nu citea. Nu era chiar aşa de neobişnuit – nici Claire nu citea. Dar asta pentru că era tot timpul ocupată cu altele. În timp ce Matt… Matt nu era. Şi lui Matt nici măcar nu-i *păsa*.

Patrick lăsă cartea şi-şi luă laptopul. Aruncă o privire în jur ca să verifice că nu era Claire pe-aproape, apoi deschise pagina Ironman. Se uită la ea, la fotografia unui bărbat cu muşchii lucioşi, mulţumit de sine, care-şi sărbătorea succesul cu ochelarii de soare pe nas – imaginea care o dezgustase aşa de tare pe Claire.

Dar imaginea nu arăta chiar aşa de rău când nu i se uita Claire peste umăr. Şi deşi – e drept – omul părea să ceară palme, satisfăcut de succesul lui obţinut cu exagerat de mult antrenament, imaginea era mult mai puţin

11 Personaj din jocul „Cluedo”, în care șase personaje trebuie să rezolve misterul unei crime. Jocul, produs în 1949 în Marea Britanie, a devenit ulterior o franciză și a fost achiziționată de producătorul de jucării american Hasbro (n. tr.).

supărătoare când şi-o transpuse în minte. Când îşi imagină propriul său chip în imaginea aia.

Patrick îşi închipui bicepşii lui, umflaţi de antrenament; medalia lui scânteind în razele soarelui. (E drept, n-ar fi aşa de mult soare în văile din Ţara Galilor în perioada aceea. Şi Patrick ar putea arăta un pic mai asudat decât bărbatul din poză, din cauza problemei lui cu transpiraţia.)

Închise laptopul cu o smucitură vinovată.

Îşi luă cartea şi o deschise. În loc să citească, se uită la Matt şi Scarlett, care desenau bine dispuşi împreună. Trecuse multă vreme de când făcuse şi el aşa ceva cu fata lui. Acum era adolescentă, dar chiar şi aşa… Trecuse multă vreme de când făcuse cu Amber *orice* care să pară aşa de relaxat.

— Chestia e că-i greu s-o desenezi pe Blossom şchiopătând, îi zise Scarlett lui taică-său.

Matt se răsuci pe stânga, întinzându-se ca să-i vadă desenul.

— De ce şchioapătă Blossom?

— Şi-a scrântit chişiţa. Şi are un ochi închis pentru că a făcut conjunctivită.

Matt râse.

— Biata Blossom! S-o ducem la fabrica de clei? zise el, apoi ridică privirea să se uite la Alex, în celălalt capăt al camerei.

Scarlett îşi încreţi sprâncenele.

— Ce vrei să zici?

— Tăticul tău e neghiob, Scarlett. Alex ridică privirea din carte ca să se uite în ochii lui Matt. Spune cele mai ciudate lucruri. Şi eu abia pot să-l înţeleg în cea mai mare parte a timpului.

Patrick simţi scânteia umorului sec între Alex şi Matt. Simţi cum se încordează. El şi Claire nu se priveau aşa, de parcă ar fi împărtăşit glume secrete şi nici n-ar fi avut nevoie să vorbească unul cu altul ca să-şi stârnească râsul. Patrick şi-ar fi dorit sincer să se privească şi ei aşa, dar n-o

făceau. Nici măcar nu era sigur că o făcuseră vreodată.

Dar ştia că orice cuplu britanic obişnuit face sex o dată pe săptămână. El şi Claire făceau mult mai des de atât, aşa că probabil că erau în regulă, cel puţin din punct de vedere statistic.

— Scarlett, se trezi Patrick spunând, să-i arătăm tăticului tău dansul nostru?

Iar el şi Scarlett făcură mişcarea pe care o concepuseră pe melodia aia electronică, ţinând mâinile la spate şi sărind înapoi de parcă ar fi fost într-un clip video muzical.

Matt se ridică în picioare. Zâmbea în timp ce-l privea pe Patrick dansând cu fiică-sa. Niciun comentariu ironic, nicio încercare s-o tragă pe Scarlett înapoi la desen. Nimic.

Aşa că, după ce terminară dansul, Patrick merse mai departe.

— Scarlett, ce-ai zice să mergem afară şi să ne întrecem până la cutia poştală şi înapoi?

Scarlett chiui entuziasmată.

Matt zâmbi şi-l bătu pe Patrick pe spate, ca atunci când cineva crede că altcineva e *băiat bun*.

Patrick nu era băiat bun, ştia asta. Nu chiar în clipa aia. Departe de el un asemenea gând.

Atunci îşi dădu seama Patrick – îşi dădu seama *în adevăratul sens al cuvântului* – că nu se putea baza pe Matt pentru un weekend distractiv. Că evenimentele sportive o să fie amicale şi „nu suntem noi toţi învingători” şi „important e să participi”.

Claire coborî scările ţopăind.

— Şi-a luat toată lumea lucrurile pentru înot? Plecăm în cinci minute?

— Ah, Pat. Matt îl bătu pe Patrick pe braţ, într-un gest de compasiune. Puteţi să faceţi chestia cu cutia poştală altă dată.

Patrick coborî privirea spre mâna de pe braţul lui, apoi o ridică spre chipul zâmbitor al lui Matt.

Pur şi simplu, nu-l înţelegea deloc pe omul ăsta.

I9

Alex îşi lăsă cartea. Îşi adună lucrurile pentru înot, gândindu-se.

Cum de-şi îngăduise să ajungă *aici7*.

Era din cauza lui Matt. Matt cel enervant, adorabil, cel care-ţi punea la încercare răbdarea.

Matt fusese cel de-al doisprezecelea tip cu care avusese întâlnire în anul de când se despărţise de Steve, cel cu pelerină de Sherlock Holmes şi cu unghii îngrijite şi, se dovedise, cel cu o dispoziţie intolerabil de proastă.

Alex îşi înregistra toate întâlnirile într-un tabel. Nu poţi face experimente de genul ăsta fără niciun fel de control. Îşi dăduse seama, încă de la început, de riscul inerent al întâlnirilor aranjate pe internet – cu fiecare întâlnire, aşteptările ei aveau să crească, pentru a justifica alegerile anterioare. În acelaşi timp, capitalul ei de întâlniri se reducea, din cauza vârstei tot mai avansate şi a dimensiunii tot mai reduse a pieţei netestate.

Era o situaţie brutală, dar Alex era realistă. Aşa că îşi făcuse un tabel, ca să se asigure că ia deciziile optime.

Întâlnirile aranjate pe internet erau, după părerea lui Alex, echivalentul în condiţii de laborator al vieţii reale, ca şi cum ar fi dezvoltat o relaţie într-un vas Petri. Şi, când faci ceva în condiţii de laborator, faci deţinând cunoştinţele, cu evaluări corespunzătoare şi eşantioane de control. În laboratorul lui Alex nu era loc de subiectivism egoist.

La prima întâlnire, Alex ajunsese la cârciumă înaintea lui Matt. Găsise o masă în colţ şi se aşezase, mutând scaunele la o distanţă corespunzătoare şi întrebându-se de ce era aici în blugii pentru întâlniri, într-o seară rece de marţi, când i-ar fi fost mai bine doar cu laptopul şi canapeaua ei.

Când ajunsese, Matt vorbea la telefon.

Alex nu-l băgase în seamă când îşi trăsese scaunul din faţa ei şi, *încă vorbind*, zâmbise drept scuză şi îşi

continuase convorbirea.

Alex simţise un impuls brusc să se întindă şi să-şi ia haina.

Tipul ăsta era probabil unul dintre corporatiştii ăia idioţi, care încerca s-o impresioneze cu sporovăială gălăgioasă despre cum „biroul din Geneva o să facă pe el când o să audă” sau „Neil nu înţelege potenţialul de dezvoltare din EMEA”[12], sau orice altceva voia genul ăsta de om să îl audă ceilalţi zicând.

Eşec imediat în tabel.

Alex se aplecase după geantă şi închisese fermoarul.

— Dacă n-avea cheile de la depozit, ce i-a trebuit să pună sintetizatorul pe ebay? Matt şi-a pus mâna peste telefon şi s-a aplecat ca să o sărute pe obraz. Scuze, Alex! şoptise el. Chiar aştept cu nerăbdare să te cunosc.

Matt mirosea vag a spumă de ras şi ca şi cum tocmai ar fi mâncat nişte pâine prăjită. După o ezitare de o clipă, Alex îşi pusese geanta la loc sub scaun.

— Îţi vine să crezi? Matt îşi scosese părul din ochi şi făcuse un semn de *labagiu* cu o mână. Cum sunt unii! Clătinase din cap.

Oricum, lasă-mă să închid. Fac impresie proastă la întâlnire, şi fata arată chiar bine. Tăcuse puţin, apoi: Nu că felul în care arată ar fi tot ce contează pentru mine. Cum ştii, amice, evident.

Din nou, un zâmbet pentru Alex. Mai ascultase la telefon încă un minut.

— Te sun mai târziu. Închid acum, nu mai vorbi. Nu mai vorbi, nu te ascult. Pff – şi aşa mai departe – am închis.

Matt închisese telefonul şi îl pusese în buzunar. Îşi suflase şuviţa de păr din ochi.

— Nu mai termina. I-am zis că aştepţi.

— Am auzit.

— De obicei, nu-s aşa de mitocan.

— Dacă zici tu…

---

12 Acronimul în lb. engleză pentru „Europa, Orientul Mijlociu și Africa” (n. red.).

— Era amicul meu, Walshy. I s-a dus de râpă toată viaţa şi ameninţă că termină cu toate. Dar nu voiam să anulez întâlnirea. Scuze că am întârziat, ştiu că e de neiertat.

— Dar… vorbeai despre ebay… Alex îşi făcuse ordine în gânduri. Trebuie să te duci la el?

— Are doar o zi proastă. O să trec mai încolo pe la Jean. Maică-sa.

— E cinstit s-o implici pe mama lui?

— Acolo stă acum, s-a mutat acasă când a dat faliment start-upul lui. Matt tăcuse pentru o clipă, apoi continuase: Nu explic bine – n-o să se sinucidă, nu te stresa. Nu e ceva urgent. Aşa e de când am terminat şcoala. Văzuse chipul lui Alex. Uite ce e, nu-ţi face griji. Nici măcar nu e un om drăguţ. Preocupat de sine şi supărat pe viaţă. Nu opreşte la trecerea de pietoni să treacă bătrânii. În cel mai rău caz, nici măcar n-o să fie o pierdere uriaşă.

— Asta-i o glumă?

Matt zâmbise.

— În mare parte.

— Credeam că e prietenul tău.

— Este. Prieten vechi. Matt o zisese de parcă asta explica totul. Dar putem să nu mai vorbim despre Walshy, pentru că e păcat să ne deprimăm cu rahaturile lui, când el nici măcar nu-i aici. Deci, Alex Mount, mai important, în afară de faptul că ai 1, 73 înălţime şi eşti atee şi te întâlneşti cu bărbaţi între 31 şi 40 de ani, cine, ce şi cum eşti? întrebase el, trăgându-se în faţă pe scaun.

Matt aşteptase.

Sub căutătura lui intensă, Alex se pornise să vorbească.

Începuse cu diploma în biologie, dar Matt o îmboldise să meargă şi mai în urmă. Aşa că îi spusese despre cum se tot mutase, pentru că părinţii ei lucrau în domeniul managementului de restaurante; cum nu rămăsese la nicio şcoală suficient de mult cât să se integreze. Vorbise despre

munca în laborator, despre teza ei privind tratamentul cu celule stern pentru diabet, despre bursele postdoctorale de la Sheffield şi Cambridge. Îi spusese cum în domeniul ei nu obţii decât contracte între trei şi cinci ani şi cum, la un moment dat, s-ar putea să fie nevoită să plece din Nottingham dacă nu o să poată obţine o finanţare pentru cercetare care să-i permită să rămână.

Alex se simţise expusă de cât de multe spusese. Readusese situaţia la lista-standard cu lucruri de bifat pentru întâlnirile aranjate pe internet.

— Câteva relaţii serioase în trecut, nefumătoare, fără copii, fără animale de companie.

— Ce păcat! îmi plac animalele de companie.

— Păi, îmi pare rău, zisese Alex. N-am niciunul.

— Poţi să-ţi iei?

— Nu.

— În regulă. Matt ridicase din umeri. Dacă eşti sigură…

Alex nu-l luase în seamă.

— Şi tu? Cine şi ce eşti tu?

Matt se rezemase de spătar.

— Ei, asta e o întrebare! îi adresă un zâmbet leneş. Ce versiune vrei? Versiunea cosmetizată pentru prima întâlnire? Sau aia adevărată, în care stau mai mult pe canapea?

— Aia adevărată.

— În regulă. Matt îşi frecase palmele una de alta. Ai grijă ce-ţi doreşti.

Ce-i spusese Matt în seara aceea se dovedise a fi destul de corect când îl văzuse în afara laboratorului, în lumea din afara vasului Petri. Îi spusese că-i plăceau filmele de acţiune mari şi tâmpite şi drogurile recreaţionale şi că nu-şi suna părinţii destul de des. Îi spusese că lucra în vânzări, dar că în cea mai mare parte a timpului improviza şi că nu era sigur care era de fapt treaba lui, însă credea că, atâta vreme cât nu întreabă, nici n-o să ştie nimeni.

Şi, în acea primă seară, o pomenise, rapid şi sincer, şi pe Scarlett. Alex aflase ulterior că Walshy îi sugerase lui Matt s-o pomenească rapid dacă îi plăcea cineva, pentru că „femeile sunt atrase de taţi – e un fapt”. S-o fi dus de râpă viaţa lui Walshy, dar tot mai era omul ale cărui sfaturi în materie de întâlniri le încerca Matt.

— Scarlett e un copil adorabil, îi spusese Matt în seara aceea, dar nu pot să-mi asum prea multe merite. Claire e genială, face toată munca grea. Ridicase o mână ca să oprească protestul, deşi nu urmaşe niciun protest – Alex n-avea nicio dovadă în niciun sens. Serios! Eu fac doar vizuini din pilote şi o duc la filme nepotrivite pentru vârsta ei sau îi spun ce să creadă despre ultima linie de apărători de la Nottingham Forest.

Alex se trezise ascultând şi dând din cap. „Toţi bărbaţii vor să fie taţi, pe bune”, îi spusese odată Ruby. „Niciunul dintre ei nu vrea să fie mamă. Dar toată lumea vrea să fie tată. E vorba tot despre crescut copiii, dar e varianta semidegresată şi pasteurizată, nu aia integrală şi direct de la vacă”. Faptul că Matt avea deja un copil şi-şi scosese ideea din minte nu putea să fie decât ceva bun. Pentru că Alex nu era sigură că putea să fie părinte. (Tată, poate, conform logicii lui Ruby. Dar nu mamă.)

Bineînţeles, nu-i spusese lui Matt nimic din toate astea. Nu era un material pentru prima întâlnire în condiţii de laborator. Totuşi, rămăseseră la cârciumă mult mai mult decât timpul ei maxim de două băuturi la prima întâlnire.

După ce plecaseră, Alex constatase că ea vorbise cel mai mult. Tot nu ştia cu adevărat prea multe despre Matt, cu excepţia faptului că era un prieten loial, dar nu cu deosebit de mult discernământ, şi că, dacă ştia că viaţa cuiva trecea printr-o criză, vorbea cu persoana respectivă despre sintetizatoare şi ebay.

Când se întorsese acasă în seara aceea, Alex se aşezase la laptop, în faţa tabelului. În căsuţa de sumar din tabel, scrisese: „Surprinzător. Drăguţ”. Se oprise. „Puţin prea încântat de sine”.

Alex se uitase la cursorul care clipea după ultima propoziţie. Ştersese punctul şi-l înlocuise cu un semn de întrebare.

Ştia, fără discuţie, că Matt avea să ia din nou legătura cu ea. Şi că o să iasă cu el.

În acea seară a celei de-a douăsprezecea întâlniri, Alex nu completase criteriile ei obişnuite de evaluare şi nici nu-i dăduse lui Matt note pentru înfăţişare, umor sau compatibilitate intelectuală.

Scrisese o altă propoziţie, pentru că aşa îi cerea tabelul. „Miroase a pâine prăjită”.

Când îşi închisese laptopul, hotărâse că abia aştepta să iasă din nou cu el.

20

Din poziţia ei aflată la înălţime, Scarlett se uită în jur prin parcul de vacanţă. Se zgâlţâia întruna, pentru că tati se tot lăsa în jos şi încerca s-o salte mai sus în spate. Nu se mai pricepea aşa de bine la dus în cârcă, se mişca mai încet şi mai împleticit acum, dar lui Scarlett îi plăcea să se uite în jur de sus. Vedea copaci, cabane şi lacuri, dar şi clădirea masivă de sticlă, cu aspect fermecat, unde era piscina.

Ceilalţi oameni mari mergeau lângă Scarlett şi tati, ducând toţi genţi de înot din plastic. Posey venea în urma lor, văzându-şi de ale lui.

— Eşti bine? întrebă Alex, ridicând o sprânceană spre tati. Eşti cam rozaliu în obraji.

Tati încercă iar s-o salte pe Scarlett pe umeri. Mai făcu vreo câţiva paşi, apoi se opri.

— Cred că asta e.

— Înainte, mă duceai kilometri întregi, zise Scarlett. Posey clătină din cap.

— E vina lui Alex că s-a oprit

— Ideea e, zise tati, că fetiţele cresc. Despre asta nu te avertizează nimeni. Îmi pare rău, Scar!

— Nu-mi spune Scar! Ăsta-i leul cel rău din *Regele Leu*.

— Ei, haide, Matt, zise mami. Poţi să ajungi până la piscină, cu siguranţă. Sau chiar nu mai eşti în formă în ultima vreme?

Taţi îi aruncă o privire.

— Poate că nu, răspunse tot mami. Scarlett, de ce nu le arăţi cum poţi să mă ridici tu pe mine?

— Poţi s-o ridici pe mami? Taţi o lăsă jos pe Scarlett. Trebuie să-mi arăţi chiar acum.

Mami veni în faţa lui Scarlett şi se aşeză în poziţia corectă.

Cu picioarele tremurând, Scarlett se ghemui. Trase adânc aer în piept şi o ridică pe mami. Duru un pic, dar era drăguţ că-i zâmbea toată lumea.

Alex aplaudă, prefăcându-se că e prietena lui Scarlett.

— Jos pălăria pentru muşchii tăi de la picioare, Scarlett. Eşti o fetiţă puternică, nu-i aşa?

Scarlett o lăsă pe mami să coboare din spinarea ei.

— Dar eu? întrebă tati. Aşa-i corect, eu te-am dus pe tine.

Scarlett se uită la tati. Ştia că nu poate să-l ridice pe Patrick – încercase de o grămadă de ori –, dar tati era mai mic şi ocupa mai puţin spaţiu într-o încăpere.

— În regulă, acceptă ea.

Se duse în faţa lui tati şi se ghemui. Tati nu o ajuta la fel de mult ca mami, iar ridicatul lui în spate duru mult mai tare. Însă Scarlett reuşi să facă vreo câţiva paşi cu tati în spinare, înainte să-l lase jos.

— Ce scamatorie reuşită de petrecere! spuse Alex.

Tati îşi netezi haina.

— Micuţa noastră prinţesă, tare ca un camion!

Mami îi zâmbi radios lui Scarlett.

— Ce-ai zice să încerci s-o ridici şi pe Alex acum?

— Nici gând! Posey clătină ferm din cap. N-o lăsa să te atingă, Scarlett. *Plus* că e prea grea.

Urmă un moment de tăcere.

— Nu-i nevoie, zise Alex.

— Aş putea, spuse Scarlett, uitându-se drept la mami. Dar Posey zice că Alex e prea grea.

Oamenii mari se uitară în toate direcţiile.

— Nu-i adevărat, zise tati repede.

— Caraghios.

Mami se încruntă la Scarlett.

Patrick o măsură pe Alex din cap până în picioare, încercând să aprecieze cât de grea ar putea să fie.

Alex îşi încrucişă braţele la piept, astfel că punga de plastic îi veni în faţă.

— Eu sunt foarte entuziasmată că ne ducem să înotăm. Putem să ne grăbim şi să mergem?

— Bună idee, zise mami repede.

În timp ce mergeau, tati şi Alex rămaseră puţin în urma celorlalţi.

— Ai cu şapte kilograme mai mult decât mine, o auzi Scarlett pe Alex şoptindu-i lui tati.

Tati o bătu pe spate.

— Ştiu.

— Am un indice de masă corporală de 22, 5. Asta e – efectiv – ca la carte.

— Nu o lua prea tare în seamă. Tati se întinse să-i ia mâna lui Alex. Probabil că e obosită după ce ne-a ridicat pe noi.

Scarlett se uită la chipul lui taică-său şi văzu ce obosit părea din cauza dezamăgirii.

Se întoarse către Posey şi clătină din cap.

— Posey. *Poartă-te frumos*!

— Ce? zise Posey, ridicând din umeri. Pur şi simplu mi se pare prea grea.

La intrarea la piscină, tati şi Patrick o luară într-o parte, mami, Scarlett şi Alex se duseră în cealaltă.

Posey îi făcu un semn de bun-rămas.

— Unde te duci? întrebă Scarlett.

— La vestiarele băieţilor.

— Nu-i nevoie. Scarlett se uită în jur. Au şi vestiare pentru familii. Pot să întreb dacă nu putem folosi un

separeu.

— Pur şi simplu le prefer pe ale băieţilor.

— Te ruşinezi, Posey?

Posey nu zise nimic.

Scarlett îi zâmbi. Posey putea fi prostuţ uneori. Şi Scarlett se putea jena şi nu-i plăcea ideea să se schimbe în faţa lui Alex în vestiarul fetelor. Dar nu voia să-l facă pe Posey să se simtă prost.

— Atunci, ai o liră pentru dulap? întrebă Scarlett.

Posey încuviinţă din cap.

Scarlett se uită la cizmele lui.

— Categoric va trebui să le scoţi ca să înoţi.

— Nu vreau să le scot.

— De ce?

Posey ridică din umeri.

— Nu-mi place cum arată labele mele. Da' nu-i mare lucru.

— Sunt labe de iepure. Şi tu eşti iepure.

Scarlett era cât pe ce să adauge că auzise că labele de iepure poartă noroc, dar nu era sigură dacă nu cumva inventase asta.

— Nu-s normale. Simt noduroase.

Scarlett oftă.

— Nu există *normal*, Posey. Fiecare e diferit. Eşti perfect aşa cum eşti. Eşti *tu*. Ar trebui să-ţi placă labele tale noduroase pentru că sunt ale tale.

Posey îşi privi labele.

— Şi dacă nu-ţi laşi cizmele în vestiar, s-ar putea să le pierzi în apă.

Posey îşi ridică umerii mov.

— Dacă le pierzi, nu-ţi mai cumpărăm altele.

Posey ridică iar din umeri. Se întoarse şi se îndreptă spre vestiarul băieţilor.

Scarlett oftă şi clătină din cap.

Băieţii ăştia!

21

Alex păşi în prima piscină de la Splash Landings,

copleşită de intensitatea mirosurilor din jurul ei.

Simţea mirosul ăla înţepător de clor care-i intra pe nas, dar era amestecat cu note mai joase. Şi notele acestea încerca să le disece şi clasifice.

Pudră de talc. Aromă sintetică de măr. Prosop ud. Chipsuri. Şi – firesc – o urmă vagă de urină.

Alex se lăsă în apa rece. Îşi privi sânii ridicându-se alarmant în sutien.

Gândindu-se mai bine, fusese o greşeală să-şi ia bikiniul de vacanţă. *Chiar* nu voia să-şi vânture pieptul în faţa lui Patrick sau să alerge după sutien pe tobogan în faţa lui Claire şi a lui Scarlett.

Nu că ele ar fi fost acolo. Se duseseră să „stabilească o bază”, după cum spusese Claire, în vreme ce Matt, Patrick şi Alex verificau dacă traseul de pe râul de la Splash Landings era potrivit pentru Scarlett.

Alex îşi împinse capul sub apa rece şi se lăsă pe fundul piscinei. Apa îi ridică părul în cap, iar şuviţele îi plutiră încet în faţă, ca iarba-de-mare.

Când se ridică la suprafaţă, Matt înota lângă ea.

— În apa asta e ca-n afurisita de Mare Baltică.

Arătă spre slipul său, pe punctul de a mai spune ceva.

Alex îşi trase părul ud de pe faţă.

— Te rog, nu-mi spune nimic despre dimensiunea organelor tale genitale!

Trecură pe lângă o femeie cu cercei lungi, care înota cu gâtul ridicat, într-o poziţie ergonomică îngrozitoare. Alex se întrebă dacă şi Claire e unul dintre oamenii ăia care înoată ciudat ca să nu-şi ude părul. Probabil că nu, hotărî ea.

Constată cu plăcere că, în pofida ciudăţeniei acestui weekend, monologul ei interior era tot binevoitor faţă de Claire.

Patrick înotă spre ei. Se ridică în picioare şi-şi lăsă ochelarii pe ochi, strângând brida cu un pocnet plin. Când plasticul îi intră în carne, ochii îi ieşiră în afară, ca la

broaşte.

Ajunseră toţi trei la gura râului Splash Landings, unde apa curgea repede şi bolborosea, în curenţi care se întretăiau.

Patrick făcu un semn de-a lungul gurii râului.

— Împrăştiaţi-vă. Lăsaţi-i pe participanţii la cursă din faţă să ia un avans.

Când auziră „participanţi la cursă”, Alex şi Matt se uitară unul la celălalt.

Patrick îşi puse mâinile pe marginea gurii râului. Apăsă un buton pe ceasul lui masiv, se împinse şi plonjă în apă.

Alex porni după o secundă. Înotă spre unghiul interior al primului colţ, unde văzu că e cursul cel mai rapid al râului. Îşi cufundă capul în apă şi înotă craul către o zonă mai lată şi cu un curs mai lent.

Se întoarse să se uite în urmă.

Matt venea spre ea, dând din mâini şi discutând cu un cuplu mai în vârstă, în care cineva ducea pe umeri un copilaş. Matt părea să fie în mijlocul unei anecdote.

În faţa lui Alex, Patrick îşi răsucea capul dintr-o parte într-alta, într-un craul cu aparenţă profesionistă.

Alex reduse ritmul. Se trase spre stânga, ca să profite de toată forţa cursului. Prinse curentul şi îl depăşi pe Patrick.

Se apropie de un obstacol de gheaţă netedă aflat în mijlocul apei. Simţi cum o loveşte ceva, izbind-o de gheţar.

Alex se clătină şi se opri, luând o gură de apă.

Se uită în jur şi-l văzu pe Patrick trecând pe lângă ea.

Oare Patrick o împinsese în gheţar? Sigur nu.

Alex se uită la el o clipă. Categoric părea în plin efort, încerca s-o *întreacă*?

Dacă încerca, n-o făcea cum trebuie. În mod clar se străduia să evite celelalte persoane aflate în apă, dar asta era o greşeală, însemna că înaintează prin zonele cu cel mai lent curs.

Alex îl privi zbătându-se într-o zonă puţin adâncă,

încercând să se despotmolească. Era clar că omul nu înţelegea nici măcar dinamica *de bază* a fluidelor, cu atât mai puţin principiul lui Bernoulli.

Fără să vrea să se gândească prea mult la ce face, Alex mişcă braţele. Se împinse într-o parte, unde curentul părea cel mai puternic, şi acesta o purtă smucind-o în sus şi dintr-o parte într-alta într-o mişcare de montagne-russe.

Alex zbură înainte şi pe lângă Patrick.

Chiar făcea aşa ceva? Concura cu Patrick pe un traseu pentru copii?

Se părea că da.

Trecură de următorul cot al râului. Alex era înaintea lui Patrick şi se mişca mai repede, împinsă de curent, dar fără să controleze mişcarea. Lovi marginea de plastic a râului; simţi durerea arzându-i coapsa.

Alex încetini, gâfâind. Simţi ceva omenesc fluturându-i pe LA ngă gleznă. Degete, care încercau să-i prindă laba piciorului.

Se uită în jur şi-l văzu pe Patrick în urma ei.

Cu siguranţă nu putea să încerce să-i prindă glezna. Omul avea *patruzeci şi trei* de ani.

Alex merse mai departe. Din nou, simţi piele atingându-i laba piciorului. Era *incredibil*.

Alex lovi cu piciorul şi auzi un urlet strident.

— Lily! strigă o femeie. Lily, eşti bine?

Alex prinse o balustradă de pe marginea râului şi se opri. Se ridică în picioare.

Patrick o depăşi, încordându-şi muşchii ca nişte şerpi ai braţelor.

Alex se întoarse să se uite în spate.

În urma ei, o femeie ţinea strâns o fetiţă blondă care plângea, ţinându-şi mâna la tâmplă. Purta un colac de cauciuc cu un cap de brahiozaur şi aripioare de înot cu *în căutarea lui Nemo*.

— Ah, nu! Alex încercă să-şi controleze răsuflarea. Îmi pare foarte rău… a apărut din senin… n-am văzut…

Alex tăcu, dându-şi seama că susţinea pledoaria

completă a şoferului beat.

Întinse mâna să atingă capul fetiţei, unde se vedea clar o zgârietură. Mama fetiţei o întoarse un pic într-o parte, iar gestul lui Alex dădu greş.

— Nu mi-am mai tăiat de ceva vreme unghiile la picioare, îmi pare foarte, foarte rău!

— E în regulă, zise mama.

— Nu, răspunse Alex. E clar că nu e.

Mama îşi lăsă capul în jos, în semn de aprobare.

— Îmi pare rău! Foarte rău. Probabil că nu vreţi să mă vedeţi acum. O să vă las în pace.

Alex se întoarse şi înotă în curent până n-o mai văzură. Se împinse în jos, cu capul sub apă, trăgându-şi genunchii în poziţie fetală. Ascultă zgomotele subacvatice străine.

Îşi ţinu răsuflarea până începură să-i bubuie urechile.

Ieşi din nou la suprafaţă, gâfâind, şi pluti încet în josul râului până văzu piscina de ieşire. Lăsă apa s-o tragă în josul ultimei pante şi s-o scufunde.

Se uită drept în faţă când urcă scara şi ieşi din piscină.

Matt se repezi pe după ultimul cot al râului. Se prinse de nas în vârful ultimei pante şi căzu împroşcând apa, cu şoldul înainte, în piscină.

— A fost distractiv, eh? Matt urcă scara şi veni spre Alex. Totuşi, nu-i pentru Scarlett. Nişte adulţi care se întreceau tocmai au lovit un copil în faţă.

Alex se sili să zâmbească. De undeva se auzea un bipăit; se uită într-acolo şi-l văzu pe Patrick sub un palmier, jucându-se cu ceasul.

— Acum, o întrebare importantă. Ţi-ai luat portofelul? Matt se mângâie pe burtă. Ştiu că face Claire de mâncare, dar socot că am destul loc şi pentru nişte chipsuri.

Interogatoriu după incident. Dr. Ayodele Uba, 40 de ani. Faţă în faţă. Spitalul St. Thomas

A venit de la Accidente şi Urgenţe, da. Dar din cauza dimensiunii rănilor şi a vârfului de săgeată rămas înfipt, a

fost dus direct în sala de operaţii.

Când l-au adus, erau îngrijoraţi de o hemoragie internă, dar acum e în stare stabilă.

Mă tem că nu pot să vă ajut. Nu dezvăluim fişele pacienţilor fără consimţământul lor.

A suferit răni semnificative. Asta-i tot ce pot să vă spun fără să încalc regulile de confidenţialitate.

Cum am spus, nu dezvăluim fişele fără acordul pacienţilor. Iar el nu este în momentul de faţă în stare să-l dea.

Nu e un moment potrivit. A fost în sala de operaţii şi a suferit o anestezie generală.

Eu l-aş lăsa să doarmă deocamdată şi m-aş gândi la o discuţie raţională mâine-dimineaţă.

22

La masa de la cabană, Alex se destinse pe scaun după masa de prânz, privind-o pe Scarlett cum sporovăia veselă cu Claire şi cu Matt. Se simţea tot mai ruşinată cu fiecare clipă. Coapsa îi zvâcnea şi avea un început de vânătaie dureroasă în urma surprinzător de violentei ei călătorii pe râul Splash Landings. Urma de pe coapsă era compactă, aşteptând să erupă în cele mai închise nuanţe de vineţiu şi verde.

Adulţii chiar n-ar trebui să facă aşa ceva, decise ea. Alex întinse mâna să mai ia nişte salată şi dinspre braţ îi veni un miros de clor. Cel puţin… Spera că mirosul de clor venea de pe mâna ei. Nu ştii niciodată cu frunzele de salată spălate de la supermarket. Şi salata o făcuse Matt, aşa că n-avea mari speranţe că frunzele ar fi fost spălate de mână.

Lui Matt îi sună telefonul. Se ridică să răspundă.

— Amice! Se afundă în canapeaua din cealaltă parte a încăperii, dând din cap. Pari încordat. Nu poţi să stai acolo cu maică-ta o săptămână de Crăciun, distrugându-vă creierii unul altuia.

Alex auzea din telefon o voce furioasă cunoscută.

— Walshy, îi zise lui Claire, care pufni.

— Walshy stă tot cu maică-sa? Astea-s două săptămâni foarte lungi.

— Poţi să vii aici, cu noi, dacă simţi nevoia să pleci de-acasă, zise Matt la telefon. Dacă nu te deranjează să dormi pe canapea. Pe Claire n-o deranjează.

Alex se încordă să audă ce spunea Walshy. Nu reuşi să distingă cuvintele, ci doar scepticismul din voce.

Matt se încruntă.

— A, în regulă.

Alex dădu din mână ca să-i atragă atenţia lui Matt. Walshy merita o recompensă pentru că înţelesese cât de nepotrivit era weekendul ăsta.

— Are cheile de la noi de-acasă… eventual să-i zici că poate să stea acolo câteva zile?

— Ai auzit? Matt tăcu şi ascultă răspunsul, apoi se uită la Alex. Walshy zice că eşti genială. Şi că o să schimbe aşternuturile înainte să plece.

— N-o să le schimbe, îi spuse Claire lui Alex.

— Ştiu, răspunse Alex.

Matt încheie convorbirea şi se întoarse la masă.

— Ne mai trebuie lapte, zise Claire. Am uitat că Matt îl bea pur şi simplu, când există alte băuturi foarte bune. Are cineva chef să facă o plimbare la supermarket?

— Nu-i un magazin şi aici? întrebă Alex.

— Era ultima dată, dar e închis pentru renovare.

Alex îi completă în gând propoziţia. *Ultima dată când am fost aici cu Matt*.

— Atunci mă duc eu la supermarket după ce terminăm.

Putea să ia o maşină, ca un om normal, hotărî ea. Să ia un aer care era mai urban, mai puţin complicat.

— Ne mai trebuie şi altele. Claire se întoarse spre Patrick. O duc pe Scarlett să călărească pe ponei – poţi să te duci tu cu Alex, dacă-ţi fac o listă?

— Mă descurc singură, sincer, zise Alex, îndreptându-şi spatele. Găsesc eu supermarketul.

— Patrick ştie unde e, zise Claire. Am trecut pe lângă

el când am venit

Alex se prăbuşi la loc pe scaun.

Cu haina pe ea, Alex se aşează cu grijă pe unul din scaunele de sufragerie, încercând să nu-şi lase greutatea pe coapsă.

Claire strânsese după masa de prânz şi pusese farfuriile· murdare pe scurgător. Matt umpluse chiuveta cu apă. Tipic pentru stilul lui de spălat vasele, turnase mult prea mult detergent de vase.

— Scarlett, nu eşti tot cu iPad-ul, nu? întrebă Claire, apucând un şervet de vase şi aplecându-se peste masca chiuvetei ca să se uite la fiica ei, aflată în salon.

— Asta se întâmplă când nu sunt pe-aproape, Claire? O creşte iPad-ul?

Claire îl plesni prieteneşte pe Matt cu şervetul de vase; el sări înapoi.

— Nu sunt singura care are grijă de copil azi, Matthew, aş putea zice. Chiar eşti *prezent* şi tu.

— Dacă zici tu, *Claire Jane*, spuse Matt apăsat.

Claire ridică şervetul de vase şi-l plesni din nou.

— Care-i al doilea nume al lui Alex?

Matt privi spre Alex, zâmbind.

Claire îşi muşcă buza.

— Nu-mi spune că nu ştii.

Matt se gândi puţin.

— N-are.

Claire se uită la Alex, care încuviinţă din cap. Claire râse.

— Te-ai scos.

Alex se sili să zâmbească. Se întreba dacă şi Claire jucase Acelaşi rol ca şi ea în relaţia cu Matt. Bărbatul direct, indulgent, i ureşi dădea ochii peste cap. Cel care ajungea să se aplece şi să miroasă floarea care părea din plastic; cel care primea în faţă găleata cu confetti.

Alex îi privi cum spală şi şterg vasele unul lângă celălalt, sporovăind în acelaşi timp. Claire îi dădu înapoi lui Matt jumătate din farfuriile pe care le spălase, aşa cum

făcea mereu şi Alex. Matt părea netulburat, de parcă ar fi fost normal să spele fiecare obiect de două ori, aşa cum făcea întotdeauna.

Alex încercă să nu ia în seamă ciudăţenia absolută a situaţiei. Îşi coborî privirea spre telefon, verificând actualizările de pe Facebook.

Claire îi întinse lui Matt o farfurie.

— E murdară.

Matt o cercetă cu atenţie.

— Ba nu, nu e.

Alex nu-şi ridică privirea din telefon.

— Ba da, zise ea.

Claire râse.

— Vezi?

Patrick intră în cameră, zdrăngănind cheile de la maşină. Le aruncă o privire lui Claire şi lui Matt, apoi se întoarse spre Alex.

— Gata?

Alex se mai uită o dată la Claire şi Matt. O privi pe Scarlett jucându-se în faţa lor cu iPad-ul pe podeaua salonului.

Îşi drese vocea.

— Plimbare plăcută cu poneiul, Scarlett, zise ea.

Bineînţeles, Scarlett nu ridică privirea.

23

Scarlett îi privi pe mami şi pe tati spălând vasele şi râzând unul cu altul în bucătărie. Se distrau împreună mai bine decât îşi aducea ea aminte.

Şi-i amintea pe mami şi tati certându-se despre diverse lucruri. Despre locuri de muncă şi liste – şi chiar şi despre Scarlett. De multe ori, tati nu-şi adusese aminte să facă ceva, sau să aducă ceva, iar mami se săturase să tot trebuiască să se gândească la toate. Mami spunea de multe ori aşa. Până la urmă, Scarlett încerca să-şi aducă ea aminte diverse lucruri pentru tati – „Am curs de înot azi? Mi-ai luat pacheţelul? Ţi-ai adus aminte să iei lista de cumpărături?”

Posey o trase de mânecă.

— Hai să păstrăm iPad-ul. Ea a uitat că ţi l-a dat ţie.

Scarlett coborî privirea.

— N-o să-i placă lui mami. Îi place să stabilească ea când ni-l dă.

— Totuşi, abia dacă îl foloseşte. Ştii că zice mereu că internetul e pentru zombi şi iPad-ul nu-i decât o maşinărie de pierdut timpul. N-o să-i lipsească. Stă degeaba la ea.

Scarlett le aruncă o privire lui mami şi lui tati la chiuvetă. Tati nici măcar nu mai spăla vase, stătea rezemat într-o parte, cu şervetul de vase pe umăr, încuviinţând din cap la ceva ce» punea mami.

Mami îl îmboldi, iar el se îndreptă şi începu iar să spele vase.

— În plus, vreau să caut ce a zis ieri femeia de ştiinţă despre mine, zise Posey. A zis că să fie cu mine e ca şi cum „ar trăi în 1 larvey”. Ce voia să zică?

— Nu ştiu.

— Cred că era ceva răutăcios. E mai bine să păstrăm iPad-ul – trebuie să căutăm diverse lucruri oricând avem nevoie, mai ales cu *ea* aici. Trebuie să fim vigilenţi.

Scarlett rămase pe gânduri.

Se ridică şi se întoarse spre mami şi tati, ţinând iPad-ul la spate.

— Posey şi cu mine ne ducem sus, zise ea. Nu vrem să fim deranjaţi.

Tati zâmbi.

— Bine, puiuţ.

Scarlett se răsuci şi mută iPad-ul în faţă, ca să nu-l vadă mami şi tati. Dădu fuga pe scări cu Posey.

În dormitor, Scarlett şi Posey lăsară uşa întredeschisă. Se trântiră pe burtă pe unul din paturile de o singură persoană.

Scarlett auzea vocea lui mami de jos.

— Ştiu că s-ar putea să nu fie pe gustul tău, dar mie mi s-a părut că e un om bun. Nu, nu-i corect. *Este* un om bun. Un om *foarte* bun.

Scarlett apăsă butonul pentru internet şi scrise literele în căsuţa de căutare de pe ecran.

În clasa ei era un Harvey, dar acel Harvey era un idiot care se tot apăsa pe ochi ca să sperie lumea. Posey îl ura. Dar cel puţin Scarlett ştia cum să-i scrie numele.

Glasul lui mami încă se mai auzea la parter.

— Când l-am cunoscut, am crezut că e altfel. Şi este. Unele dintre lucrurile care mă scot din sărite nu-s chiar rele, simt doar fixaţiile lui. Dacă ar putea să fie fericit în pielea lui, nu l-ar mai deranja aşa de tare ce crede lumea. Iar Lindsay nu-l tratează foarte bine, aşa că Amber şi Jack nu-l respectă. Şi e un om bun.

— Ai mai spus asta. De vreo cinci ori. Doar zic, în caz că n-ai observat.

— Deschide-l pe ăsta, zise Posey, arătând unul dintre rezultatele de pe ecran.

Scarlett dădu clic pe el şi citi ceva despre nişte reduceri de preţ la mobilă. „O reducere suplimentară de 10% la seturile de masă – grăbiţi-vă, oferta expiră marţi!”

— Nu-i asta.

— Încerc altul, zise Scarlett.

— Era foarte matur. Cu adevărat politicos şi respectuos. M-a sunat să mă invite în oraş și îşi adusese aminte de mine de la o chestie de la serviciu de acum o mie de ani. Şi… pur şi simplu m-am gândit că era atât de tentant să ies cu un alt bărbat decât tine. Cineva pe care pot să mă bazez.

— Ai ieşit cu el pentru că el nu era eu. Ce criterii măgulitoare mai ai şi tu, Claire! Orice bărbat din lume, numai eu, nu.

— Totuşi, pot să mă bazez pe el, deci am avut dreptate.

— Au!

Scarlett parcurse lista şi dădu clic la întâmplare pe unul dintre rezultate.

Încercară să citească. Un bărbat gras, îmbrăcat cu costum, spunea ce face el la serviciu. Scarlett citi cum

„maximizase obiectivele de vânzări pentru a obţine un avantaj strategic pe o piaţă în scădere”.

— E păsărească, zise Posey. Încearcă altceva.

— Cum ar fi? întrebă Scarlett.

— Încearcă „iepurele Harvey”.

Scarlett scrise cuvintele.

— Inteligent! remarcă ea.

— Şi se poartă aşa de frumos cu Scarlett! Ea îl iubeşte. Doar că nu sunt sigură că pot să mă văd petrecându-mi restul vieţii cu un bărbat care crede că întreaga lume e ceva de care trebuie să te temi. Ştii?

Scarlett dădu clic pe pagina care se chema *wiki*.

— N-ar fi trebuit să-l las să se mute cu noi, dar era aşa de dornic, a făcut-o puţin câte puţin, tiptil. Şi mă pregăteam psihologic să-i pun capăt, dar atunci m-a luat prin surprindere spunându-mi că nu-l deranjează să vină în vacanţa asta, ceea ce m-a făcut să mă gândesc că poate, cine ştie? Ştii ce vreau să zic? Chiar e un om bun.

Posey se uită la uşă.

— Nu mai trage cu urechea! zise Scarlett hotărât.

— Parcă ar vrea să ştie exact ce vreau, ca să poată să fie exact cum vreau. Şi pur şi simplu nu merge aşa, nu? Tot încearcă să mă încadreze undeva – spune mereu ce-mi place sau nu-mi place, încearcă tot timpul să afle câte ceva despre mine, dar eu nu ştiu totdeauna ce cred, ştii? Nu-mi place să mi se spună ce cred când nici eu nu-s sigură.

— Mami a ta vorbeşte totdeauna foarte tare.

— Ştiu. Acum, nu ridica tonul, ca să nu-şi aducă aminte că iPad-ul e la noi

— Şi mă uit la următorii treizeci de ani, sau patruzeci sau poate chiar cincizeci, şi mă gândesc: cât de tare o să mă distrez? E extenuant de-a dreptul să fiu tot timpul cu el şi complicaţiile lui. Sunt lucruri pe care nu i le spun, pentru că face prea mult caz şi… de ce-ţi fluturi aşa mâinile? Vorbesc prea tare?

— Cred că asta s-ar putea să fie, zise Scarlett.

Se aplecară amândoi în faţă ca să citească.

Harvey este un film realizat în 1950, cu elemente de comedie şi dramă, având la bază piesa cu acelaşi nume a lui Mary Chase, regizat de Henry Koster şi cu James Stewart şi Joséphine Hull în rolurile principale. Este o poveste despre un bărbat al cărui prieten este un *puca* pe nume Harvey, care apare sub forma unui iepure invizibil de 1, 92 metri.

— Eu nu sunt aşa de înalt.

— Nu.

— Şi nu sunt invizibil.

Scarlett nu ştiu ce să răspundă la asta.

— Ce-i un *puca*?

Posey ridică din umeri.

Scarlett scrise cu un deget *puca* în căsuţa pentru căutare.

Puca

Substantiv: *puca*; *plural*: *puca*

(în mitologia irlandeză) spiriduş sau spirit capabil să ia forma unor animale diferite.

Posey se uită la Scarlett, care-şi ridică mâinile în aer.

— Nu pricep absolut nimic, zise Posey, dar categoric nu sunt spiriduş.

— Nu.

— Cred că ea râde de mine.

Scarlett îl mângâie între urechi ca să-l îmbuneze.

— Îmi pare rău, Posey.

— O urăsc, zise el.

Scarlett oftă.

— Ştiu.

— Scarlett, dacă mai face ceva să mă supere – *un singur lucru* – o s-o fac pe femeia aia de ştiinţă să-i pară rău.

24

În timp ce Patrick conducea spre supermarket, Alex se trezi holbându-se pe geam şi privind cum pădurea se înceţoşează, ca un montaj umed de nuanţe de verde ca o varză.

Era caraghios că stăteau într-o tăcere stânjenitoare. Poate că Patrick încercase s-o întreacă în cursul dimineţii, dar aici era aliatul ei natural. Tot cineva din afara familiei. Era o tâmpenie să nu fie de aceeaşi parte.

— Deci. Alex se întoarse zâmbind spre Patrick. Încă mă mai doare coapsa după Splash Landings de azi-dimineaţă.

Patrick se uită drept în faţă.

— Dacă Matt ar face o vânătaie ca asta, i-ar zice hematom. Patrick schimbă viteza.

— Nu-i un hematom.

Patrick semnalizează spre stânga.

Alex râse uşor.

— Nu sunt sigură că adulţii ar trebui să facă aşa ceva. Încercă să-şi menţină vocea veselă. A fost… intens.

Patrick tuşi.

— Mă tem că mă implic destul de tare în competiţie când mă pornesc. M-am înscris pentru un Ironman anul ăsta. În Ţara Galilor.

— M-ai prins de gleznă când ne întreceam?

Urmă o pauză.

— Ai lovit-o în faţă pe fetiţa aia cu codiţe?

Alex se răsuci să-l cerceteze pe Patrick. Se uita tot drept în faţă, cu chipul lipsit de expresie.

Glumea?

— N-o să spun nimănui, zise Patrick.

Alex se rezemă de spătar. Deci *era* o glumă. Poate că până la urmă puteau s-o scoată la capăt. Poate şi Patrick credea că toată situaţia asta era îngrozitoare?

— E drăguţ, spuse Alex precaută. Să-i vezi pe Matt şi Claire purtându-se aşa de firesc unul cu celălalt.

Patrick încuviinţă din cap.

— Şi tu eşti la fel cu fosta soţie? în relaţii amicale?

Patrick strâmbă din gură, într-o expresie care ar fi putut fi de furie sau durere.

— Nu.

— Nu voiam să-mi bag nasul.

Patrick îi aruncă o privire.

— Lindsay nu e o persoană prietenoasă.

Îşi întoarse privirea din nou la drum.

— Cred că majoritatea oamenilor spun genul ăsta de lucruri despre foştii soţi, remarcă Alex.

Mai puţin Matt şi Claire.

— Probabil că a fost o despărţire deosebit de amiabilă, urmă Alex. Dar Claire e de bun-simţ şi puternică… probabil că a primit bine toate astea.

Patrick îi aruncă o privire care avea în ea o întrebare.

— Scuze, zise Alex. Probabil că e o discuţie nepotrivită.

Patrick tot nu zicea nimic. În continuare, cu bună ştiinţă, nu zicea nimic.

— Ce-i?

Patrick avea privirea aţintită în faţă.

— Nimic, răspunse el.

Alex se încruntă.

— Voiai să zici ceva?

Patrick se întoarse încet spre ea, apoi reveni cu faţa spre drum.

— Aerul e deosebit de înviorător aici, în nord, nu crezi?

Patrick încetini la intersecţie şi vira la stânga.

Nu era corect. Patrick chiar nu fusese pregătit pentru discuţia asta.

N-avea cum – *sub nicio formă* – să fi fost Matt cel care se despărţise de Claire. Puteai să ţinteşti mai sus de nasul tău sau *să ţinteşti mult mai sus*. Claire era cu vreo 17 niveluri deasupra lui Matt.

Deci Matt minţise. Şi asta era o problemă.

Pentru că, dacă Alex îşi dădea seama de asta şi de aici rezultau probleme în weekendul ăsta, ar fi ajuns să fie vina lui Patrick. În ultima vreme, cu Claire, totul ajungea să fie vina lui Patrick.

Ar fi fost vina lui Patrick chiar şi dacă Matt era cel care minţea. Şi cum putea să fie corect *aşa ceva*?

Patrick simţea încordarea în gât în aşteptarea unei discuţii care încă nu avusese loc. Îşi roti de câteva ori umerii înainte şi înapoi.

Weekendul deja nu mergea aşa cum plănuise el. Claire abia îi vorbea. Părea că se epuizase deja toată bunăvoinţa de care ar fi trebuit să se bucure pentru că-şi petrecea weekendul cu copilul ei în loc să fie cu ai lui. Şi asta nu era în regulă. Pentru că ar fi trebuit să se bucure de *o grămadă* de bunăvoinţă din acest motiv.

Şi mai erau de luat în considerare şi Nikola şi pânda. (Nu, nu *pânda*. Apropierea neştiută, plină de bune intenţii. Ceea ce era – obiectiv vorbind – cu totul altceva.)

Patrick se întoarse să se uite la Alex. Părea să fi adormit pe locul pasagerului.

Măcar nu mai vorbea.

Patrick simţi cum roșește la gândul întrecerii din cursul dimineţii. Era un om corect, şi *era* vina lui. Poate că el începuse, dar măcar nu fusese el cel care lovise un copil în faţă. Ceea ce îi oferea măcar o bucăţică de superioritate morală.

Weekendul ăsta nu mergea aşa cum fusese plănuit.

Tot nu avusese ocazia să-i spună lui Claire că se înscrisese la Ironman – şi, prin „ocazie”, voia să spună că nu „identificase o ocazie să-i spună când ştia că nu s-ar fi supărat”. Cu cât lăsa să treacă mai mult timp, cu atât avea să fie o problemă mai mare.

Şi piscina din acea dimineaţă fusese o dezamăgire.

Se aşteptase la o piscină unde să se poată antrena pe distanţe lungi. Broşura zicea că sunt zece piscine separate, dar era o exagerare. Erau o mulţime de piscine mici, dar erau piscinele de aterizare pentru tobogane, piscine cu valuri sau râuri leneşe unde n-aveai nicio şansă să prinzi avânt înainte să intri în vreo cucoană supraponderală îndesată într-un colac, încărcată cu bijuterii şi plutind în derivă cu ochii închişi, aşa cum făcuse toată ziua.

În piscina principală era şi mai rău.

Singura bucată de piscină unde puteai să înoţi într-

adevăr era îngustă şi avea dimensiuni variabile, cu marginile prea neregulate ca să poţi face întoarceri. Era proiectată să semene cu un lac din junglă, într-un loc unde crearea aparenţei de junglă părea să fie mai importantă decât să le permită oaspeţilor să-şi încerce puterile.

Mai rău, din sfert în sfert de oră pornea un dispozitiv de făcut valuri anunţat de un sunet de corn – ceea ce n-ar fi fost rău în sine, asigurând un pic de varietate şi rezistenţă suplimentară pentru înot, dacă asta n-ar fi însemnat hoarde de oameni care se agitau şi ţipau în piscină, împingând în sus copilaşi cu aripioare de înot.

Patrick schimbă viteza.

Weekendul ăsta nu era deloc ce sperase el.

26

Cumpăr ară ce le trebuia de la supermarket, iar Alex se prefăcu din nou că doarme pe drumul de întoarcere. Patrick avea, în mod evident, altă opinie decât ea despre cum se încheiase relaţia dintre Matt şi Claire. De-asta nu voia să discute despre subiectul ăsta. Poate Claire îi spusese o altă poveste?

Pentru că se mai întâmplau chestii de-astea.

Alex n-o judeca pe Claire. Era firesc şi toată lumea o făcea, et cetera, şi era secolul XXI şi oamenii trebuiau să aleagă ce li se părea potrivit pentru ei, et cetera, şi nu exista un bine absolut sau un rău absolut în felul în care-şi trăiau relaţiile, et cetera, şi cine era ea să judece?

Dacă era nevoie, ar fi putut continua toată ziua cu celelalte obiecţii şi et cetera în care ea, *sincer*, credea. Şi ar fi fost toate bune.

Presupunând că de minţit minţise Claire. Nu Matt.

Pentru că Matt îi spusese sigur lui Alex că *el* fusese cel care o părăsise pe *Claire*, nu invers. Era unul dintre multele lucruri pe care le aflase la a treia lor întâlnire, la cinema.

Aflase că Matt era un bărbat care prefera floricelele *jumătate sărate*, *jumătate dulci* şi că de multe ori nu nimerea să le bage în gură când era concentrat, lăsând pe

covorul din jurul scaunului un semicerc de resturi.

Alex aflase că, după cum spunea chiar el, Matt „nu citeşte subtitrarea”.

Mai aflase că avea o relaţie ambivalenţă de dragoste-ură cu filmele 3D, pentru că „e aşa de-al naibii de real”, că tresărea foarte uşor şi-şi smucea capul pe spate la cel mai previzibil dintre şocuri.

Aflase că nu-şi lega întotdeauna şireturile, „pentru că oricum trebuia să le dezlege la un moment dat”.

Tot atunci, aflase că lui Matt îi plăcea să stea în capătul rândului, pentru că întotdeauna cumpăra cea mai mare băutură răcoritoare care era de vânzare.

Şi aflase că Matt încheiase mariajul cu Claire. Asta fusese lecţia cea mai persistentă din seara aceea.

Alex aflase că „nu mergea” şi că Matt „îşi dăduse seama ce trebuia făcut, oricât de trist ar fi fost”. Era „mai bine pentru Scarlett dacă părinţii ei nu se ceartă” şi „niciun copil n-ar trebui să crească într-o casă unde părinţii nu se mai iubesc”.

Dar Alex începuse acum să se întrebe dacă – de fapt – nu cumva Claire fusese cea care-l părăsise pe Matt.

Şi, bineînţeles, era posibil ca Matt să nu fi minţit. Tot mai era posibil să-l fi minţit Claire pe Patrick, sau poate să fi părut o decizie comună: poate că amândoi simţiseră cum se formează fisurile şi pur şi simplu se întâmplase ca Matt să fi fost cel care înfruntase situaţia, luase taurul de coarne şi încheiase relaţia.

Ceea ce ar fi fost bine, ceea ce ar fi fost liniştitor. Ceea ce ar fi fost o interpretare a faptelor cu care Alex putea să se descurce – cu o singură obiecţie.

Ar fi fost bine, presupunând că, în relaţia lor, Matt ar fi dat *vreodată* dovadă, *măcar o dată*, că era genul de persoană care să anticipeze schimbarea şi să înfrunte situaţia şi să ia taurul de coarne.

Măcar o dată.

În viaţa lui Alex existau nişte adevăruri absolute pe care nu puica să nu le ia în seamă.

Îl simţi pe Patrick privind-o, dar îşi păstră expresia neutră. I’nirick îşi întoarse din nou privirea spre drum.

Dacă Matt o minţise, nu putea fi decât o chestie de vanitate. Mult încercând să se prezinte sub forma unui produs nereturiiil şi râvnit: un produs menţinut încă la preţ întreg şi în ambalajul original.

Dacă asta era, Alex pricepea. Dar nu însemna şi că era în regulă.

Alex ştia că n-ar putea să aibă niciodată o relaţie ca a părinţilor ei: o relaţie în care fiecare obiect de îmbrăcăminte pe care-l cumpăra maică-sa era descris drept „un chilipir, redus la cinci lire la ofertă”. O relaţie în care taică-său încă mai fuma, la treizeci de ani după ce se lăsase, însă numai o dată pe săptămână, când maică-sa era la cursurile serale de olărit.

Alex îl privi pe Patrick schimbând viteza.

Trase aer în piept.

— Nu crezi că e ciudat ce facem? Excursia asta?

Patrick ridică din umeri.

— Dar nu ţi se pare?

— Întreabă-l pe iubitul tău.

— Da, dar îl ştii pe Matt… e de acord cu orice. A fost sugestia lui Claire.

Patrick trecu pe sub indicatorul cu arici şi intră în parcul de vacanţă.

— A fost ideea lui Matt.

— Ba nu.

Patrick îi aruncă o privire, apoi întoarse ochii spre drum.

— Claire mi-a zis clar că a fost ideea lui Matt.

Alex se prinse de marginea scaunului. Cotiră spre cabana lor.

— Rahat!

La strigătul lui Patrick, Alex se îndreptă brusc.

Patrick împinse piciorul pe frână; cauciucurile scârţâiră.

Alex simţi izbitura inconfundabilă a impactului când

maşina se opri zgâlţâindu-se.

Interogatoriu după incident. Nicola Trevor, 43 de ani, oaspete la Happy Forest.

Faţă în faţă. Cabana Happy Forest.

Mai ştiţi şi altceva? Se simte bine?

Stabil înseamnă bine. Deşi Sheila de la ghereta de la intrare mi-a zis asta deja. A venit la mine cu noutăţi, ceea ce e foarte drăguţ din partea ei.

Groaznic, groaznic. Şi mă simt prost că noi suntem tot aici, încercând să ne distrăm, dar am plătit până a doua zi de Crăciun şi doar nu putem face nimic, nu?

Fetele n-o să fie în stare să vă spună nimic. Iar Emily, cea mai mică, e îngrozită de poliţie de când au venit la şcoală doi ofiţeri să sperie copiii cu braţul lung al legii.

Sophia s-a dus ieri la un curs de teatru, da. Şi când am auzit-o pe recepţioneră zicând că a fost un incident şi n-o să ajungă nimeni s-o ia pe Scarlett, am luat-o la noi, cât îi aşteaptă pe bunici. Au luat-o de-aici abia acum jumătate de oră.

Scarlett părea bine. Oricum, de ce întrebaţi?

Dar ce prostie să vă gândiţi la aşa ceva! A fost un accident.

De-asta aţi venit? Dar este îngrozitor. Sigur că a fost un accident.

Am simţit ceva tensiune în cabana aia, dar era doar pentru că Alex era beată şi tot făcea remarci tăioase. Nu s-a întâmplat nimic rău şi sunt sigură că era bine de dimineaţă.

Vorbea doar băutura din ea. N-o cunosc, dar sunt sigură că aşa a fost.

Nu l-am cunoscut pe niciunul dintre ei înainte de excursie. Mă rog, cu excepţia lui Patrick, dar nu l-am mai văzut de douăzeci de ani!

Ce-a zis Sheila?

Dar… nu-i adevărat.

Poate că m-a recunoscut el înainte. Poate când stăteam la rând să ne luăm cheile. Dar…

Nu, n-a zis. Jur că nu m-a recunoscut până la povestea cu fazanul.

Nu ştiu sigur ce părere am despre ce-mi spuneţi. De-asta tot vine Sheila la mine?

27

— Era acolo, în mijlocul drumului! Patrick se răsuci cu totul ca să se uite pe geamul din spate. Se uita la mine, nu se mişca… doar stătea acolo şi aştepta să fie lovit!

Alex coborî după el din maşină, lăsând amândoi portierele deschise.

Patrick îşi trecu mâinile peste cap. Le duse la ceafa şi rămase uitându-se fix înainte, ca un fotbalist care a ratat un penalii.

— Fiinţă tâmpită, tâmpită! zise el.

Alex se uită la fazan. Zăcea în mijlocul drumului, culcat pe spate. Era întins, părând mult mai relaxat decât ar fi trebuit să fie în condiţiile date. Mişcându-se uşor, coada lui lungă, ca o trestie, bătu uşor pe asfalt. Avea ochii deschişi.

Patrick îşi frecă sprânceana agitat.

— Îl mutăm pe marginea drumului?

— E viu. Şi suferă, zise Alex.

Patrick îşi trase mânecile bluzei de trening peste palme.

Alex se uită la el – la pieptul lui umflat, la indignarea şi bravada şi teama lui şi un amestec de nu ştia-ce-altceva. La mânecile trase în jos.

— Ai de gând să faci ceva?

Dar Patrick nu se mişcă.

Coada fazanului mai bătu o dată uşor în asfalt.

Haide, *Patrick*!

Dar Patrick tot nu se mişcă.

Alex nu putea lăsa fazanul acolo, în starea aia, până se hotăra Patrick ce să facă. Nu era corect faţă de animal.

Îngenunche blând lângă fazanul nemişcat, fără să ia în seama umezeala asfaltului.

— Bună! îi zise încet fazanului.

Coada acestuia fâlfâi un pic.

Alex se lăsă în faţă. Îşi îndoi mâinile în jurul gâtului fazanului şi simţi în palmă moliciunea umedă a penelor.

Ezită o clipă, apoi îi cuprinse gâtul şi îşi răsuci mâinile în direcţii opuse.

Auzi trosnetul şi simţi gâtul catifelat rupându-i-se între mâini.

Dădu drumul păsării şi o întinse cu blândeţe pe asfalt. Se ridică pe călcâie, privind pasărea moartă. O copleşi oboseala.

În spatele ei, răsună un ţipăt.

Alex îşi răsuci capul ca să vadă.

Familia din cabana de alături, cea cu un Corsa roşu, ieşise în grădina din faţă: bunica, mama şi doi copii. Toţi uitându-se la Alex. La Alex, cu fazanul mort în faţă.

Dar ţipătul nu venise din direcţia aceea. Alex se uită mai departe.

Claire şi Matt stăteau împreună cu Scarlett pe treptele din faţa cabanei lor. Claire îi ţinea o mână peste ochi lui Scarlett şi încerca s-o împingă în casă.

— A ucis pasărea!

Alex fugi spre Scarlett.

— Nu aşa s-a întâmplat!

— E o ucigaşă!

— Nu! Pot să-ţi explic, Scarlett! Aşa trebuia făcut. Fazanul trebuia să moară!

Scarlett ţipă din nou.

— Posey! Dădea frenetic din mâini. Fugi, cât poţi de repede! Salvează-te!

Cu o privire de scuze îndreptată către Alex, Claire o împinse pe Scarlett pe uşa din faţă.

O *rezolv eul* zise Claire, mişcând doar buzele.

Alex se îndreptă spre Matt; se uitară fix unul la celălalt, apoi ea îşi coborî privirea spre fazanul mort şi îşi scutură murdăria de pe genunchii blugilor.

Patrick îşi drese vocea.

— Ei bine. Mulţumesc.

Aruncă o privire spre familia din cabana de alături şi apoi din nou spre Alex.

— Mda, răspunse ea.

Matt îi puse mâna pe umăr.

— Bravo! Sunt mândru de tine.

Alex nu răspunse. Intră în casă, lăsând fazanul în drum.

Trecu pe lângă salon, îndreptându-se spre camera ei. Închise uşa, dar tot mai auzea, din dormitorul de deasupra, suspinele spasmodice ale lui Scarlett.

Alex se prăbuşi pe pat.

Niciodată în viaţa ei nu-şi dorise mai mult să bea ceva.

28

Patrick rămăsese în drum, privind pasărea moartă. Părea foarte mică şi inofensivă.

Lovise pasărea şi după aceea stătuse acolo, nu făcuse decât *să stea acolo*, şi o lăsase pe Alex s-o omoare.

— Ce facem cu cadavrul? întrebă Matt.

Patrick încă mai avea în cap ţipetele lui Scarlett, care strigase „ucigaşă”.

— Nu-i spune cadavru.

Singura lui consolare era că nu pe el îl văzuse Scarlett sucind gâtul fazanului. Aşa ceva ar fi transformat următoarele câteva săptămâni într-un coşmar.

Era prea târziu să schimbe trecutul, dar se simţea pustiit în urma experienţei. Depăşit. De parcă ar fi avut nevoie să sucească şi el gâtul unei păsări, ca să readucă lumea în echilibru.

Iar acum Nicola García – *încântătoarea Nicola Garda* – venea spre el, cu mâinile vârâte în buzunarele blugilor şi o expresie de compasiune politicoasă pe chip.

Nu aşa voise s-o revadă. Nu că ar fi plănuit o întâlnire anume, dar fără îndoială că ar fi fost o întâlnire unde el îşi făcea o intrare impresionantă, nu una în care tocmai mutilase accidental un animal şi apoi stătuse deoparte şi lăsase cea mai apropiată femeie să termine

treaba.

— Eşti bine? Nicola se uită de la Patrick la Matt. Voiam» ft-ţi zic, stăteam la fereastră şi pasărea pur şi simplu a luat-o la I rugă. Se uită din nou la Patrick. N-aveai nicio şansă să opreşti.

— Fazani, zise Matt, zâmbindu-i. N-au nicio urmă de creier, sunt doar nişte legume cu aripi. Se întoarse spre Patrick Ce zici? Să-l luăm să-l gătim? Claire o să ştie cum să-l jumulească, de când stătea la fermă.

Patrick se gândi la Scarlett.

— Mai bine nu.

Se întoarse spre Nicola, încercând să se gândească ce să spună.

Îşi băgă mâinile în buzunare, oglindind poziţia Nicolei. Se legănă pe vârfuri, înainte şi înapoi.

Nu scoase niciun cuvânt.

Nicola purta, peste blugi, un soi de vestă pufoasă care se oprea la jumătatea coapsei; o rotunjea, făcându-l pe Patrick să se gândească la o nevastă de fermier cu un aer de matroană. „E ciudat”, îşi zise Patrick. „Dacă n-aş fi ştiut că era cel mai frumos lucru care a existat vreodată pe pământ, aproape că nu mi-aş fi dat seama uitându-mă la ea”.

— Eu sunt Matt. Sper că fetele nu sunt prea necăjite că au văzut asta.

Nicola zâmbi.

— Nicola. Şi par în regulă, ceea ce e puţin îngrijorător. Aşa că Dumnezeu ştie ce văd ele la şcoală.

— L-aş fi omorât eu, zise Patrick, dar Alex a reacţionat foarte repede.

Se opri. Regretase ce făcuse, că luase cabana de lângă Nicola, dar acum era chiar în faţa lui şi…

— Sunt Patrick. Patrick… Asher.

Prea târziu. O făcuse. Nicola zâmbi prietenos.

Patrick coborî privirea. Îşi frecă pantofii unul de celălalt.

Îi aruncă o privire lui Matt. Nu voia să fie şi el acolo,

dar ştia că n-o să aibă altă ocazie mai bună.

Patrick miji ochii, de parcă ar fi cercetat-o pe Nicola.

— Nicola… García, nu?

Nicola îşi lăsă capul într-o parte şi-l studie. Chipul nu-i era neprietenos.

— Îmi pare rău, dar…

— Patrick Asher. N-avea nevoie s-o audă cum nu-şi aduce aminte de el. Şcoala secundară St Swithin? Examenul de teatru?

Nicola mişcă sprâncenele; expresia i se lumină.

— Nu pot să cred că m-ai recunoscut! Acum mă cheamă Nicola Trevor, nu mi-a mai spus nimeni de ani de zile García.

— Arăţi exact la fel.

Nicola îl lovi peste braţ cu dosul mâinii.

— Ba nu.

— Ba da! Patrick se întoarse către Matt: Deşi abia dacă o vedeam în şcoală. O tot trimiteau acasă din cauza fustei.

— Prea scurtă sau prea lungă? întrebă Matt, rânjind. Nicola îi zâmbi:

— Depindea de zi. Criticam sistemul în orice fel posibil. Puterea fetelor. Clătină din cap zâmbind. Bineînţeles, acum sunt mamă.

— Şi eu.

Matt râse.

— Ştii ce vreau să zic, adăugă Patrick.

— Secundara St Swithin. Ei, ei!

Vocea Nicolei era mai joasă decât îşi aducea el aminte, tocită de ţigări şi timp. În râsul ei era o bucurie implicită, care nu fusese acolo când avea cincisprezece ani.

— Timpul zboară. Fetele pe care le-ai văzut sunt ale mele. Sophia şi Emily. Unsprezece şi nouă ani.

— Eu am o fată şi un băiat, de paisprezece şi treisprezece ani. Amber şi Jack. Dar ei nu sunt aici, sunt cu mama lor. Eu am venit cu familia perechii mele. Îi aruncă o

privire lui Matt şi adăugă: Nu el, nu sunt cu el. Familia *iubitei* mele.

Nicola clătină din cap.

— Te rog, nu-mi spune cât a trecut de la St Swithin. Se dădu în spate, parcă pentru a-l măsura pe Patrick, care se îndreptă puţin. Ce bine că te văd! E plăcut să-ţi revezi vechii prieteni, nu?

Patrick zâmbi şi el. *Prieteni*.

Îşi dădu seama că Matt era tot acolo, zâmbind împreună cu ei.

— Ce mică-i lumea!

Nicola se întoarse către Matt.

— Ştii despre rolul lui principal din *Hamleft*

Patrick zâmbi copilăros. Nicola îşi adusese aminte ceva despre el. (Evident, nu-şi adusese aminte prea multe – nu avusese un rol, era doar un curtean mut oarecare în fundul scenei. Dar îşi adusese aminte că fusese *în* piesă şi asta conta.)

— În şcoală avea păr? o întrebă Matt pe Nicola. Sau a fost dintotdeauna chelios?

Nicola zâmbi.

— Avea păr. O grămadă de păr.

Matt dădu din cap.

— Ar trebui să vii la noi cu familia, Nicola. Să ne pui la curent cu toate bârfele despre copilăria lui Patrick Cred că are un segment liber în program dacă aveţi chef să beţi ceva cu noi mâine-seară.

Patrick se încordă, din mai multe motive. Nicola încuviinţă din cap.

— Ne-ar face plăcere.

Matt îi zâmbi.

— Minunat! O să punem la făcut lichiorul de ouă sau ceva de felul ăsta. Poţi să ne povesteşti ce fel de ratat era Patrick în şcoală. Pun pariu că-şi învelea manualele cu tapet şi îşi făcea temele la timp.

Nicola râse.

Patrick simţi cum îi îngheaţă zâmbetul pe buze.

Matt făcu semn din cap spre fazan.

— Presupun că trebuie să mutăm asta. Se uită la Nicola. Doar dacă nu-l vrei tu. Un pic de apă şi nişte pene jumulite şi o să fie numai bun.

— Nu pentru noi. Dar mersi.

— Lasă-l, Matt. Mă ocup eu, zise Patrick repede.

Nicola făcu semn cu mâna. Patrick văzu încreţitura familiară a nasului când zâmbi. Se întoarse la cabana ei, iar el o privi îndepărtându-se.

— Nicola García, chiar alături! Se întoarse spre Matt. Era foarte simpatizată în şcoală. Una dintre fetele mişto. Purta cercei cu verigi mari.

Matt râmji.

— Poţi să ţi-o iei în mână mai încolo gândindu-te la asta.

Patrick ţâţâi.

— Ce?

— Nu-i nevoie să fii mitocan.

— Pat, zise Matt, atingându-i braţul lui Patrick Mă prosteam şi eu.

— Am o fată de paişpe ani, Matt.

Matt ridică mâinile.

— Am *zis* scuze. Sună rău când zici asta, şi nu aşa voiam să sune.

Patrick se aplecă şi ridică fazanul.

Merseră împreună spre zona de reciclare a deşeurilor de lângă cabană. Matt deschise capacul unui container gri şi îi făcu semn lui Patrick.

— Haide!

— Ai greşit containerul. Deschide-l pe cel verde.

— Fazanii se pot recicla?

— E mâncare, răspunse Patrick. Poate să meargă cu gunoiul de grădină.

Matt îşi lăsă capul într-o parte.

— Fazanii se pot recicla. Cine ar fi zis?

Deschise containerul verde, iar Patrick aruncă înăuntru pasărea moartă.

Când avea paisprezece ani, Patrick o privise pe Nicola de la distanţă şi în tăcere. (Avu revelaţia că tehnica lui de abordare a femeilor nu devenise mai sofisticată în ultimii treizeci de ani.)

Nicola nu fusese singura pe care o remarcase Patrick. Le observase pe toate fetele cu cercei şi era simplu să le privească pe toate odată, pentru că erau întotdeauna împreună: stăteau adunate într-o grămadă intimidantă pe terenul de joacă sau la cantină.

Dar Nicola îi atrăsese cel mai mult atenţia. Era mai scundă decât celelalte, folosindu-şi centrul de greutate situat jos ca să se propulseze într-un mers ţanţoş. Buzele erau constant pătate cu un roşu sintetic de la acadelele pe care le sugea în fiecare pauză.

Era motivul pentru care se apucase de teatru: ca să întâlnească astfel de fete. Şi totuşi se dovedise o strategie neizbutită. „Toată lumea pe perechi”, spunea doamna Hunter la începutul fiecărei ore. Şi, oricât de mult se îndrepta pas cu pas în direcţia fetelor cu cercei, tot ajungea cumva să facă pereche cu metalistul slăbănog care fredona de unul singur.

Patrick vorbise cu Nicola o dată, la petrecerea de la Steven Andrews.

Steven Andrews nu era decât de trei săptămâni la St Swithin. Fusese exmatriculat din altă parte (dintr-un motiv despre care se zvoneau multe), ceea ce-i oferise pe loc un oarecare prestigiu.

Steven stătuse lângă Patrick la prima oră de geografie, iar Patrick îi împrumutase un pix. Trei pixuri, de fapt, câte unul la începutul fiecărei ore. Dar era în regulă. Patrick era genul de băiat care avea la el rechizite în plus.

În a treia săptămână, când îşi strângeau manualele, Steven se întorsese către Patrick.

— Nu-i nimeni la mine acasă în weekendul ăsta, dacă vrei să vii. Zi-le şi amicilor tăi. Părinţii mei sunt la cabană.

Patrick nu ştia ce însemna „la cabană”, dar acum n-avea nicio importanţă.

Spera că Steven nu-şi dădea seama cât de repede îi bătea inima. Era prima petrecere acasă la cineva la care fusese invitat, în afara celor de la clubul de computere. Şi până şi Patrick ştia că petrecerile de la clubul de computere nu contau.

În seara petrecerii, Patrick îşi pusese cel mai bun tricou al lui cu Iron Maiden şi se îndreptase spre casa lui Steven, strângând la piept un ambalaj cu patru cutii de cidru pe care i le pusese în braţe taică-său, fără să-i fi cerut el. Gândindu-se acum, Patrick îşi dădea seama că şi taică-său era în mod evident încântat că fiu-său se ducea la o petrecere care n-avea legătură cu clubul de computere. Când ajunsese, Patrick ascunsese două cutii de cidru în garajul lui Steven, în tamburul maşinii de spălat. Patrick luase celelalte două cutii cu el şi intrase în salon.

Rămăsese acolo, rezemat de pian cu o nonşalanţă voită, bându-şi cidrul şi privindu-i pe alţii stând de vorbă şi râzând. Se uita de la un grup la altul, ascultând discuţiile.

— Ai văzut-o pe Paula?

— S-a dus sus cu Shakey.

— Hai să-i lăsăm cinci minute şi după aia dăm năvală când e cu scula afară.

După ce mai stătuse şi se mai uitase o vreme, Patrick se îndreptase spre garaj. Îşi scosese ultimele două cutii de cidru din maşina de spălat.

Tocmai se strecura cu grijă pe lângă o grămadă de biciclete, când Nicola García deschisese uşa.

Îi aruncase un zâmbet strălucitor şi păşise în garaj.

— Bună!

Patrick tuşise.

— Bună!

Buzele Nicolei aveau altă nuanţă de roşu decât de obicei. Un roşu mai intens: colorat cu un ruj, nu cu acadele.

— Te distrezi?

Patrick zâmbise, iar Nicola închisese uşa garajului în urma ei.

— Mai căutam nişte alcool. Se pare că lumea îl ascunde aici. După o clipă, Patrick îi arătă cele două cutii de cidru.

— Le-am găsit pe astea.

— Drăguţ!

Patrick scosese o cutie din ambalajul de plastic şi i-o întinsese Nicolei.

— Sunt sigur că pot să mai găsesc.

— Grozav! zise Nicola, zâmbindu-i. Mersi. Luase cutia. Hei, e rece şi cum trebuie!

Patrick radia. Ţinuse cidrul în congelator acasă până se răcise bine. Se aşteptase să nu aibă la dispoziţie răcitor sau gheaţă, dar nici prin cap nu-i trecuse că o astfel de planificare ar fi impresionat o fată ca Nicola.

O privise ducând cutia la gură. Băuse cu lăcomie şi apoi se ştersese la gură cu dosul palmei. În semiîntunericul din garaj, bând din cutia acea de Stronghow, obrajii Nicolei se umflaseră angelic.

Patrick coborâse privirea la buclele de plastic din mâna lui, unde se aflaseră înainte cele patru cutii. Trăsese de una dintre bucle până o rupsese. Răsucise plasticul la 90 de grade şi trăsese de următorul cerc.

— Ce faci?

În glasul Nicolei se simţea un râs vioi.

— Trebuie. Plasticul ăsta poate sugruma păsările marine.

— Bravo ţie!

— Vrei să mergi cu mine la cinema cândva, Nicola?

Cuvintele ieşiseră înainte să le poată opri.

Nicola îl privise clipind.

— Îmi pare rău, mormăise Patrick.

Nicola îi zâmbise – un zâmbet care era mult prea binevoitor.

— Ies cu Adam Camberwell.

Patrick îşi strânsese degetele în pantofi.

Nicola îl bătuse pe braţ.

— Adam e cel mai dur băiat dintr-a cincea.

Patrick roşise. Nu ştia cum obţineai un asemenea titlu: dacă era vreo chestie acordată de un comitet sau dacă dura şi după ce plecai din şcoală. Dar era ceva absolut: Patrick ştia asta.

— Îşi ia permis de conducere provizoriu în septembrie, urmaşe Nicola.

— Îmi pare rău. Patrick ştiuse, în clipa aceea, că n-o să mai bea niciodată cidru. Te rog, nu-i spune lui Adam. N-am vrut să-l jignesc.

Nicola răsese.

— Să-l jigneşti!

— E aici acum? O să-mi rupă capul?

Nicola se uitase la el, cu un zâmbet plin de milă.

— N-ar veni la o petrecere de clasa a patra. Mă văd cu el în parc după. Îi atinsese braţul lui Patrick şi-şi lăsase capul într-o parte. Nu-ţi face griji, n-o să-i spun. Capul tău e în siguranţă deocamdată! făcuse un semn cu mâna în care ţinea cidrul. Dar mulţumesc pentru ăsta. Rămân datoare.

Şi plecase, sorbindu-şi cidrul.

Patrick se holba la pasărea moartă din container, cu trupul îndoit de mijloc, unde o îndesase printre sacii de gunoi. Îi aşeză corpul ca să stea drept. Închise cu grijă capacul containerului şi intră în casă după Matt.

Se gândi la Nicola, care era în cabana ei, purtând vesta de nevastă de fermier. Tot frumoasă, bineînţeles. Dar acum, un obiectiv mai uşor de atins. Ceva se echilibrase în ultimii douăzeci şi cinci de ani şi băieţii ca Adam Camberwell erau în închisoare (probabil), iar fetele ca Nicola îi priveau altfel pe bărbaţii ca Patrick.

Gândindu-se mai bine, Patrick îşi aduse aminte de un articol din ziarul local despre organizaţia filantropică pe care o înfiinţase Adam Camberwell cu profitul obţinut din imperiul său imobiliar din Canare. Dar asta era doar excepţia care confirma regula.

Patrick puse mâna pe clanţa de la uşa cabanei. Se opri.

Nici măcar nu-i spusese Nicolei că era avocat. Şi nu pomenise nici de Ironman.

Gândul îl calmă puţin.

Data viitoare. O să-i spună data viitoare.

29

— E o ucigaşă! strigă Scarlett.

Mami şi tati îi blocau ieşirea, prinzând-o în dormitor, ambii încercând s-o ţină pe loc. Dar Scarlett nu voia să fie ţinută. Îi tot împingea deoparte. Era vina lor. Ei o invitaseră pe Alex aici, nu?

În celălalt capăt al camerei, Posey se plimba în sus şi în jos, în sus şi în jos. Îşi tot trăgea urechile în jos şi le lăsa apoi să se ridice.

— Scarlett, lasă-mă să-ţi explic, zise Matt.

— Vreau acasă!

Mami şi tati se uitară unul la celălalt.

— Te rog, nu! E vacanţa noastră specială.

— Atunci luaţi-o pe ea de-aici.

— Pasărea era deja rănită, zise mami. Alex n-a omorât-o intenţionat, a omorât-o ca s-o scape de suferinţă. Pentru că suferea şi era pe moarte. Înţelegi?

Posey se trânti pe podea, în postura lui supărată.

— Pur şi simplu *s-a întâmplat* să sufere şi să fie pe moarte, nu? Aşa zice *ea*, bombăni el.

— Aşa zice *ea*, spuse Scarlett. Credeţi ce zice o ucigaşă?

— Îi făcea un bine fazanului, zise tati.

— Un bine!

Posey sări în sus şi începu iar să se plimbe.

— Să mai luăm o bomboană din calendarul ăla? întrebă tati, cu speranţă în voce.

Posey se întoarse şi iar măsură încăperea dintr-un cap în altul.

— *De parcă* ne-am putea gândi la ciocolată într-un astfel de moment, zise el.

— De ce vreţi să-mi placă Alex? întrebă Scarlett. Nu vedeţi că e îngrozitoare?

Claire şi Matt se uitară neajutoraţi unul la celălalt.

— Posey zice că a ştiut tot timpul că e o ucigaşă. Eu am zis că nu-l cred, dar Posey a insistat. Şi avea dreptate!

— Nu cred că Posey e de ajutor în situaţia asta, zise tati prudent.

— Nu fi răutăcios cu Posey!

Mami îşi puse mâinile pe umerii lui Scarlett.

— Poate că Posey ar trebui să tragă aer în piept şi să se calmeze. Hai să facem cu toţii ceva distractiv. Vrei să mă ridici în cârcă?

Scarlett suflă greu.

— Nu! Lasă-mă în pace!

Nu putea respira. Avea o senzaţie ciudată în burtică văzându-i pe mami şi pe tati consolând-o împreună.

Dar nu putea să aibă încredere în ei. Ştia că nu putea să aibă încredere în ei – mai ales când încercau s-o consoleze împreună.

De-asta îl avea acum pe Posey.

Cu trei ani în urmă, Scarlett stătea turceşte pe pat după ceai, cu folia de desen în poală. Se concentra foarte tare, răzuind desenul cu lama din mână şi urmărind contururile. Când răzuiai stratul negru, dedesubt rămânea folia strălucind puternic şi ieşea un desen frumos.

Se auzise o bătaie în uşă.

Scarlett ştia, după numărul de paşi, că afară erau şi mami, şi tati. Scarlett nu voia ca ei să intre. În ultima vreme, jos se auziseră o grămadă de şuşoteli, în loc de certuri. Ar fi trebuit să fie ceva bun, dar ei nu-i plăcea. Aşa că lucrase în continuare la desenul ei.

Desenul era cu un păun, iar Scarlett muncise din greu să urmeze conturul penelor. Nu reuşea întotdeauna să facă liniile exact cum trebuie, dar era destul de bine. Categoric îţi dădeai seama că era un păun. Un păun bun.

Mami şi tati intraseră împreună în cameră. Tati închisese uşor uşa în urma lor. Stăteau acolo, chiar lângă uşă, fără să înainteze mai mult în cameră.

Mami se uita atent la Scarlett. Tati se uita în podea.

Scarlett lăsase răzuitoarea din mână şi o pusese pe noptieră. Se rostogolise un pic, iar ea pusese mâna pe ea ca s-o oprească.

Mami îi aruncase o privire lui tati şi apoi se uitase din nou la Scarlett.

— Trebuie să vorbim cu tine despre ceva important.

Scarlett îşi pusese deoparte desenul. Trăsese perna de pe pat şi şi-o pusese în poală, strângând-o la piept. Mami se uitase iar la tati. Cum el nu zisese nimic, mami urmaşe:

— E ceva trist.

Tati se holba în continuare la covor.

Mami oftase.

— Ai băgat de seamă că situaţia a fost puţin mai grea pe-aici în ultima vreme. Mami şi tati au ţipat unul la altul mai mult decât ar fi vrut. Ne necăjim foarte tare unul pe celălalt.

Scarlett văzuse că răzuitoarea lăsase resturi negre pe noptieră, iar lemnul alb părea murdar. Culesese cu grijă aşchiile negre cu degetul, ridicându-le de pe noptieră.

— Şi trebuie să ne gândim ce e cel mai bine pentru tine. În ce fel de casă vrem să creşti. Aşa că trebuie să fii curajoasă cât îţi spunem noi ceva. Mami trăsese iar adânc aer în piept şi continuase: Taţi se mută de-acasă. O să stea în altă parte.

Scarlett îşi frecase degetul mare şi arătătorul de un ambalaj gol de bomboane, încercând să-şi cureţe toate bucăţelele negre de pe piele.

— Înţelegi ce înseamnă asta? întrebase mami. O să fim tot o familie, o familie iubitoare, şi o să ne sprijinim unii pe alţii. Doar că o să fie un alt fel de familie. Una care nu locuieşte în aceeaşi casă. Mami se uitase la tati. Matt!

Taţi nu zisese nimic. Ceva de pe chipul lui o făcuse pe Scarlett să strângă iar perna în braţe.

— Chiar trebuie să vorbesc doar eu, Matt?

Mami se întorsese iar spre Scarlett, dar Scarlett spusese cu duşmănie:

— Nu mai zice nimic!

Ştia că era important ca mami să nu mai vorbească.

Atunci, uşa dormitorului se deschisese din nou.

Mami şi tati nu se întorseseră spre uşă. Stăteau uitându-se la Scarlett, cu expresii serioase pe feţe.

Dar Scarlett se uitase fix la uşă. Şi ştiuse imediat ce venea, înainte să vadă.

În uşă apăruse un cap. Un cap mov, cât al unui om, cu urechi mari ascuţite.

Scarlett scosese un ţipăt şi lăsase perna să-i cadă în poală. Mami şi tati îşi trăseseră capetele în spate, surprinşi.

Posey fluturase o ureche spre Scarlett, salutând-o nonşalant, şi zisese:

— I-a fost cuiva dor de mine?

Scarlett bătuse din palme fericită. Ţipase din nou.

— *Ţi-e rău, Scarlett*?

Posey rânjise la Scarlett.

— Sal’tare! Asta înseamnă „bună” în chineză.

— *Ştiu că trebuie să fie greu de acceptat*.

Scarlett se holbase la Posey. Era mult mai mare decât îşi aducea ea aminte. Acum era cât ea – mai mare, dacă ţineai cont de urechile lungi, deşi Scarlett nu era sigură cum se măsoară un iepure –, dar categoric era *el*. Avea aceeaşi blană mov, aceleaşi pete decolorate în locurile de unde îl ţinuse Scarlett. Avea aceeaşi pată rotundă albă pe burtică. Aceeaşi coadă albă ca un pompon, aceeaşi etichetă roşie pe care scria *Fabricat în China*.

— *Are şi tati să-ţi spună câteva lucruri. Vrem amândoi să ştii cât de mult te iubim. Şi cum nimic n-o să schimbe asta vreodată*.

Scarlett bătu din palme.

— Credeam că tati te-a lăsat în maşina aia roşie în Tenerifel Posey clătină din cap.

— Nu m-a lăsat el. M-am dus acasă în vacanţă. În China. Posey flutură eticheta cu *Fabricat în China* de pe fund. Trebuie să recuperezi timpul pierdut cu gaşca veche

din când în când.

— Fără să spui la revedere?

— Totdeauna mă întorc. Nu?

— Credeam că ai plecat de tot.

— *Scarlett*? *Scarlett, ce se întâmplă*?

Posey se uitase la mami. Posey stătea în picioare în pat, apoi se aşezase lângă Scarlett, care-şi încrucişase picioarele, cu faţa la mami şi la tati.

— *Scarlett*?

Posey făcuse semn din cap spre mami.

— Vorbeşte cu tine.

Scarlett se uitase la Posey, care dăduse iar din cap. Scarlett se întorsese încet spre mami şi tati.

— Ne pare foarte rău, Scarlett! Mami îşi dăduse deoparte bretonul din ochi. Te iubim amândoi foarte mult. Totdeauna o să fii pe primul loc pentru noi. Dar o să stăm în case separate de-acum înainte.

Scarlett simţise una dintre mâinilelăbuţe ale lui Posey strecurându-i-se în palmă. Lăbuţa era aproape prea mare ca s-o poată ţine. Parcă era un prosop, încălzit din dulapul de uscat rufe.

— O să ne iubim întotdeauna unul pe celălalt, zisese tati, pentru că te-am făcut pe tine împreună. Şi tu eşti cel mai bun lucru de care am avut vreodată parte.

Scarlett strânsese tare lăbuţa lui Posey.

— Noi două o să rămânem aici, spusese mami. Şi tati o să fie la bunica Janet acasă. Nu-i chiar aşa de departe.

— O să răspund totdeauna la telefon. Poţi să mă suni oricând. Sună-mă, şi vin imediat.

Vocea lui tati devenise ciudată la ultimul cuvânt. Se întorsese să se uite la peretele de lângă uşă, la desenul cu *Mica Sirenă* făcut de Scarlett. Tati se uitase atent la desen.

— Lăsaţi-mă aici cu Posey, spusese Scarlett. Amândoi. Plecaţi.

Posey o strânsese de mână.

Mami îi aruncase o privire lui tati.

— Posey e aici? Acum?

— S-a întors. Din China.

Tati se scărpinase pe gât.

— Credeam că l-am lăsat în Tenerife.

— S-a dus în China. În vacanţă. Şi acum s-a întors.

Mami şi tati se uitaseră iar unul la celălalt.

— Aşa că vă rog să ne lăsaţi. Vreau să vorbesc cu Posey.

Ca să le arate că vorbea serios, Scarlett îşi ridicase fundul şi se răsucise. Se aşezase la loc pe pat, cu faţa spre Posey.

— Atunci, te lăsăm o clipă, Scarlett, zisese tati. După aia venim să vedem ce faci. Făcuse o pauză, apoi: Haide, Claire. Aşa vrea ea.

Scarlett auzise uşa închizându-se încet în urma lor. Posey îi făcuse discret cu ochiul.

— Şi, arăt altfel?

— Eşti mai înalt. Dar pari slab. Scarlett îi dăduse un ghiont în burtă, verificându-i umplutura. Sper că în China ai mâncat cinci porţii de legume şi fructe pe zi.

— Bineînţeles că da!

— Şi te-ai spălat pe dinţi?

— De două ori. În fiecare zi.

— Pe cuvânt?

Posey îşi trăsese buzele, ca să-i arate lui Scarlett dinţii.

— Pe cuvânt.

Scarlett nu văzuse niciodată dinţii lungi de iepure ai lui Posey.

— Par curaţi, zisese ea. Sunt mândră de tine.

Se auzise o bătaie la uşă.

Posey se încruntase.

— Să-i lăsăm să intre iar?

Scarlett se uitase urât.

— Hai să mai stăm puţin doar noi doi. Zi-mi ce-ai făcut în China. Acolo sunt castele?

— Îhî.

— Şi unicorni?

— Grămezi de unicorni! Posey se întinsese pe spate în pat şi-şi pusese o mânălăbuţă sub cap. Acolo foloseşti unicornii cum foloseşti autobuzele. Te urci când…

Se auzise o altă bătaie la uşă.

Posey se uitase la Scarlett. Ridicase ce ar fi trebuit să fie sprâncene.

Scarlett îl privise hotărât.

— E nepoliticos să întrerupi pe cineva. Sunt nepoliticoşi. Zi-mi mai departe despre China.

Posey se trăsese gânditor de o ureche lungă.

— În regulă. La micul dejun, mănâncă turte de mălai şi… încă o bătaie în uşă.

— Scarlett?

— Nu-i băga în seamă, zisese Scarlett hotărât. Şi nu-ţi fie teamă, Posey, o să am eu grijă de amândoi. Doar promite-mi că n-o să mai pleci niciodată – *niciodată* – în vacanţă fără mine.

30

Alex făcu un duş, sperând că zgomotul apei o să înăbuşe suspinele lui Scarlett, care se auzeau de deasupra.

Funcţionase – pentru vreo cinci minute. Dar Scarlett avea energie, aşa că încă o ţinea tot aşa când Alex oprise apa.

Pielea lui Alex încă mai mirosea a clor, după alte două duşuri.

Întoarsă în salon, o ascultă pe Scarlett scâncind deasupra. Alex auzea vocea lui Matt, încercând s-o liniştească. Claire coborî tiptil pe scări şi o îmbrăţişă strâns pe Alex.

— Nu-ţi face griji cu Scarlett.

Părul umed al lui Alex o plesni peste faţă pe Claire, care însă nu-l dădu deoparte.

— O să-şi revină.

Alex se lipi de Claire. Îşi apropie încet nasul de gâtul ei, depistând o urmă de parfum.

— Miroşi bine, remarcă ea.

— Mă întorc într-o clipă, zise Claire şi o luă la fugă în

sus pe scări.

Alex se prăbuşi pe canapea, singură în salon. Îşi trase în jos rochia cu nasturi, ca să-şi acopere genunchii. Îşi simţea părul rece şi umed, o mână de iarbă-de-mare care-i mătura faţa. Simţea o dâră rece pe spate.

Asculta murmurele pe jumătate şoptite ale lui Claire şi Matt care încercau s-o liniştească pe Scarlett.

Se lăsă pe spate şi închise ochii. Se gândi la sticla de parfum pe care i-o cumpărase Matt anul trecut de Crăciun. O sticluţă transparentă, care se îngusta la mijloc şi avea un dop decorativ în formă de floare.

Inhală adânc din nou, încercând să invoce o urmă din parfumul lui Claire. Dar acum nu putea simţi decât mirosul înţepător al şamponului ei şi o urmă de miros de bază de frigider. Se gândi la Matt şi la Claire în dormitorul lui Scarlett, încercând să stăvilească revărsarea de lacrimi.

Se uită la uşa din faţă. Patrick încă mai era afară, făcând… mă rog, ce-o fi făcut Patrick.

Alex se ridică şi se duse la baza scării.

Se opri, cu o mână pe balustradă, apoi urcă tiptil treptele.

Palierul de la etajul cabanei era întunecat, cu acoperişul înclinat şi tavanul prea jos ca să stai în picioare. În spaţiul închis, mirosea şi mai rău a lemn decât în dormitorul ei. Mirosea ca o saună.

Se uită la cele trei uşi din jurul ei: una închisă, două deschise. Din spatele uşii închise auzi sunetul înăbuşit al vocii lui Matt, apoi un răspuns înăbuşit al lui Claire.

Se uită la prima uşă deschisă. Păşi peste prag înainte să se gândească la ce face.

Era o baie, mai mare decât cea a camerei ei, dar tot nu suficient de mare ca să fie confortabilă. Se uită în jur la cosmetice.

Pe o parte a căzii era o sticlă de şampon cu imaginea unui măr de desene animate, care promitea *fără lacrimi de-acum*. Pe marginea chiuvetei era o periuţă de dinţi electrică Tigger, lângă un tub vertical de pastă de dinţi

Hello Kitty.

Alex ieşi din baie. Se opri, uitându-se la ultima uşă.

Ascultă. Tot nu se auzea nicio mişcare în restul cabanei.

Cu paşi uşori, trecu peste prag. Se uită la valizele îngrămădite în colţ, la blugii aruncaţi pe pat, cu broderie pe buzunarul de la spate: blugii pe care Alex ştia că-i purtase Claire mai devreme.

Îşi trase şi mai jos rochia. După o scurtă pauză, păşi în baia alăturată.

Pe blat erau două truse de toaletă desfăcute: una bleumarin, una cu flori. Alex se aplecă peste cea cu flori şi scoase sticla de deasupra.

Era aceeaşi sticluţă transparentă, îngustată la mijloc şi închisă cu aceeaşi floare decorativă. Sticla era aproape goală.

Alex ridică privirea de la parfum şi o îndreptă spre imaginea ei din oglindă.

Femeia din oglindă se uită la rândul ei la Alex, nemişcată, cu umerii rochiei pătaţi de apă. Părul, şi el închis la culoare de umezeală, îi atârna pe lângă obraji, lăsându-i pomeţii descoperiţi şi traşi.

Privi cum i se scurge pe faţă o picătură de apă, care atârnă, suspendată, de bărbie, înainte să se desprindă şi să cadă pe podea.

Alex auzi o uşă deschizându-se.

— Nu durează mult.

Vocea lui Claire pătrunse în baie, auzindu-se înspăimântător de bine.

— Mă duc să verific la ce oră avem golf. N-are cum să se mai ocupe tot de pasărea aia.

Alex nu auzi răspunsul lui Matt, dar Claire adăugă:

— Cred că e la şase. O să rămân eu acasă şi o să pregătesc cina.

Alex auzi paşi pe palier, apoi coborând scările.

După o clipă, puse la loc sticla în trusa de toaletă. Se întoarse să iasă din baie, dar dărâmă un tub de pastă în

chiuvetă.

Îl puse înapoi unde fusese.

Aşteptă.

Când nu mai auzi nimic afară, traversă cu paşi uşor covorul din dormitor, îndreptându-se spre uşă.

De cealaltă parte a coridorului, se deschise uşa dormitorului lui Scarlett. Matt vorbi cu faţa spre cameră:

— Caramel sărat sau cremă de căpşuni?

— Căpşuni, zise Scarlett cu glas plângăcios.

Matt se întoarse şi o văzu pe Alex. Sprâncenele i se adunară puţin.

— Voiam să văd dacă are Claire vreun uscător de păr, zise Alex şi închise uşa în urma ei. Nu voiam să vă deranjez, nu cred că Scarlett ar fi vrut să mă vadă intrând. Să mă duc să vorbesc cu ea?

— Eu n-aş intra. Încă mai e un pic supărată. Matt o cercetă o clipă pe Alex. N-avem foehn jos?

— Unul de doi bani. Voiam să văd dacă nu cumva şi l-a adus pe al ei.

— Şi l-a adus?

Alex tăcu preţ de o clipă, apoi:

— N-am văzut niciunul. N-aveam de gând să-i umblu prin valiză.

Matt o mai privi lung o vreme.

— Bine. Mă bucur că nu i-ai fi răscolit valiza. Mai ales când Claire tocmai a coborât şi ai fi putut s-o întrebi.

Alex coborî privirea. Îşi răsuci încet inelul pe deget.

— Sunt sigură că o să mă descurc cu uscătorul din camera noastră. I-ai spus lui Scarlett, nu? De ce am făcut-o?

— Bineînţeles, răspunse Matt scurt.

Coborâră în tăcere scările spre salon.

3 i

— Alex! Pe terenul de minigolf, Patrick îşi flutura crosa spre ea. E rândul tău!

Alex nici măcar nu-şi pregăti lovitura. Nu făcu decât să păşească în faţă şi să lovească mingea spre moară, de

parcă toată povestea n-ar fi avut nicio legătură cu ea.

Deşi nu era decât la şaizeci de centimetri de gaura de la baza morii, rată. Mingea lovi lemnul cu un bufnet. Ricoşă încet spre ea.

Patrick era înaintea tuturor celorlalţi cu paisprezece lovituri în momentul acela şi, cu toate acestea, jocul tot nu era pe cât de distractiv ar fi putut fi.

Pe drum spre terenul de golf, Scarlett se oprise şi se zgâise la singura pană din mijlocul drumului – o pană rămasă după ce Patrick mutase fazanul.

Scarlett se uitase multă vreme la pană. În cele din urmă, deschisese fermoarul buzunarului de la hanorac şi băgase acolo pana, după care trăsese cu grijă fermoarul.

Acum, când Alex făcu un pas spre ea, Scarlett se dădu cu un pas înapoi.

Când Alex o întrebă dacă voia îngheţată (un efort neruşinat, credea Patrick), Scarlett, pentru prima dată din câte îşi aducea el aminte, refuză.

Patrick era impresionat de disciplina autoimpusă şi devotamentul pentru cauză. Nu pentru prima dată, se gândi că Scarlett îi amintea de el însuşi mai mult decât propriii lui copii.

Se uită cum Scarlett se îndrepta spre marginea terenului de minigolf.

— Unde te duci, scumpo?

— Posey şi cu mine trebuie să stăm acolo şi să discutăm despre ceva important.

— Bun aşa, spuse Patrick vesel.

O privi continuându-şi conversaţia de una singură la marginea ierbii.

— Sunt sigură că o să fii în siguranţă, şopti hotărât Scarlett. Păsări omoară. Nu iepuri. Făcu o pauză, apoi: Ai dreptate, Posey. *Până acum*, în orice caz.

Alex ridică privirea spre Matt. Dar el se întoarse, ghemuindu-se ca să-şi lege şiretul.

Scarlett încă mai vorbea.

— O să te apăr eu, Posey. Numai să ai grijă să nu te

apropii prea mult. Siguranţa pe primul loc.

Patrick se întoarse spre Matt, aşteptând să-i spună el ceva lui Scarlett. Dar Matt îşi scutură piciorul, îndreptându-şi blugii, şi se aplecă deasupra mingii.

Apoi Matt îşi legănă crosa, dar, hotărî Patrick, nu cum trebuie. Nu ca atunci când îţi pregăteşti lovitura. Ci ca atunci când pierzi timpul.

Era rândul lui Patrick să încerce. Se întrebă dacă, în cazul în care nu ar lovi mingea, ar observa vreunul dintre ei. Sau dacă o să stea acolo fiecare, pierdut în gândurile lui, ascultând-o pe Scarlett cum o vorbeşte de rău pe Alex.

Aşteptă. O *secundă*. *Două secunde*. *Trei secunde*. Ajunsese la douăsprezece până să ridice Matt privirea.

— E rândul tău, Tiger Woods.

Tiger Woods. Până şi asta era enervant. Ar fi fost în regulă dacă nu era faptul că Matt îi spusese aşa încă dinainte să înceapă să joace. Elogiindu-l în avans, înainte să fi văzut lovitura bine cizelată, rafinată, de sâmbătă dimineaţă. Ceea ce reducea la zero valoarea complimentului.

Patrick îşi depărtă picioarele. Cercetă obstacolul de lemn din faţa lui: ţinta care avea desenată pe ea gura unui clovn, cu o deschizătură între dinţi, prin care trebuia să treacă mingea, între el şi gura clovnului erau câţiva metri, pe deasupra unui teren semiaccidentat. Dacă rata lovitura, mingea ar fi căzut pe una dintre pantele care încadrau clovnul şi s-ar fi rostogolit până în punctul de pornire.

Dar Patrick n-avea să rateze.

Îşi luă avânt cu atenţie. Se echilibră şi lovi.

Mingea de golf săltă peste iarbă şi trecu direct prin gura clovnului, fără să atingă măcar marginile.

Patrick îşi puse vârful crosei pe iarbă. Se sprijini în ea, astfel încât să-i susţină greutatea.

— Bravo! zise Matt în cele din urmă.

Patrick se aplecă să-şi ridice mingea; o puse la începutul următoarei runde. Scoase din buzunar foaia cu scorul şi un creion subţire şi îşi înscrise numărul de

lovituri. Erau la a opta gaură şi încă nu-i egalase nimeni scorul.

— Bună lovitură, spuse Alex.

Era un comentariu făcut pe pilot automat, fără nicio urmă de admiraţie reală în spatele lui.

— Vezi frunza aia, Scarlett? Matt arătă o frunză aflată pe iarbă. O să văd dacă pot să-mi trec mingea peste ea când o arunc.

— Dar nu e în direcţia loviturii! zise Patrick, neputându-se abţine. E în direcţia opusă!

Matt ţinti mingea spre frunză. Mingea o rată şi se rostogoli încet pe lângă ea, departe de gaură.

Matt îşi încreţi nasul în direcţia lui Scarlett.

— O s-o nimeresc data viitoare.

Patrick puse hârtia şi creionul înapoi în buzunar. Ridică privirea spre cer şi închise ochii o clipă, înainte să-i redeschidă şi să înceapă iar să urmărească jocul.

Interogatoriu după incident. Keeley Pope, 25 de ani, coordonator de activităţi la Happy Forest.

Faţă în faţă. Centrul de activităţi Happy Forest

Mă întrebam când o să veniţi şi la mine! Haideţi în spate. E scandalos!

Le-am zis celorlalţi, parcă am fi într-un episod din Ex on the Beach[13]. *N-o să vă vină să credeţi câţi au venit astă-seară fără să fie de serviciu.*

Ei, haideţi, n-a fost niciun accident. Când aţi aflat că era un amestec de foşti, cu siguranţă v-aţi prins, nu?

O ţineau tot într-o ceartă peste tot. La fel ca în Ex on the Beach. *Dar Sheila a zis că v-a spus deja.*

Da, o să mă uit la pozele dumneavoastră.

Am cunoscut-o pe femeia asta, cea brunetă. Alex Mount. Cea care a tras. E cumva Taur?

Pare să fie ceva ce ar face un Taur. Încăpăţânat. Şi eu pot să spun asta, pentru că şi eu sunt Taur.

13 Reality-show prezentat pe MTV, în care șase bărbați și șase femei se bucură de o vacanță de vară într-un loc minunat și își caută perechea. Pentru a tulbura apele, acolo vin și foștii parteneri, fie pentru a se răzbuna, fie pentru a-și recuceri vechea dragoste (n. red.).

Am cunoscut-o când a venit s-o aducă pe fata ei la lecţia de dans. Era agitată toată, îţi dădeai seama că vacanţa nu merge bine, nici chiar înainte să tragă în tipul ăla.

Era… cu sufletul la gură. Panicată. Sentimente puternice, îmi face puţin greaţă acum, când stau să mă gândesc. Ce mult voia mămica asta să-şi ducă fetiţa de şapte ani la lecţia de burlesc.

Da, dans burlesc. Ştiţi, dans elegant, de şcoală veche, cu scaune şi salturi? Predau şi eu câteodată. Totdeauna am zis că ar trebui să fie doar pentru copii mai mari, dar când am aruncat o privire în sală, fetiţa aia mică executa mişcarea perfect şi făcea genuflexiuni pe podea în rând cu cei mai buni.

Nu, femeia era categoric mama fetiţei.

Nu era mama? Dar atunci de ce să spună că e? Credeţi că a răpit copilul sau aşa ceva? De-asta arăta aşa de agitată şi fără suflare?

Cred că trebuie să fie înnebunită acum. Adică, să tragi în cineva, asta înţeleg cum se poate întâmpla. Dar să mintă că e mama copilului?

Poate că de fapt nici nu era Taur. Asta nu e deloc o chestie pe care ar face-o un Taur. Noi, Taurii, suntem oneşti şi cinstiţi.

Nu, nu l-am cunoscut pe niciunul dintre ceilalţi. Par foarte serioşi în pozele astea, nu-i aşa? Pozele de pe camerele de securitate sunt cele mai îngrozitoare.

Gemeni, mă gândesc acum. Personalitate multiplă.

32

Întoarsă la cabană, Alex se întinse pe lângă Claire să ia o cutie cu limonadă din frigider.

— Păcat că n-ai venit la golf.

Claire se aplecă într-o parte să-i facă loc, tocând în continuare ceapa.

— Voiam să-mi văd de gătit.

Alex se rezemă de dulapul din spatele ei.

— Am senzaţia că tu faci totul! Te rog, spune-mi că

nu ţi-ai schimbat planurile de gătit din cauza chestiei cu peştele.

— Nu-i nicio problemă. Claire se uită scurt la Alex, continuând să toace ceapa. În plus, a adăugat, a fost o zi lungă din cauza lui Scarlett şi a chestiei cu fazanul. Apoi Claire arătă spre paharul cu vin de pe marginea mesei. Îmi place să mă îmbăt când gătesc. E ceva plăcut când te îmbeţi de unul singur, nu-i aşa?

— Da.

Glasul lui Alex rămase vesel.

— Era grozav, din câte îmi aduc aminte.

— Ah, zise Claire, întrerupându-se din tocat. Scuze!

— E în regulă.

— Şi v-aţi distrat la golf?

Alex se uită la paharul lui Claire şi îşi mută repede privirea.

— Minunat, mulţumesc! Se aplecă iar pe după Claire ca să scoată un pahar din dulap. Pot să te ajut cu ceva? o întrebă.

— Tu doar relaxează-te şi fă-te comodă. Scarlett s-a purtat frumos?

Alex îşi deschise cutia de limonadă.

— Foarte cuminte.

Claire râmji.

— Vezi? La vârsta asta, n-au cum să păstreze ranchiună.

Alex se întreba dacă ar fi trebuit să-i spună lui Claire cum se purtase de fapt Scarlett. „Nu, nu s-a purtat frumos. A tot discutat cu prietenul ei imaginar despre Alex, Ucigaşa de animale”. Dar Alex n-ar mai fi avut nicio şansă cu Scarlett după aia. Nimănui nu-i plăceau pârâcioşii. Sensibilităţile de închisoare erau instinctive, chiar şi la şapte ani.

Se uită în cealaltă parte a camerei principale. Matt stătea la masă vizavi de Scarlett, jucând fripta. Matt n-o lăsa pe Scarlett să câştige şi fiecare nouă înfrângere o făcea să ţipe entuziasmată.

— Ai chef de o plimbare, Matt? întrebă Alex.

— Bine.

Matt dădu să se ridice.

— Tati, Posey şi cu mine vrem să ne mai jucăm şi după asta, zise Scarlett.

Matt ezită o clipă, pe jumătate ridicat, pe jumătate aşezat pe scaun. Se aşează la loc.

— Câtă vreme Posey nu trişează. N-am încredere în iepuri. Sunt trişori bine cunoscuţi. Să nu joci niciodată cu un iepure care are mâneci. Apoi se uită la Alex: După aia, e în regulă?

Alex se întoarse spre Scarlett.

— Ştii bancul despre de ce nu trebuie să joci cărţi în junglă? Scarlett nu-şi mută privirea de la Matt.

— Posey vrea să ne jucăm Familii fericite[14].

Matt ridică din umeri în semn de scuză pentru Alex. Îşi întoarse din nou privirea spre Scarlett.

— Posey are gusturi bune. Dar hai să nu-l scăpăm din ochi pe iepure, înainte să ne bage în faliment cu mişcările lui rapide.

În celălalt capăt al camerei, Patrick îşi luă telefonul şi formă un număr.

— Lindsay.

Alex se uită în jur; privirea îi căzu pe *Ulise*. Trase cartea spre ea fără entuziasm.

Patrick stătea cu faţa spre geam, privind bezna de dincolo de fereastră.

— Sunt acolo?

Glasul îi suna oficial, de parcă îşi stabilea o întâlnire cu parlamentarul de circumscripţie.

— Am sunat pe mobilele lor. Nu răspund. Din nou.

Patrick traversă camera. Făcu o întoarcere dramatică şi se îndreptă cu paşi mari spre locul de unde plecase. Făcu semn cu mâna în dreptul feţei, cu o mişcare smucită.

14 Joc de cărți, jucat în general cu un pachet special cu imagini ale unor familii de câte patru persoane, de cele mai multe ori având la bază diferite ocupații. Scopul jocului este obținerea cărților cu imaginile unei familii complete (n. tr.).

— Spune-le doar să mă sune. Te rog!

Patrick îşi vârî telefonul la loc în buzunar. Îşi ridică genunchii pantalonilor şi se prăbuşi pe canapeaua din faţa lui Alex, cu picioarele desfăcute larg, radiind energie. Îşi luă laptopul şi începu să lovească tastatura cu o forţă exagerată.

Alex simţea cum îi lăcrimează ochii de la ceapa pe care o toca Claire şi-i era greu să citească. îl văzu pe Matt îndreptându-se către baie. Între cele două încăperi era un perete, iar

Matt închisese uşa, dar Alex tot mai putea urmări sunetele fiecărei etape a urmării: cascada, scăderea debitului, picăturile, trasul apei.

Matt reveni în salon şi-i zâmbi lui Alex, iar ea îi răspunse la fel.

Ar fi fost prea mult să fi stat într-un loc unde puteau avea mai mult de patru metri distanţă unul de celălalt?

— Patrick? spuse Claire.

Patrick se uită mai departe în monitorul laptopului.

Claire lăsă cuţitul pe blatul de bucătărie.

— Patrick

Niciun răspuns.

Claire se duse până la canapea şi se opri lângă el.

— Patrick!

Patrick tresări. Trase monitorul tactil spre el.

— Urăsc când te furişezi lângă mine.

— Nu m-am furişat. Doar că nu mă ascultai când încercam să-ţi atrag atenţia. Oricum, nu înţeleg cum de poţi să fii aşa de captivat de Facebook, e aşa de superficial! Claire făcu un semn cu mâna spre monitor. Cine-i aia?

— E cineva cu care am fost coleg de şcoală. Stă în cabana de-alături, o coincidenţă absolută. M-am întâlnit cu ea mai devreme, când eram cu Matt. El a invitat-o mâine să bem ceva.

— Ce ciudat! Eraţi prieteni în şcoală?

— Era în grupa mea de teatru. Patrick tăcu preţ de o clipă, apoi adăugă: Era una din fetele populare în şcoală,

nu ne prea învârteam prin aceleaşi cercuri.

Matt pufni.

— Deci nu era în clubul de aeromodelism?

Patrick se uită în continuare, deliberat, la Claire.

— Ce voiai cu mine?

Claire tăcu.

— A trecut

Se duse înapoi în bucătărie. Luă o gură de vin şi reîncepu să toace.

— Eu îmi aduc aminte de fetele populare din şcoală, zise Matt, rânjind spre Patrick, şi se cocoţă pe marginea mesei cu o seriozitate care sugera că avea multe de împărtăşit pe tema asta. Gemma Cooper, ea era cea mai importantă. Matt îşi dădu capul pe spate, îndepărtându-şi părul de pe faţă. Fratele ei juca la echipa de tineret de la Forest. Walshy a ieşit odată cu ea, pe banca memorială din parc. Niciunuia dintre noi nu i-a venit să creadă.

Claire râse.

— V-aţi uitat?

— Sigur că ne-am uitat! Oricum, un pic. Era un eveniment! Matt se întoarse către Alex. Poţi să crezi că Walshy a ieşit cu fata populară din şcoală? Ştia să vorbească pe-atunci. Şi nici n-a avut doar o întâlnire amoroasă. S-a ales şi cu – îi aruncă o privire lui Scarlett – ei, n-are importanţă.

Când Scarlett îşi mută privirea, Matt mimă cuvântul/e/iifie. Patrick trânti capacul laptopului cu o pocnitură.

— Nu că ne-am fi uitat şi la partea aia. Privind în urmă, nu pot să înţeleg atracţia. Avea un permanent dubios. Şi o claie mare de păr în creştet, înţepenită cu fixativ. Matt clătină din cap. Gemma Cooper… ÎSTu m-am mai gândit la ea de ani de zile. Trebuie să-i pomenesc de ea lui Walshy, deşi probabil că n-o să facă decât să-l deprime. Să se gândească ce mult s-a afundat.

Mai târziu, stăteau cu toţii la masă.

Alex luă o înghiţitură de paste.

— Minunat, Claire! Găteşti foarte bine.

Claire făcu un semn amical, respingând complimentul.

— Nu-s decât paste.

Alex străpunse cu furculiţa încă un vârtej de paste.

— Cu un sos făcut în casă, totuşi.

Matt îi zâmbi lui Alex.

— Să-ţi spun ceva, Claire. În general, e o bucătăreasă bună, dar e de doi bani când vine vorba de budinci. Totdeauna le face cu prea multe fructe. Pe bune, unde mai e budinca? Unde mai e caramelul lipicios şi fondantul de ciocolată?

Alex puse jos cuţitul şi furculiţa.

Matt îşi lăsă în jos capul, încă mai mestecând pastele.

— Cred că ai vrut să zici „Alex”, Matt, zise Patrick. Nu „Claire”. Matt se opri.

— Ce?

— I-ai zis lui Alex „Claire”.

— Zău? Matt se uită în ochii lui Alex. Serios?

— Da, zise Alex.

— Probabil din cauză că sunteţi amândouă aici.

— E-n regulă, răspunse Alex.

— Ca atunci când ai închis telefonul cu fratele tău şi mi-ai zis mie „Simon”.

— Ştiu. E-n regulă.

— Toată lumea păţeşte aşa. Ba chiar mama îmi spune mie „Karen” după ce trece pe-acolo soră-mea.

Telefonul lui Alex sună, iar ea se uită la ecran.

— E Ruby. Încercă să nu pară prea dornică să răspundă. O să vorbesc afară.

Ieşi în grabă din cabană şi răspunse la telefon.

— Cum merge? întrebă Ruby.

Alex mergea repede, vrând să ajungă cât mai departe de cabană.

— Ai câştigat.

— Am câştigat?

— Excursia asta e îngrozitoare.

— Ah, Al! Nu-mi spune că am câştigat! oftă Ruby. Cum e îngrozitoare?

— Ah, stai să număr pe câte niveluri. Alex se trânti pe o bancă în faţa lacului. Deci, în primul rând, Scarlett mă urăşte pentru că am omorât un fazan.

— Corect Ruby făcu o pauză. De nervi sau…?

— Patrick l-a lovit cu maşina. După aia, stătea şi se uita la biata pasăre, ezitând ca un puşti sperios să facă ce avea de făcut. Şi fazanul suferea.

— Şi tu ai intervenit. Bravo ţie!

Alex privi oglinda lacului. Cum de putea totul să fie aşa de liniştit aici când ea se simţea *aşa*?

— Patrick e ofensat, îmi dau seama. Omul ăsta e un coşmar, Rubes. Tot încearcă să concureze cu mine. De parcă… totul e o ocazie să se dovedească destul de bun. În faţa cuiva, a *oricui*. E *nebun*.

— Seamănă cu tatăl meu vitreg. îl lăsăm să câştige orice doar ca să nu ne complicăm viaţa.

— Am încercat şi asta, când ne întreceam pe traseul de pe râu, dar a fost imposibil. Cum poţi să ajungi la patruzeci şi trei de ani fără să înţelegi cea mai simplă dinamică a fluidelor?

Urmă o pauză.

— Încercai şi tu să-l întreci?

Alex tuşi.

— Puţin. Poate. M-am oprit imediat ce mi-am dat seama ce se petrecea. După ce…

— După ce?

— Nimic.

Urmă încă o pauză. Alex îşi coborî privirea spre pantofi.

— Şi Claire?

Ruby vorbea mai rar ca de obicei, de parcă îşi alegea cu mai multă grijă cuvintele.

— Cum e?

— E perfectă. Minunată şi atentă.

Alex n-avea nevoie să-şi aleagă cuvintele cu grijă. Cuvintele potrivite erau *acolo*, adunate şi pregătite să izbucnească.

— Îi place să gătească, se pare că e ceva al naibii de relaxant. Şi pune laptele pe masă într-o carafă la micul dejun. O *carafă*.

Tăcere.

— Corect.

— Vreau să zic, cine foloseşte carafa? Credeam că aşa ceva se face doar la televizor. Vezi? Perfectă. Face cocktailuri fără alcool, ca să nu mă simt exclusă. E aşa de-al naibii de *drăguţăl*

— Ăsta-i sarcasm?

— Nu! Asta-i cel mai rău. E mult prea drăguţă, totdeauna zâmbitoare şi aşa de rezonabilă. Ba chiar mi-a cumpărat un voucher pentru spa.

— Serios? Tu te-ai mai întâlnit şi înainte cu femeia asta, nu?

— Şi azi n-a venit cu familia la golf pentru că Matt i-a zis că nu-mi place peştele şi ea pregătise o masă mare cu peşte şi a trebuit să facă în loc de asta paste – dar nu cu sos de gata, nu-u-u, a tocat usturoiul şi restul – şi mă simt de parcă ea e adultul şi eu ar trebui să stau la masa copiilor cu Scarlett şi Posey, înţelegi?

— Corect.

În glasul lui Ruby se simţea din nou grija.

— Du-te puţin înapoi, te rog. Cine e Posey?

— Iepurele imaginar al lui Scarlett.

Urmă o tăcere la telefon.

— Trebuie să-ţi fi spus despre el, zise Alex.

— Cred că mi-aş fi adus aminte.

— Posey mă urăşte. Tot face comentarii batjocoritoare, zicând că sunt ucigaşă de fazani. Şi m-a făcut grasă.

Din nou, tăcere.

— Corect. Şi tu ştii că spune toate astea… cum?

Alex îşi târşâi nerăbdătoare picioarele pe alee.

— După cum reacţionează Scarlett.

— Nu eşti grasă.

— Păi, evident, şi nici ucigaşă nu sunt. Dar Scarlett se poartă de parcă ea e cea care încearcă să discute rezonabil cu el, spunându-i că nu sunt siguri dacă sunt ucigaşă şi că s-ar putea să nu fie periculos să stau în preajma iepurilor, pentru că nu există nicio dovadă că aş fi şi…

— Vino acasă! *Te rog*, vino acasă, Al! Scap de ai mei şi poţi să stai cu mine şi cu Kevin. Te las să-i dai carnaţii ăia speciali de Crăciun şi tot ce vrei tu.

În mod normal, Alex nu era foarte încântată să stea cu teckelul băşinos al lui Ruby, dar până şi asta părea o opţiune mai bună în momentul ăla.

— Nu pot, zise Alex în cele din urmă.

— De ce?

— Pentru că, dacă plec în trombă, o să fie mai rău data viitoare când îi văd.

— Ah, Al!

— Şi ştii ce-i cel mai rău, Rubes? în fiecare zi simt tot mai tare că vreau să beau.

— Te-ai descurcat aşa de bine! Nu poţi să bei din cauza calamităţii *ăsteia* de vacanţe.

Alex nu zise nimic.

— Sper că Matt îţi face o grămadă de masaje de recunoştinţă. Ştie că are cea mai răbdătoare prietenă din lume, da?

Alex nu răspunse.

— Al?

Alex tot nu răspunse.

— Al? Matt e porc?

Alex îşi târşâi din nou piciorul pe alee.

— A mai fost aici şi înainte. Cu Claire şi cu Scarlett. El i-a propus locul ăsta lui Claire. Şi… nu mi-a zis până n-am ajuns.

Ruby scoase şuierând aerul din piept.

— Fir-ar al naibii, Al!

— Dar nici n-a minţit. Pur şi simplu… n-a pomenit despre asta.

— Îmi dau seama că eşti puţin… încordată.

— E firesc să fiu puţin ofticată pe tema asta, nu? M-am gândit o grămadă şi mi se *pare* că e firesc.

— Ştii că îmi place Matt, dar… nechibzuit *nu* e cuvântul potrivit. Ce nemernic! Vino acasă, Al, şi vorbeşte mai încolo cu Matt. Nu trebuie să suporţi rahatul ăsta.

— Uite, trebuie să închid.

Alex închise telefonul. Nu suporta compasiunea lui Ruby. Era mult mai greu de ascultat decât sarcasmul.

Mai rămase o vreme pe bancă. Ştia că ar trebui să se întoarcă la cabană, dar nu prea reuşea să se convingă.

Cel mai rău era că nici măcar nu-i spusese lui Ruby care era cealaltă spaimă a ei. Că s-ar putea ca toate astea să fi fost ideea lui Matt – şi că, dacă aşa era, o tot minţise.

Dar nu-i putea spune aşa ceva lui Ruby. Pentru că nu voia să audă chiar acum pe nimeni altcineva reacţionând vizibil aşa cum reacţiona ea pe dinăuntru.

Ştia că, odată ce o spunea cu voce tare, categoric ar fi devenit ceva real.

33

Patrick fusese dezamăgit să afle că până la urmă n-aveau peşte la cină. Dar nu spusese nimic, pentru că era politicos.

Bineînţeles, era din cauza lui Alex. Şi acum Alex răspunsese la telefon în timpul mesei şi vorbea deja de jumătate de oră, ceea ce, ţinând cont de efortul pe care-l făcuse Claire ca să prepare altceva de mâncare, era de-a dreptul nepoliticos.

După ce strânseseră masa, Patrick se aşeză din nou la ea, împreună cu Scarlett, Claire şi Matt.

Scarlett le oferi ciocolată din calendarul ei, dar Patrick refuză. Mai avea câteva luni până la Ironman, dar tot trebuia să fie atent. Deschise cutia de Monopoly şi începu să numere banii. Totdeauna îi plăcea să fie bancher. Aşa i se părea bine.

Scarlett puse două piese pe tablă.

— Lui Posey îi place să fie fierul de călcat.

— Nu jucăm cu Posey, Scarlett. Claire sorbi hotărât din vin. Nu astă-seară. Ne jucăm în familie.

— Dar lui Posey îi place Monopoly. O să se supere.

— Am zis nu, spuse Claire cu glas scăzut. Du-l pe Posey la culcare, te rog.

Scarlett miji ochii.

Patrick privi cu dezgust cum Matt îşi îndeasă în gură două bomboane de ciocolată deodată.

— Sau ce-ar fi, întrebă Matt cu glasul îngroşat de ciocolată, să joace Posey şi Scarlett împreună, în aceeaşi echipă? Puteţi să fiţi fier de călcat împreună.

Claire clătină din cap în direcţia lui Matt. Dar nu-l puse la locul lui pentru că o submina, observă Patrick.

Scarlett încuviinţă din cap spre Matt şi se întoarse într-o parte.

— Poţi să te aşezi la loc, Posey.

Trase un scaun şi-l împinse apoi sub masă – un scaun care, se putea presupune, avea un iepure pe el.

Se auzi uşa din faţă trântindu-se şi Alex intră în încăpere. Părea îngheţată.

Patrick nu putu să nu observe că, atunci când o văzu pe Alex, Scarlett încetă să le mai ofere tuturor bomboane şi, în schimb, îşi ascunse calendarul sub masă.

— E totul în regulă? o întrebă Matt pe Alex.

— E bine. Alex se strecură pe scaunul care devenise locul ei obişnuit. Ruby avea chef de vorbă. Ştii cum pălăvrăgeşte ea întruna. Jucăm Monopoly?

Patrick îi întinse lui Alex banii ei.

— Eu sunt bancher.

Alex îşi frecă repede braţele ca să le încălzească.

— În regulă. N-am mai jucat de treizeci de ani. Dar să-i dăm drumul.

Matt se întoarse către Scarlett.

— Mai ai bomboane de-alea, puiule?

Scarlett scutură din cap.

După o oră de joc, Patrick reuşise să câştige două gări, plus compania de electricitate şi una dintre cele trei străzi verzi (care erau preferatele lui).

Bingo! – tocmai ajunsese pe o *altă* stradă verde. Două din trei. De-acum simţea. Jocul mergea cum voia el.

Patrick luase cartea verde şi şi-o pusese în faţă. Îşi întinse banii, pregătit să plătească proprietatea. Era conştient că Alex îl urmărea. La început, fusese distrasă, citind regulile şi cercetând toate cărţile, dar acum părea să fie atentă la joc.

— Cumperi şi Regent Street?

Ceva din glasul lui Alex – o urmă de scepticism – îl făcu pe Patrick să se oprească.

— Ştii că verzile au cea mai proastă valoare de pe tablă, nu?

Patrick îşi legănă picioarele sub masă. Coborî din nou privirea spre banii lui. Numără din nou trei bancnote portocalii şi, cu o fluturare de mână ca să arate că era suma corectă, puse bancnotele în bancă.

— Încercam doar să fiu de ajutor, zise Alex.

Patrick îşi umezi buzele.

— De ce crezi că sunt cele mai proaste de pe tablă?

Alex arătă spre regulamentul de lângă ea.

— Tocmai am făcut o analiză rapidă a tablei şi a preţurilor caselor. Se pare că străzile din prima jumătate n-au cum să aibă o valoare la fel de mare ca străzile din a doua jumătate. Iar cele verzi par să aibă cel mai prost raport cumpărare-pentru-închiriere dintre toate, şi sunt scumpe, aşa că, din punct de vedere al fluxului de numerar…

Alex se opri.

Patrick coborî privirea spre cele două cărţi verzi frumoase, Regent Street şi Bond Street. Îndreptă cărţile pe masă, astfel încât marginile să se alinieze perfect.

— Încercam doar… să te ajut să câştigi.

Patrick nu răspunse nimic.

— Deci, spune-mi, zise Alex cu un zâmbet forţat.

Când ziceai că e Ironman-ul ăla?

Fir-ar să fie!

Patrick îi aruncă o privire lui Claire.

— În aprilie.

Claire se uita fix la Patrick, cu chipul lipsit de expresie.

— Ce-i Ironman? întrebă Matt. E un fel de maraton?

Patrick se uită la Claire şi înapoi. N-avea de ales.

— Înot 3.800 de metri, după aia 180 de kilometri ciclism, *apoi* un maraton.

Claire nu spuse nimic.

— Toate într-o singură zi? întrebă Matt. Nici gând!

— Nu pot să cred că te-ai înscris la Ironman, zise Alex. E impresionant. Ca o pedeapsă impresionantă.

Claire nu se uită la Patrick.

— Înscris? zise ea.

Neputincios, Patrick se întoarse către Alex.

— E o chestie de-aia pe care o pui pe lista cu lucruri pe care îţi doreşti să le faci.

Matt se rezemă de spătarul scaunului.

— E mai uşor să înoţi cu delfinii.

— Cred că asta e ideea, Matt, zise Alex.

Matt se lăsă şi mai mult pe spate. Se prinse de marginea mesei, ridicând picioarele din faţă ale scaunului.

— Pat o să fie un *Ironman* dat naibii!

Patrick tresări.

— Putem continua jocul, vă rog? zise Scarlett. Lui Posey nu-i place. Nu se simte confortabil. Ce zici? Se uită în aer şi apoi încuviinţă din cap. Posey chiar vrea să fim singuri, spuse şi îşi împinse scaunul în spate. Scuzaţi-ne. Ne ducem în dormitor.

Matt o privi plecând.

— Pe Scarlett chiar o sâcâie ceva.

— Eu, zise Alex.

— Hai s-o lăsăm să se liniştească un pic, spuse Claire.

— Cât e sus, o să ies să fac o plimbare scurtă şi să fumez o ţigară, zise Matt, frecându-şi palmele. Am răsucit

câteva mai devreme. Vrei să te bagi, Claire?

— Fumat? întrebă Patrick. Adică… ţigări?

— *Aproape* ca nişte ţigări, zise Matt cu un zâmbet. Vrei să te bagi?

Patrick tuşi.

— Nu, mulţumesc.

Claire se ridică.

— Atunci, doar una scurtă, zise şi se întoarse către Patrick Poţi să ne suni dacă se întoarce Scarlett?

Patrick rămase holbându-se la ea. Nu-i venea să creadă. Claire era pe punctul *să se drogheze*. În vacanţa cu *fata ei*.

— Vii la plimbare, Al? întrebă Matt.

Alex zâmbi forţat.

— S-ar putea să rămân în dormitor să citesc toată seara. Luă *Ulise* de pe măsuţa de lângă ea şi adăugă: Chiar m-a prins cartea.

— Despre ce e? întrebă Matt.

Alex coborî privirea spre carte şi râse uşor.

— Despre ce *nu* e?

Claire şi Matt îşi puseră hainele şi închiseră uşa din faţă în urma lor. Alex se strecură în dormitor şi închise şi ea uşa.

Patrick rămase uitându-se la jocul de Monopoly pe jumătate terminat – un joc pe care se pare că-l jucase greşit de ani de zile.

*

Două ore mai târziu, în dormitor, Patrick se rostogoli de pe Claire, care sări din pat fără să spună nimic şi se îndreptă spre baie.

Patrick stătea întins pe spate. Îşi duse mâinile sub cap.

Lucrurile nu merseseră bine în seara asta.

O scosese la capăt, bineînţeles, dar când Patrick îşi dăduse seama că nu mai e atentă la el, făcuse tot ce putuse, recursese la cea mai bună metodă a lui de a o da peste cap, care lui Claire îi plăcea de obicei, ridicându-se

sportiv într-o mână şi încordându-se de efort.

În baie, ventilatorul automat începu să zbârnâie. Patrick ascultă cum creşte şi descreşte zbârnâitul, observând cum trăgea mai greu în unele momente.

Ar fi trebuit să se uite cineva la motorul ăla.

Patrick se ridică. Îşi umflă perna şi se lăsă la loc pe spate. Nu îi reuşise cel mai bun număr cu sexul în seara asta – era dificil, cu toată răceala după chestia cu Ironman şi cu toţi ceilalţi în casă.

Pe de altă parte, nu fusese niciodată pe deplin în stare să se relaxeze când făcea sex cu Claire – sau, ca să fie sincer, cu oricine altcineva. Era acolo, trăind momentul, dar era şi în celălalt capăt al camerei, privind. Monitorizând activitatea de la distanţă.

Pare preocupată – la ce se gândeşte?

Tocmai ai scos un geamăt ciudat, Patrick.

Se încruntă la mine, am o expresie bizară?

Dacă mă mai întind un pic, o să-mi evidenţiez abdominalii.

Fusese şi mai rău când doctorii o diagnosticaseră pe Lindsay cu endometrită. Patrick n-o întrebase intenţionat prea multe despre aspectele fizice ale bolii, ştiind ce efect ar fi avut probabil asupra lui. Nu făcuse decât s-o compătimească şi încercase să uite ce-i spunea, şi fusese de acord cu Lindsay să încerce imediat să aibă un copil. Dar în noaptea aceea îi fusese greu să se concentreze, fiind distras de faptul că ştia despre *lucrurile* aflate dedesubt. Încercase să nu se gândească la ecografia pe care i-o arătase ea – „aici se lipesc ţesuturile conjunctive de peretele intestinului”. Oricât se străduia să nu rămână decât cu o cunoaştere vagă a stării ei, de fiecare dată când aveau relaţii intime cuvântul şuiera de undeva, dinăuntru. *Endometrită*. *Endometrită*.

Patrick văzuse filme şi auzise discuţii în baruri; ştia că nu toată lumea se simţea aşa. Că exista un tip de om mai hedonist, mai neanderthalian, care se pierdea pur şi simplu în trăirea momentului, gemând până în Epoca de

Gheaţă.

Nu şi Patrick

Totuşi, când rămăsese cu Claire, se hotărâseră că o să facă întotdeauna un efort şi n-o să ajungă unul dintre cuplurile alea care nu fac niciodată sex. Dar începea să pară tot mai puţin firesc, de parcă ar fi stabilit o regulă şi trebuiau să o respecte indiferent ce se întâmpla.

Claire deschise uşa băii. Stinse lumina, iar zbârnâitul neregulat al ventilatorului încetă. Claire traversă camera cu pas uşor şi se strecură în pat.

— Claire.

Patrick ştia că glasul îi suna oficial pentru o discuţie pe întuneric.

— Patrick.

— O să vrei să te mai căsătoreşti vreodată?

Simţi o mişcare de cealaltă parte a saltelei. Auzi o alunecare când Claire se ridică în capul oaselor.

După o clipă, ea îi răspunse:

— Nu ştiu.

Patrick se uită fix în beznă, aşteptând.

— Am mai făcut-o o dată amândoi, nu?

Patrick simţi mâna lui Claire, care-l bătu uşor pe piept.

— Noapte bună.

Simţi o mişcare şi încă o alunecare a cearşafurilor. Claire se întinse şi-şi aranjă aşternutul în jurul ei. Patrick îşi simţea peticul de piept unde-l atinsese ea. Fusese conştient de căldură o clipă, dar acum era şi mai conştient de absenţa acelei călduri.

Înghiţi lung în sec.

— Claire?

— Patrick.

— Categoric o să fac Ironman-ul în aprilie.

— Eu o să mă culc acum.

Patrick îşi atinse abdomenul plat cu un gest liniştitor. Claire nu mai spuse nimic, aşa că Patrick se întoarse şi închise ochii.

Rămase întins şi aşteptă să adoarmă.

34

Scârţâitul de deasupra încetase.

Alex stătea întinsă sub pături pe întuneric, ascultând pufăitul ritmic din patul de alături – un sforăit însoţit ocazional de câte un pârâit puternic.

În prima noapte când dormise cu Matt, pârâitul i se păruse deranjant. Din câte ştia ea, existau multe lucruri care să pârâie, dar nu şi feţele. Feţele oamenilor nu pârâiau.

Matt râsese când îl întrebase a doua zi dimineaţă.

— Ar fi trebuit să te avertizez. Mi-am spart nasul când eram mic şi a rămas o bucată de piele sau cartilaj… sau cam aşa ceva… unde n-ar trebui să fie. Îşi ridicase bărbia ca s-o lase pe Alex să i se uite în nări. Vezi?

De-acum, Alex era obişnuită cu pârâitul. Când nu putea să doarmă, se trezea ascultându-l cu atenţie. Se întreba dacă ar mai putea dormi liniştită lângă altcineva. Cineva care nu pârâia.

Dar nu crezuse că ar avea nevoie. Crezuse că ea şi Matt erau ce trebuia: atât. *Sfârşit*: generic de final.

Acum îi trecu prin cap că nu ştia nimic despre relaţii. Căci, de unde să ştie? Se despărţise de toţi cei cu care se întâlnise.

Chiar când ieşea cu primii ei prieteni, cu care se uita la casete video, aceştia păreau acoperiţi cu paiete şi aveau un aer futurist în perioada de dinainte să devină perimaţi.

Era posibil să fie şi Matt tot un astfel de iubit până la urmă? *Puf*. *Puf*. *Puf*. *Pâr*.

Alex citise undeva că indicatorul cel mai important al unei relaţii de succes ar fi trebuit să fie ce simţi în legătură cu mirosul celuilalt. Iar ei îi plăcea mirosul lui Matt: nota dominantă, numai biscuiţi şi lână şi un substrat de ceva amar, într-un sens bun. O amăreală care o făcea să-şi sprijine capul de pieptul lui şi să-i inhaleze parfumul.

Totuşi, Matt credea că de fapt Claire mirosea a *acasă*. Deşi Matt stătea acum în casa lui Alex. Casa lor, de

fapt.

Bine, deci n-o cumpăraseră împreună. Dar casa era înţesată cu mizeriile lui Matt: peste tot erau discuri de vinii şi pantofi şi echipament de skateboard cumpărat dintr-un moft – aşa că, dacă nu i se părea deja *acasă*, ar face bine naibii să se poarte mai politicos, ca un adevărat musafir.

Alex se răsuci iritată, deranjându-şi din neatenţie pilota care păstra căldura. O aranjă din nou în jur, băgând marginile sub ea, astfel încât să n-o ajungă vreo răbufnire de aer rece.

Noaptea continuă.

Puf. Puf. Puf. Pâr.

Interogatoriu după incident. Ruby Brown, 36 de ani. Prietenă a trăgătoarei.

Telefonic.

Bună ziua, e telefonul lui Alex.

Ea a ieşit să cumpere nişte lapte. Încerc s-o distrag cu tot felul de sarcini, a fost foarte încordată de când s-a întors. Pe de altă parte… a tras în cineva. Dumnezeu s-o binecuvânteze pe ea şi coordonarea ei de rahat.

Mda, alunecă prin laborator de parcă ar fi pe patine cu rotile.

N-ar fi trebuit s-o lase niciodată lângă un arc şi o săgeată, abia dacă am încredere s-o las cu un cuţit şi cu o furculiţă.

Ruby. Suntem colege de laborator.

Acasă la ea, în Nottingham. N-a vrut să rămână acolo, din motive evidente. Nu-i nicio problemă pentru mine să-mi las familia singură de Crăciun. îl am pe Kevin cu mine – ăsta-i teckelul meu grăsan –, aşa că adevărata mea familie e aici. Kevin îmi apreciază mult mai mult compania, şi nici nu-l apucă plânsul dacă varza de Bruxelles nu-i gata odată cu sosul.

la vezi cu presupunerile astea sexiste, tataie. Tatăl meu vitreg se ocupă de gătit.

Dacă chiar trebuie să ştiţi, Alex şi Matt se înţeleg

foarte bine, dar el crede că lumea e doar vată de zahăr şi montagne-russe, şi ar vrea să înveţe lumea întreagă să cânte, iar Alex se pune prea mult la mintea lui, cu ideile astea tâmpite. Weekendul ăsta, de exemplu. Ce idee îngrozitoare a fost!

Nu mă refer la accident, mă refer la toată excursia. Ştiţi că a făcut chiar şi un tort de Crăciun? Alex? Şi s-a dus la spa, ceea ce, dacă o cunoşti, te-ar lăsa fără grai.

Nu, aţi înţeles greşit. Alex nu bea. Nu mi-a spus aşa ceva.

Sunt doar dezamăgită pentru ea. Se descurcase foarte bine în ultimul an.

Sunt sigură că n-ar fi băut înainte de tirul cu arcul. Alex e împiedicată, dare foarte responsabilă. Îşi plăteşte cardul de credit în fiecare lună şi etichetează întotdeauna corespunzător echipamentul de laborator.

Un curs de dans burlesc? Asta-i o idee caraghioasă. În niciun caz!

Cred că o confundaţi pe Alex cu altcineva. Vă spun eu, vă înşelaţi. Sub nicio formă – nicio formă – Alex n-ar duce o fetiţă de şapte ani la un curs de dans burlesc.

Extras din broşura Happy Forest:

La Happy Forest sunt foarte multe de explorat. Ce-ar fi să faceţi una dintre plimbările noastre liniştite în natură? Sau să navigaţi pe marele lac artificial? în pădurea noastră privată, care se întinde pe hectare întregi, imaginaţia voastră va putea hoinări la fel de liberă ca şi animalele noastre sălbatice.

Şi locul nu e doar pentru copii – sunt şi o mulţime de activităţi pentru adulţi. Dacă aveţi nevoie de puţin răsfăţ, spa-ul nostru are câteva zone de tratament şi un salon de relaxare cu douăzeci de săli diferite de imersiune.

Avem şi un bar, Five Bells, cu şapte mese de biliard. Aşa încât de ce să nu vă relaxaţi cu o băutură? Ţineţi minte, în satul nostru fără maşini, nimeni nu trebuie să conducă vreodată până acasă!

35

Sâmbătă, 23 decembrie

Ziua a treia

Alex simţi cum cuibul ei plăcut şi călduros era tulburat. Se agăţă fără spor de pilota care-i era smulsă din strânsoare. O rafală de aer îngheţat îi lovi abdomenul. Bluza de pijama i se ridicase în timpul nopţii şi cea mai mare parte a materialului era îndesată acum într-un ghemotoc la subraţ.

Matt se căţără fără nicio urmă de eleganţă de pe patul lui într-al ei. Se băgă sub pilota lui Alex, strângându-se într-o linie frântă în spatele ei.

— ’Neaţa!

Alex simţi cum i se face pielea de găină pe coapse.

— Delicat.

— Întotdeauna.

Matt se lipi şi mai tare de ea, în timp ce Alex se agăţă şi mai strâns de colţul pilotei.

— Ce faci? întrebă Matt, cu gura în părul ei.

— Dorm.

Dar Alex se lipi de trupul lui Matt, simţindu-i căldura.

— Stăteam şi mă gândeam. Ce-ar fi să facem ceva pe cont propriu dimineaţă? Să închiriem o barcă pe lac, doar noi doi?

Putem să recreăm scena din *Titanic*. Scena cu braţele întinse. Poţi să fii regele întregii lumi, dacă vrei.

Alex întoarse capul să se uite la Matt. Se îndepărtă puţin, ca să nu-i dea în faţă o răsuflare urât mirositoare.

— Mi-ar plăcea.

— După aia putem s-o scoatem pe Scarlett la prânz, zise Matt. O s-o fac să se poarte frumos cu tine, promit. Şi o să-i spun că trebuie să-l lase pe Posey în vreo vizuină pe undeva. Iepurele ăla poate să fie un nesuferit câteodată.

Alex îşi răsuci capul, ca în *Exorcistul*, întinzându-se cât îi permitea gâtul. îl sărută blând pe Matt pe obraz.

Matt vâslea cu mişcări care stropeau în exces, maimuţărind din când în când un geamăt bărbătesc, în timp ce Alex admira peisajul din jurul lor.

Lacul era mic, ornamentat cu indicatoare şi bariere. Era presărat cu canoe şi bărcuţe, iar de jur-împrejur ţipau copii cu căşti şi veste de salvare. Deasupra oglinzii apei stăruia un miros de legume stricate şi plastic, într-un nor înţepător, aproape vizibil.

— Îţi stă bine acolo, aşezată de parcă ai fi Cleopatra, remarcă Matt, trăgând de vâsle. Nu ştiu cum poate Patrick să fie dispus să vâslească la sală. Am ajuns?

Alex se uită în jur. Erau cât se poate de departe de pământ, fără să se îndrepte de fapt spre ţărm.

Matt sprijini vâslele în furcheţi. Se ridică prudent, pe jumătate pe vine, cu braţele întinse în lateral. Făcu un pas şovăielnic înainte şi se trânti pe bancheta din faţa lui Alex.

Priviră amândoi cum pluteşte pe lângă ei o găinuşă de baltă. Matt se uită peste umărul lui Alex, la ceva aflat mai departe.

— Uită-te la Patrick, dând din picioare de parcă fuge de Gestapo. Nu, nu te uita... n-o să faci decât să-l încurajezi.

— Ai multe de zis despre el, nu-i aşa?

Matt îi aruncă o privire serioasă.

— Mi-aş dori numai ca el şi Claire să fie mai potriviţi. Se uită în ochii lui Alex. Vreau să fie fericită.

Alex îşi strânse în poală mâinile înmănuşate.

— Şi nu crezi că e?

— Patrick n-o s-o facă fericită.

— Nu ştii niciodată ce se petrece în relaţiile altora.

Şi, se gândi ea sardonic, nici într-a ta.

— Claire nu poate fi ea însăşi în preajma lui, zise Matt. Mă uit la ea şi e toată atentă şi grijulie. Nu poate să se prostească.

— Poate că s-a mai maturizat de pe vremea când eraţi împreună. Nu-i neapărat ceva rău.

— Poate. Matt se foi pe bancheta lui, întorcându-se cu faţa spre Alex, care-şi puse mâinile pe marginea bărcii, ca s-o stabilizeze. Dar ştii ce am descoperit ieri? I-a zis că nu s-a culcat decât cu câţiva bărbaţi!

Alex îşi dădu după ureche o şuviţă de păr, cu o mişcare atentă.

Matt pufni.

— Dumnezeu ştie cu câţi s-a culcat, dar pe vremuri nu-i plăcea să termine singură nicio seară. Nu când nu era măritată.

Alex îşi plăsmui o imagine în minte: Claire pe post de Jessica Rabbit[15], rezemată de un pian de concert, legănându-şi şoldurile şi cântând. Alex invocă în gând rochia roşie. Barul plin de fum.

— De unde ştii tu cu câţi s-a culcat Claire? întrebă ea.

— Am fost amici în facultate, înainte să fim orice altceva. Am început să ieşim împreună abia după câţiva ani. Matt îşi sprijini mâinile de vâsle. În plus, vorbeam deschis despre de toate, aşa cum şi trebuie. Ce fel de relaţie e aia dacă nu poţi să spui adevărul? Adică, tu ştii totul despre mine.

— Aşa e, zise Alex dogit.

— Suspendarea permisului.

— Da.

— Ştii până şi mantra mea de meditaţie după ce m-am dus la cursul ăla de doi bani.

— Categoric, asta n-ar fi trebuit să ştiu.

— Şi atunci când m-am căcat pe mine în barul ăla după ce am prizat prea multă cocaină.

— Ştiu un pic prea multe despre anumite lucruri.

— Vezi? Aşa trebuie să stea lucrurile. Ştii toate astea şi tot mă mai iubeşti.

Barca se roti încet. Strălucirea soarelui modest de iarnă o orbi pe Alex. Îşi duse mâna la ochi, ca să-i ferească.

— Nu-ţi place Patrick, nu? Miji ochii ca să distingă chipul lui Matt. Credeam că ţie îţi place toată lumea.

Matt oftă.

— Patrick e în regulă. E inofensiv. Nu-mi place să mă

15 Personaj de ficțiune din filmul Cine vrea pielea lui Roger Rabbit (Who Framed Roger Rabbit, 1988), unul dintre cele mai cunoscute sex-simboluri din filmele de animație (n. tr.).

gândesc că el va fi bărbatul în casă cât creşte Scarlett. Matt se aplecă în faţă. Toată atitudinea asta de „Nu vorbi tare pe stradă” şi „Ce-o să zică vecinii?” Dând de înţeles că cel mai important e ca Scarlett să iasă din casă îmbrăcată *cum se cuvine* şi să rămână virgină până la două şi cinci de ani.

— A zis el aşa ceva? întrebă Alex.

— Nu-i nevoie să zică. Mi-am dat seama. Dumnezeu ştie ce zice despre mine. „Taică-tău cu părul ăla al lui”. „Crezi că poate să ridice pomul ăsta?” „Crezi că poate să facă un maraton?” „N-a alergat la maraton în viaţa lui”.

Alex îl mângâie pe picior.

— Poţi să echilibrezi situaţia. O să fii un bun model pentru Scarlett în weekenduri.

Glasul îi deveni şovăielnic când şi-l imagină pe Matt făcând un bong dintr-un măr.

— Şi Claire are în mod evident capul pe umeri, adăugă ea, ceva mai sigură.

— Sper doar că o s-o termine cu el. Curând.

Alex coborî privirea. Îşi trecu mâna de-a lungul marginii bărcii, culegând o aşchie.

— Parcă ziceai că vrei să fie fericită?

— N-o să fie niciodată fericită cu el.

Alex trase de aşchie cu unghia de la degetul mare.

— Ai discutat cu ea despre asta?

— A zis câte ceva.

Alex trase prea tare de lemn; aşchia îi intră sub unghie. Îi veni să scâncească, dar se abţinu. Matt nu băgă de seamă.

Alex scoase un şerveţel din buzunarul gecii şi-l înfăşură în jurul degetului mare.

— Când ţi-a zis Claire toate astea?

— Cât aţi fost voi doi la magazin ieri.

— Nu era şi Scarlett acolo?

Matt se ridică.

— Am stat un pic de vorbă cât era sus.

Îşi puse mâinile pe marginile bărcii şi o legănă

intenţionat. Alex îşi duse şi ea mâinile pe canturile bărcii ca să se echilibreze.

— Hei!

Matt rânji şi se aşeză la loc.

Alex îşi feri iar ochii de lumină.

— Ai vorbit cu Claire despre noi?

— Un pic.

Alex nu putea vedea chipul lui Matt din cauza soarelui care-i bătea în ochi.

— Ce-aizis?

Matt o strânse de braţ.

— Tu ce crezi?

Alex îi zâmbi palid.

— Acuma, zise Matt, privind în jur, cred că suntem amândoi de acord că plimbarea asta cu barca n-a meritat două şi două de lire. Ne întoarcem pe ţărm să bem o bere?

Alex se uită de jur-împrejur, la bărcile şi canoele pline-ochi cu copii cu veste de salvare. Pe lângă barcă pluti un ambalaj gol de chipsuri Quavers.

— Cred că am văzut tot ce trebuia să văd.

Matt vâsli înapoi spre debarcader. Se căznea acum cu vâslele, având mişcări mai lente şi stropind mai puţin.

Alex îi zâmbi lui Matt, iar el îi zâmbi la rândul lui în timp ce trăgea la vâsle.

Alex şi Matt plecară împreună de lângă lac.

Alex îşi băgă mâinile în buzunarele blugilor. Încercă să tragă adânc aer în plămâni, dar simţea o apăsare în piept. Nu putea inspira profund.

— Patrick n-a părut fericit aseară că a ieşit şi Claire să fumeze cu tine, zise Alex.

— Nu ştiu care era problema lui, a fost doar un pufăit scurt, răspunse Matt, împroşcând noroi cu cizmele lui de cauciuc. Claire fuma uneori când eram împreună. Nu spre sfârşit, dar cred că atunci încerca probabil să demonstreze ceva. Totul simboliza câte ceva în perioada aia.

Alex simţi că îi explodează pieptul.

— Matt! zise, nemaiputându-se abţine. Ştii că tocmai

ai zis că n-avem secrete unul faţă de altul. Pot să te întreb ceva?

Matt îşi înlănţui mâna înmănuşată de mâna ei.

— Zi!

— Mi-ai spus că, atunci când v-aţi despărţit, tu ai părăsit-o pe Claire.

Matt îi dădu drumul la mână.

— Mi-ai spus adevărul?

Matt îşi coborî privirea spre mănuşă. O scoase cu atenţie exagerată, câte un deget odată.

— Ce ţi-a venit?

— Nu cred că aşa s-a întâmplat. Cred că *ea* te-a părăsit *pe tine*.

Alex puse o mână pe braţul lui Matt. El nu o privi; nu făcu decât să meargă mai departe.

— E în regulă. Doar să-mi spui, zise ea cu blândeţe.

Matt îşi vârî ambele mănuşi într-unul din buzunarele hainei. Îşi ţinea gâtul încordat, uitându-se drept în faţă.

Se întoarse cu faţa spre Alex.

— De ce nu poţi să laşi lucrurile aşa cum sunt?

Făcu un semn spre ea, cu o mişcare violentă. Alex fu surprinsă să observe că-i tremurau mâinile.

— Am avut o dimineaţă plăcută pe lac, eu te susţin când fata mea te urăşte, înţeleg că nu e un weekend uşor pentru tine, şi după aia vii cu *asta*.

Pe chipul lui se vedea o expresie pe care Alex n-o recunoştea. Simţea că mai are nevoie de încă o geacă.

— Ţi-am dat vreodată vreun motiv să n-ai încredere în mine? întrebă Matt.

— Îmi tot stă pe creier. Ştii cum sunt eu, dacă nu înţeleg ceva, mă tot gândesc şi…

— *Te tot gândeşti*.

Sarcasmul îngroşa vocea lui Matt.

— De ce ţi-ar trece prin cap să te gândeşti că ar fi *treaba ta*?

Alex făcu fără să vrea un pas înapoi.

— Pentru că tocmai ai zis, acum cinci minute, că nu

avem niciun fel de secrete!

— Secretele *mele*? Ce căutai ieri în dormitorul lui Claire?

— Căutam un foehn!

— Nu, zău? Pentru că arătai de parcă făceai ceva dubios.

Alex nu răspunse.

— Şi îmi scotoceşti şi printre mesaje şi e-mailuri? Te-am judecat greşit până acum? Tu doar te-ai prefăcut drăguţă şi firească?

— Nu sunt aşa, Matt! Alex se forţă să coboare glasul. Nu eşti cinstit. Şi am aflat asta în weekendul ăsta tâmpit în care m-ai făcut să vin.

— Iar asta. Ajungem iar la asta.

Alex încercă să nu-şi lase glasul să tremure.

— Pe barcă, ai spus cât de cinstit eşti tu cu mine, că ştiu totul despre tine. Şi atunci, cum crezi că mă simt când cred că n-ai fost cinstit cu mine?

Matt nu spuse nimic.

— Mi-e neclar a cui idee a fost weekendul ăsta. Cum Matt nu răspunse, Alex îşi strânse mâinile înmănuşate una în cealaltă şi continuă: Ai zis că v-aţi despărţit cu aproape un an înainte să ne cuplăm noi, dar acum lumea zice lucruri care sugerează că nu-i aşa, şi nu mi-ai spus că ai mai fost aici, şi…

Alex se opri, redusă la tăcere de ostilitatea din privirea lui. Matt îşi puse mâinile în şolduri.

— Deci Alex e nedumerită. Nu se poate aşa ceva! Ce anume vrei să ştii, mai exact, Alex?

Alex îşi privi noroiul de pe ghete.

— Îţi spun totul. Toate afurisitele de chestii. Dar nu-mi poţi Iftsa un colţişor de intimitate. Doar o bucăţică din viaţa mea despre care să nu ştii totul.

Alex întinse mâna spre braţul lui.

— Nu-i aşa.

Matt îi dădu deoparte mâna. Trase aer în piept.

— Da, Claire m-a părăsit. Aşa că mulţumesc că ai

subliniat asta.

Alex îşi muşcă buza.

— Şi da, o vreme m-am transformat în Walshy şi nu puteam să mă dau jos din pat sau să văd ce rost avea orice. Mi-am revenit până la urmă, dar tot mai eram o epavă. Nu puteam să cred că am făcut totul praf şi n-aveam să mai pot să stau cu propria mea fiică.

Alex întinse din nou mâna.

— Matt.

Matt făcu un pas în spate, iar mâna lui Alex alunecă de pe braţul lui.

— Ce mai e? Ce mai vrei să ştii?

— Nimic. Te rog!

— Vrei să ştii că te-am minţit şi când ţi-am zis de când mă despărţisem de Claire când ne-am cuplat noi? Că abia ne despărţiserăm şi încă mai încercam s-o cuceresc când ieşeam cu tine?

Alex simţi un nou pustiu pe dinăuntru.

— Eşti fericită acum? Asta vrei să auzi? Că m-am cuplat cu tine imediat după ce m-a părăsit Claire şi că încă mai încercam s-o conving să se întoarcă la mine?

— Erai o epavă când ne-am întâlnit?

— Al naibii să fiu dacă nu eram. Dar asta a fost cu secole în urmă. Matt îşi aruncă braţele în afară. Uită-te acum la mine!

Pe lângă ei trecură câţiva copii cu mănuşi cu un deget. Se întoarseră să se holbeze la Matt.

— Uită-te acum la mine! strigă el din nou. Aşa de-al naibii de fericit! Al naibii de fericit! Matt dădu să plece în trombă; se opri şi se întoarse. Şi da, weekendul ăsta a fost sugestia mea. Voiam să petrec Crăciunul cu Scarlett fără s-o las pe Claire pe dinafară. Şi nu ţi-am spus pentru că nu voiam să-mi strici bucuria şi să-mi spui de ce nu e o idee bună, din cauza bunului tău simţ *nenorocit*.

Se întoarse din nou să plece furios. De data asta, nu se mai opri şi se îndepărtă cu paşi mari prin iarbă către cabană.

Alex îl privi ducându-se. Observă ceva căzându-i din buzunar pe jos: o formă neagră.

— Matt! strigă ea.

El nu se întoarse.

Alex îl urmă de la distanţă şi culese obiectul: o mănuşă. O mângâie cu blândeţe.

Simţi o vibraţie în buzunar. Îşi scoase telefonul.

Ruby. *Ţi-e mai bine azi*? *Ai vorbit cu Matt*?

Alex puse telefonul la loc în buzunar. Nu luă în seamă următoarea vibraţie. Merse încet spre cabană, cu mănuşa lui Matt mototolită în mână.

36

l'atrick sări peste un gard scund. Ateriza, se echilibra şi porni în fugă în jurul lacului.

Alerga într-un nor care părea format din porumbei negricioşi. (Mierle? Nu apreciase niciodată cu adevărat natura.)

Grăbi pasul, entuziasmat de forţa lui. Putea să mişte din loc un *stol* întreg.

În mijlocul lacului, Alex şi Matt pluteau într-o barcă, ambii aplecaţi în faţă, astfel încât aveau capetele apropiate, părând serioşi. Vâslele erau nefolosite, încă în furcheţi. Oamenii ăştia nici măcar nu *încercau*.

Patrick alergă mai departe.

Claire putea să-l mai slăbească. Îi făcea o favoare venind aici. Nu că ea se purta ca şi cum ar fi recunoscut asta, dar chiar îi făcea o favoare. În perioada asta a anului, Amber şi Jack îi lipseau mai mult ca oricând.

Alex chiar i-o făcuse cu chestia aia cu Ironman. Era vina lui: ar fi trebuit să-i spună că e un secret, dar nu voise să arate nicio imperfecţiune în relaţia lui cu Claire.

Patrick trecu în fugă peste terenul de minigolf şi sări peste un obstacol sub forma unei ciuperci otrăvitoare din plastic.

Dar poate că şi el i-o făcuse lui Matt. Pentru că Matt trebuie să-i fi spus o minciună despre cum se despărţise de Claire.

Pe atunci, lui Patrick îi părea rău pentru Matt. De fapt, încă îi mai părea rău când se gândea la asta acum, pentru că felul cum se purtase Matt atunci era unul dintre puţinele lucruri pe care Patrick le *înţelegea* cu adevărat despre el. Matt făcuse toate chestiile care defineau clişeul celui care a pierdut şi pe care – dacă Patrick era să fie cinstit cu el însuşi – le-ar fi făcut şi el când îl părăsise Lindsay, însă ştiuse că trebuie să le depăşească dacă voia să-şi mai păstreze vreo urmă de respect de sine.

Cu doi ani în urmă, Patrick dormea acasă la Claire. Se trezise cu o senzaţie presantă. De jos se auzea un zgomot.

Se ridicase repede în şezut.

— Suntem jefuiţi?

Claire se ridicase încet. Nu răspunsese.

Chiar şi în toropeala înceţoşată de după somn, Patrick cercetase camera, căutând ceva care să poată fi folosit ca armă. Respinsese valiza cu roţi (prea mare), perechea de pantofi (prea mică) şi veioza de pe noptieră (prea fragilă).

Zgomotul se auzise din nou. Bătăi în uşă. *Buf*, *buf*, *buf*

Patrick aruncase o privire spre telefonul de pe noptieră. Apăsase butonul şi ecranul se luminase. Trecut de ora 1 – şi nu era weekend.

Patrick se întorsese către Claire.

— Nu deschide. Nu poate să facă asta întruna.

Claire se uitase la draperii, cu privirea înceţoşată şi gânditoare. Cămaşa de noapte mătăsoasă îi alunecase de pe un umăr, scoţându-i la iveală gâtul moale într-un fel care-l făcuse pe Patrick să icnească la apropierea pielii dezgolite. Totul era încă foarte proaspăt. Se afla aici, în patul lui Claire Petersen, cu Claire Petersen cea reală chiar lângă el.

Pe noptiera lui Claire fulgerase o lumină albăstruie. Deşi mobilul era setat să nu sune, ecranul arăta cine o apela. *Matt Cutler*.

Patrick simţise un val de plăcere când văzuse numele complet pe telefonul lui Claire. Ştia că era probabil din cauză că era sincronizat cu agenda online şi că îi completase automat numele de familie, dar tot era mulţumit că pe telefonul lui Claire era *Matt Cutler*.

Spera că nu era şi el etichetat pe telefonul lui Claire ca *Patrick Asher*. Dintr-odată, era incredibil de important ca pe telefonul lui Claire el să fie doar *Patrick*.

Claire răspunsese.

— Cobor acum, Matt. Nu mai bate! O s-o trezeşti pe Scarlett.

Pusese telefonul la loc pe noptieră.

Se aplecase într-o parte, coborându-şi picioarele din pat şi ridicându-se dintr-o singură mişcare aşa de elegantă, că pe Patrick îl duru inima. Femeia asta era perfectă. De fapt, cu adevărat *perfectă*.

Se lăsase deasupra lui şi-şi apăsase palma pe coapsa lui; strânsese uşor, liniştitor.

— Mă întorc în cinci minute, şoptise ea.

Cămaşa de noapte era aşa de scurtă şi de mătăsoasă, încât se ridicase când ieşise din cameră, până într-atât încât Patrick fusese convins că poate să vadă o umbră de păr pubian. Fusese nevoit să se abţină s-o întrebe „Eşti sigură că nu vrei un halat?”

Patrick o auzise coborând scările.

Se uitase pe noptieră – la veioza curbată pe care Matt o aprinsese probabil de o mie de ori.

Patrick îşi dusese genunchii la piept pe întuneric.

O auzise pe Claire trăgând zăvorul de la uşă şi răsucind cheia. Apoi vorbise pe ton scăzut.

— Nu poţi să faci aşa ceva. Gândeşte-te la Scarlett.

— Numai zece minute. Lasă-mă să intru zece minute. Te rog! Trebuie să vorbim.

Matt încerca să vorbească încet, dar nota înaltă, rugătoare era inconfundabilă.

— Matt, nu pot. Ştii că nu pot. N-o să folosească nimănui. O să vin şi o să ne vedem în weekend.

— Eşti singură?

— N-are importanţă. Du-te acasă şi dormi până îţi trece.

— Te rog, spune-mi!

Patrick era sigur că în seara aceea Claire mirosea a sex. Probabil că Matt era beat dacă nu-şi dădea seama.

— Da, sunt singură. Dar n-are importanţă. O să-l sun pe Walshy dacă nu pleci. îl pun să vină să te ia, pentru binele tău. Dar nu mă face să-l sun, mă doare sufletul. Nu pot să cred că încă mai faci aşa ceva.

— Doar zece minute, Claire. Te rog! Doar să mă laşi să-ţi explic. O să fiu altfel. O să fiu ce vrei tu.

— Dacă se trezeşte Scarlett, o să fie nedumerită. Nu îngreuna situaţia, Matt. Te rog!

După o clipă, uşa se închisese încet, iar Patrick auzise lanţul tras. O auzise pe Claire urcând scările. N-o văzuse intrând în cameră, dar simţise cum se lasă salteaua când se strecurase în pat lângă el.

Patrick se întinsese să-i prindă mâna; era rece. Rămăsese fără vlagă în mâna lui, în timp ce o strângea.

— Eşti bine? întrebase Patrick.

— Speram că a încetat.

— O să trec pe-acolo mâine, zisese Patrick. Să-i spun că trebuie să înceteze. Nu poate să mai facă aşa ceva după şase luni.

— N-o să treci pe-acolo, zisese Claire, cu o fermitate pe care Patrick n-o recunoscuse. E cel mai rău lucru pe care ai putea să-l faci. Pur şi simplu, trebuie s-o lăsăm baltă. Până reuşeşte să priceapă.

Patrick îşi simţi stomacul clipocind şi nesigur când trecu pe lângă grota lui Moş Crăciun. Grăbi pasul.

Azi nu putea să alerge mai mult de două ore. Trebuia s-o ia pe Scarlett de la Ţara de basm din pădurea veveriţei Fluffy (ce naiba o mai fi fost şi asta) înainte să vină Claire de la spa.

— Patrick!

Încetini şi se întoarse.

Nicola veni în pas alergător spre el, ţinând în mână un puloveraş cu paiete.

— Te deranjează dacă te întrerup?

— Deloc.

— E Crăciunul. Ai un stil de viaţă mult prea sănătos dacă alergi acum.

— Tu făceai sport în şcoală.

Nicola râse.

— În şcoală. Asta era acum ceva vreme.

— Încă îmi mai aduc aminte de numele Nicola García pe lista căpitanilor echipei de *netbalP*.

— Aia era Nicola García. Acum sunt Nicola Trevor.

— Dar soţul tău nu e aici?

Nicola se răsuci ca să privească în spate.

— Grăbiţi-vă, copii! strigă ea. Se întoarse înapoi spre Patrick: A murit. Când erau fetele mici.

1 Joc de echipă, asemănător cu baschetul şi jucat în principal de femei (n.tr.).

Patrick îşi umezi buzele.

— Îmi pare foarte rău!

Voia să se aplece în faţă şi să-i mângâie părul mătăsos. Puloverul ei de nevastă de fermier îi învăluia silueta devenită acum tragică.

— S-a întâmplat acum multă vreme, zise ea. Dar Nicola García nu mai e de mult. Nicola Trevor n-a condus nicio echipă de *netball*. Nicola oftă şi clătină din cap. Nici n-ar şti cum, adăugă.

— Pun pariu că ai putea. Încă eşti în formă foarte bună.

Nicola zâmbi. I se zărea oare o urmă de roşeaţă în obraji?

— Mulţumesc. Şi tu eşti. E foarte impresionant, în perioada asta a anului.

— Trebuie să mă antrenez. Anul viitor, fac un…

— Mami!

Nicola se opri. După o clipă, privi peste umărul lui Patrick.

— Nu-mi spune, vrei puloverul înapoi. A durat trei minute întregi.

Patrick le zâmbi celor două fete ale Nicolei, care apăruseră în spatele ei.

Se uită la ceas.

— Îmi pare rău dacă sunt nepoliticos. Trebuie s-o iau pe fiica mea vitregă.

Se opri înainte să spună de unde trebuia s-o ia. Refuza să rostească în faţa Nicolei „Ţara de basm din pădurea veveriţei Fluffy".

— Bineînţeles, răspunse Nicola.

Se mai uitară unul la celălalt o clipă.

— Ar fi bine s-o şterg, zise Patrick şi se întoarse şi-şi reluă alergarea.

Se întreba cât de tare se grăbise Nicola să-l ajungă din urmă şi, mai important, de ce.

Patrick se rezemă de zidul cabanei, trăgându-şi un picior în spate şi ridicând călcâiul până la fese, întinzându-şi tendoanele. O luase pe Scarlett după ce terminase de alergat, înainte wă reuşească să-şi facă exerciţiile de final, aşa că recupera acum.

Ţara de basm din pădurea veveriţei Fluffy se dovedise a fi o altă chestie cu cântece şi dansuri şi cu adulţi îmbrăcaţi în costume fanteziste. Când ieşise, Scarlett zisese:

— Posey şi cu mine suntem prea mari pentru chestii de-astea pentru copii.

Patrick îşi întinse şi mai mult tendonul popliteu. Se întreba câte ouă poate să mănânce fără să-l critice Claire că e egoist cu necesarul lui de proteine.

Ar fi trebuit să cumpere mai multe ouă când fusese la supermarket. Dar nu-şi dăduse seama câte o să mănânce Matt şi Alex. Nu se gândise că sunt genul care mănâncă ouă.

Matt venea pe drum către Patrick Mergea repede, cu capul în jos şi mâinile îndesate în buzunare, ca adolescentul care încă mai era, într-un fel.

Patrick îşi şterse fruntea cu dosul mâinii.

— Plăcută plimbarea cu barca?

Matt ridică privirea, abia atunci observându-l pe Patrick.

— V-am văzut pe lac, adăugă Patrick. Pluteaţi pe-acolo.

Matt dădu din cap. Trecu pe lângă el ţeapăn şi intră în cabană.

Patrick îşi relaxă piciorul şi-l puse jos. îl ridică pe celălalt şi-l aduse într-o poziţie asemănătoare cu cea iniţială, întinzându-şi şi celălalt tendon popliteu. Exteriorul gambei avea răceala unui cadavru.

Simţi muşcătura muşchiului pe măsură ce se întindea. Întinderea durea, dar era o durere bună. O durere viguroasă, de iarnă.

Din cabană auzi vocea lui Matt.

— Mergem să mâncăm, Scarlett?

— Doar noi trei? întrebă Scarlett.

Urmă o pauză.

— Alex nu vine.

— Mă refeream la Posey.

Matt râse, mai ascuţit ca de obicei.

— Cum se poartă la masă? Sper că nu are obiceiul să mănânce cu labele.

— Ştii că foloseşte lingura, tati. Ai mâncat cu el de nu ştiu câte ori. Şi nu vorbeşte niciodată cu gura plină.

— Atunci poţi să-l iei şi pe el.

— Şi nici nu-şi pune coatele pe masă.

Matt râse din nou.

— Cine te-a învăţat prostiile astea? Mamaie de la ţară?

— Patrick zice că nu-i politicos.

— Genul ăsta de cunoştinţe o să-ţi fie de folos dacă iei vreodată cina cu un conte. Mergem? Poţi chiar şi să mănânci cu coatele pe masă. N-o să-i spun lui Patrick

Patrick se încruntă. Îşi întinse şi mai tare tendonul, încercând să se relaxeze când simţi arsura, aşa cum îi

spusese instructorul de yoga. Auzi fermoarele şi foşnetul hainelor şi cizmelor de cauciuc. Matt şi Scarlett ieşiră pe uşa din faţă.

— Vino încoace, zise Matt, îndesând o căciulă de lână pe capul lui Scarlett. Apoi se uită la Patrick. Rămâi pe-aproape? îl întrebă.

Patrick îşi lăsă piciorul jos.

— Da. Nu-i nevoie să încui.

Îşi împleti degetele la baza coloanei şi îşi împinse braţele în afară, simţind întinderea peste umeri.

Scarlett se întoarse către Matt.

— Posey zice că vrea pizza.

Matt oftă.

— Iepurele ăla e un megaloman. Să ne ferească Dumnezeu dacă dă semne de ambiţii politice. Pizza să fie.

Patrick se întrebă cum de are Matt energia să-i facă pe plac lui Scarlett. Însă îşi aduse aminte că propriul lui fiu, Jack, devenise la un moment dat deosebit de ataşat de o pătură şi, în timp, începuse să-i spună „Clive”. Dar fusese doar o perioadă scurtă şi măcar pătura nu rezistase suficient ca să dea semne că ar avea opinii reale.

Patrick simţi un nod în stomac. Dacă ar aduce vorba de Clive acum, oare Jack şi-ar aminti? Sau s-ar uita cu dezgust la Patrick pentru că a pomenit de aşa ceva?

Spera că fusese la fel de tolerant cu Clive pe cât era Matt cu Posey.

Când porniră la drum, Matt pălăvrăgea amical cu Scarlett.

— E un banc cu un iepure care comandă mâncare la bar. Matt îi potrivi căciula lui Scarlett. Sandvişuri cu pâine prăjită, îl ştii?

Scarlett îşi aşeză mai bine căciula.

— Nu.

Matt tăcu.

— Ştii ce-i mixomatoza[16]?

16 Boală infecțioasă virotică foarte gravă a iepurilor, în special a celor domestici, dar și a unor specii de iepuri sălbatici, caracterizată în

Scarlett ridică din umeri. Matt o trase tandru de ciucure.

— Te mai las câţiva ani.

Cei doi se îndreptară împreună spre centrul parcului. Scarlett făcea câte un mic salt la fiecare al patrulea pas.

Matt habar n-avea.

Uneori, o trata de parcă ar fi fost bebeluş, dar apoi… *megaloman*. Şi *mixomatoză*.

Nu era vina lui Matt. Când îl părăsise Claire, luase cu ea şi experienţa lui de părinte. Şi acum, ajunsese Patrick să stea cu Scarlett.

Oare în sinea lui Matt era supărat pe Patrick din cauza asta? Şi, dacă nu, de ce nu?

Categoric, *categoric*, ar fi trebuit să fie. Aşa era corect.

Alex se ivi mergând alene pe drum. Patrick făcu o fandare dramatică. Se lăsă în faţă cu o întindere amplă, ridicându-şi puţin braţele în lateral ca să nu se clatine.

Când ajunse Alex la el, Patrick se întinse într-o fandare în cealaltă parte.

— Matt şi Scarlett s-au dus la pizzerie, spuse.

— Mersi.

Patrick îşi duse mâinile la genunchiul întins.

— Probabil că ai putea să-i prinzi din urmă dacă dai fuga.

Alex nu spuse nimic o clipă, apoi:

— Unde-i Claire?

— E la spa. Patrick se uită la ceas; mişcarea îl făcu să se clatine şi-şi puse mâna pe zid ca să se îndrepte. De fapt, n-ar fi trebuit să fii şi tu acolo? V-am făcut programare la ora două.

— Spa-ul. Cum de-am uitat? încotro e?

Patrick îi arătă.

— Mersi!

Alex plecă târându-şi picioarele în direcţia în care îi

---

principal prin tumefierea mucoaselor și prezența de pseudotumori (n. tr.).

arătase el.

Patrick îşi trase înapoi piciorul. Făcu din nou o fandare cu celălalt picior.

— Alex?

Când ea se întoarse, Patrick îi spuse:

— Dacă te duci la spa, o să ai nevoie de costumul de baie. Alex ridică bărbia şi o luă înapoi spre cabană.

După un minut, ieşi din nou, cu o geantă de plastic în mână.

— Ne vedem în curând.

— Pot să te întreb ceva serios? se repezi Patrick.

Alex se întoarse şi se uită la el.

— Pe Matt îl deranjează că am ajuns eu să stau cu Scarlett? E invidios pe mine? Supărat în sinea lui?

Alex tăcu puţin, apoi zise:

— Matt nu se supără.

— Niciodată?

Ea tăcu iar, şi:

— Niciodată.

Alex o luă din loc, cu geanta de plastic lovindu-i-se de picior.

Interogatoriu după incident Claire Petersen, 39 de ani, martor la incident.

Telefonic.

Tot la spital.

E în regulă, putem să stăm de vorbă acum. Ştiu că se zice că n-ar trebui să foloseşti telefoanele în spital, dar n-are nicio legătură cu aparatura. Oamenilor le plac regulile, şi e o prostie. Eu îmi folosesc intenţionat telefonul în benzinării.

V-am spus deja tot ce ştiu. Mă mir că n-aveţi ceva mai bun de făcut astă-seară. Nu sunt o grămadă de spargeri în seara de Ajun, sau doar zic aşa ziarele?

Nu-mi aduc aminte de nicio ceartă în weekendul ăsta, dar s-ar putea să fi fost vreuna. Suntem o familie, în vacanţă, de Crăciun.

Ne înţelegem bine. Alex e în sine o prietenă bună.

Da, am fost toţi patru în poligonul de tir cu arcul, v-am spus deja. Şi Alex nu fusese la instructajul dinainte, pentru că a dus-o pe Scarlett la cursul de dans.

Da, dans burlesc.

Nu m-a deranjat. Copiii sunt copii, fac tot timpul experimente şi nu ştiu dacă ceva e de natură sexuală decât dacă le spui. Şi de ce să-i spui aşa ceva unui copil de şapte ani?

Alex şi Scarlett tocmai fuseseră după îngheţată. Pentru Scarlett, e bine s-o cunoască pe Alex ca persoană, chestiile astea pot să fie dificile pentru mama vitregă. Copiii lui Patrick abia dacă mă recunosc, deşi asta-i numai vina mamei lor.

Numărul de telefon al părinţilor mei? De ce?

Nu vreau să vorbiţi cu Scarlett. Nici măcar nu era acolo. E suficient de supărată.

Dacă chiar trebuie să vorbiţi cu ea, faceţi rost de un mandat sau ce-o fi nevoie.

Nu sunt absurdă. Dar să fie limpede – n-o să vă las să-mi mai necăjiţi fata azi, doar pentru că nişte angajaţi plictisiţi stau la bârfe într-un parc de vacanţă.

37

— Vestiarul e în partea aceea.

Recepţionera îi zâmbi larg lui Alex, cu obrajii încreţiţi. Faţa ei era acoperită din greu cu machiaj, dealurile şi văile fiind desenate cu o precizie de cartograf.

— Puteţi să vă luaţi un halat şi papuci în drum.

Alex nu se mişcă imediat. Se uita la oamenii care treceau agale, abia târându-se, toţi purtând halatele de pluş care semănau cu nişte ursuleţi şi papucii oferiţi gratuit. După o clipă, deschise uşa spre vestiar.

— Alex!

Claire îi făcu semn dintr-un colţ uscat al încăperii, zona fiind despărţită de restul încăperii umede cu ceva ce părea să fie un perete de prosoape. Claire stătea uscându-şi părul, iar şuviţele blond-deschis îi fluturau în spate după cum mişca uscătorul.

Alex trase aer în piept. Ridică mâna să-i facă semn şi se sili să zâmbească.

Claire era îmbrăcată, gata de plecare, dată cu fond de ten şi cu dermatograf lichid.

— Ai chef să mâncăm ceva de prânz la restaurantul de-aici înainte să începi? Claire trebuia să strige ca să se audă peste uscător. Sau abia aştepţi să începi?

— Trebuie să purtăm halate ca să mâncăm?

Claire râse.

— Nu cred că o să te oblige.

Opri uscătorul şi îl puse în suport.

Alex privi în jur.

— Când mă uit la oamenii ăştia care merg aşa de încet, îmbrăcaţi în halate, am impresia că sunt în aripa pentru bolnavi cu demenţă dintr-un azil. Se uită la mobila cu butoane, la crema de mâini şi aparatele de ras de unică folosinţă şi adăugă: Un azil pentru superbogaţi.

— Tu *chiar* n-ai mai fost la spa până acum?

— *Chiar* n-am mai fost la spa până acum.

— Uluitor. Dar, pe de altă parte, nici eu n-am fost vreodată la vreun festival.

— Nici eu, recunoscu Alex.

Se întreba ce făcuse cu deceniile care trecuseră.

— Totdeauna mi-am dorit să merg la un festival, spuse Claire şi îşi scutură părul. Merge?

Alex se uită la machiajul discret al lui Claire, la blugii strâmţi şi tricoul simplu, la părul ei uscat răvăşit căzând în bucle naturale.

— Merge, zise în cele din urmă. Arăţi grozav.

Claire înghiţi o furculiţă cu salată şi-i zâmbi lui Alex.

Alex îşi încrucişă braţele la piept şi-i zâmbi lui Claire.

Claire îşi împinse deoparte farfuria. Îşi întinse braţele deasupra capului şi-şi întoarse gâtul dintr-o parte într-alta.

— Parcă mi s-au topit umerii. Am umerii unei cu totul alte persoane. Umerii unei adolescente.

În timp ce se întindea, Alex îi observă bicepşii bine

definiţi.

— Să ştii că ai un tonus muscular minunat.

— Ah, Al! zise Claire râzând şi clătinând din cap. Tu-mi zici mie aşa, şi fiica mea zice că tu eşti *prea grea*. Eşti o fată bună!

— Nu-ţi face griji.

Dintre toate lucrurile pe care i le zisese Scarlett, ăsta o deranjase cel mai puţin.

— N-am înţeles niciodată de ce oamenii se gândesc de două ori la aşa ceva.

— Vorbeşti serios?

Alex se încruntă.

— De ce să nu vorbesc serios?

Claire râse.

— Chiar îmi placi, Al. Eşti foarte reconfortantă. Cred că lui Scarlett îi prinde bine să stea pe lângă tine.

Alex se simţi puţin luată de sus, dar totuşi zâmbi. Claire n-o lua de sus în alte privinţe – nu întrebase niciodată dacă îşi dorea copii. De ce n-avea deja copii. Dacă încercase vreodată să aibă copii. Dacă Alex şi Matt discutaseră despre aşa ceva.

Fir-ar să fie! Era foarte greu să n-o placi pe Claire.

— Ştii, când a propus asta Matt, nu eram foarte sigură că era o idee bună, zise Claire. Dar acum sunt mulţumită că am venit.

Alex coborî imediat privirea. Apucă marginea feţei de masă şi o îndreptă.

— Ne înţelegem foarte bine. Suntem o mică familie extinsă fericită, nu-i aşa? urmă Claire. Deşi nu şi în partea cealaltă – Lindsay, fosta soţie a lui Patrick, e de-a dreptul o vacă. Ar face bine să aibă grijă, altfel îi bag bucuroasă capul în robotul de bucătărie.

— Care-i problema cu Lindsay?

— De unde să încep? Le spune copiilor că sunt o javră.

— De unde ştii?

— Îmi dau seama.

Alex îşi tamponă gura cu şervetul.

— Şi eşti?

— Ce să fiu?

Alex îşi puse cu grijă şervetul în poală.

— Javră.

Claire zâmbi.

— Numai când e nevoie. Numai cu cine merită.

Alex o cercetă pe Claire.

— Ţi-aduci aminte când ne-am întâlnit prima dată? în restaurantul ăla? M-am gândit că eşti foarte drăguţă.

Claire o lovi pe Alex peste braţ cu un gest care spunea „du-te de-aici!”

— Eu m-am gândit că arăţi prea bine pentru clovnul ăla, zise ea.

— Abia dacă îl cunoşteam pe Matt pe-atunci. Era abia a doua întâlnire. Lucrurile s-au întâmplat foarte repede. Ştii – Alex îşi umezi buzele – nici măcar n-am văzut apartamentul lui Matt. Când ne-am întâlnit prima dată. S-a mutat cu mine imediat.

— Ha! Pentru că nu stătea într-un apartament. A făcut ca Walshy şi s-a mutat la maică-sa. A susţinut că avea un apartament?

Alex coborî privirea la şervet.

— Eu am rămas cu impresia asta.

Dar, pe de altă parte – Matt chiar minţise? Sau Alex făcuse pur şi simplu presupuneri pe baza golurilor din conversaţie? Alex tânjea să fie din nou în laboratorul ei, unde să poată studia dovezi empirice mai degrabă decât să lucreze cu aceste ipoteze nesatisfăcătoare. Voia să se întoarcă în timp şi să înregistreze digital şi să clasifice *fiecare discuţie* pe care o avusese vreodată cu Matt.

Claire clătină din cap.

— Bărbatul ăla! Pe bune. Adevărul n-are nicio valoare pentru el. Nu înseamnă *nimic*.

Alex nu-şi ridică privirea din poală, privindu-şi şervetul imaculat.

— Deci a trecut de la casa voastră – (*acasă*, îşi spuse

în gând) – la dormitorul din copilărie şi apoi la mine?

— Maică-sa s-a simţit probabil uşurată când s-a mutat la tine. Ura să-l aibă pe cap. Cred că, printre altele, era şi faptul că Scarlett tot rămânea acolo peste noapte. Extenuant, la vârsta ei.

Alex îşi dădu seama că strângea de faţa de masă; îşi destinse mâinile.

— Biata Janet!

— Chiar aşa, biata Janet!

Alex avea prea multe gânduri îngrămădite deodată. Îşi luă cuţitul şi furculiţa şi încercă să mai mănânce.

— Cum ţi se pare până acum weekendul ăsta? E ce te aşteptai?

Claire încuviinţă energic din cap.

— E grozav.

— Matt zicea că tu te gândeai că o să vă prindă bine, ţie şi lui Patrick, să ieşiţi.

Asta era ce spusese? se întrebă Alex. Ce spusese? Şi ce-am auzit eu? Şi sunt astea două acelaşi lucru?

Claire ridică o sprânceană.

— Matt are gura mare.

— Nu voiam să-mi bag nasul. Alex îşi coborî privirea în poală. Şi ce carte ţi-ai adus? Pentru citit în familie?

— Nu mi-am adus. Mă relaxez mult mai mult gătind.

— Dar ai zis să aducă toată lumea câte o carte.

Claire ridică din umeri.

— Nu mă refeream la mine. Prefer să gătesc.

Femeia asta era indescifrabilă. A fost ceva deliberat? Sau pur şi simplu se sucea de la o zi la alta? Sau făcea reguli şi după aia credea că ei nu i se aplicau?

— Dar Matt zice că nu te uiţi la televizor, spuse Alex. Şi nu citeşti nici ziare şi nici pagini de socializare.

Claire zâmbi.

— Nu-i o chestie de principiu sau de-astea, nu sunt *chiar aşa* de insuportabilă. Doar că nu mă înţeleg cu chestiile astea.

Alex încercă să-şi imagineze cum ar putea să fie

uitatul la televizor ceva cu care să nu te înţelegi.

— Dar *cum funcţionează* chestia asta?

Claire ridică din umeri.

— Sunt ocupată cu serviciul şi cu Scarlett. Când am timp liber, prefer pur şi simplu să/ac diverse. Ştii?

Alex nu ştia.

— Dar aici? Spa-ul? Asta-i exact invers decât să faci ceva.

— Asta-i altceva, rânji Claire. Pentru că asta înseamnă să faci ceva, chiar dacă nu faci nimic. Înţelegi ce vreau să zic?

— Nu, răspunse sincer Alex.

— Mie mi se pare logic.

— În regulă.

— Oricum, te relaxezi aici? întrebă Claire. Îţi prinde bine aerul de pădure? Cum Alex nu răspunse, adăugă: Fii sinceră! Suntem prietene de-acum.

Alex lăsă jos cuţitul şi furculiţa.

— Mi se pare dificilă situaţia cu Scarlett. Mă urăşte.

Claire înclină capul compătimitor.

— Nu te urăşte.

— *Pare* că mă urăşte. *Se poartă* ca şi cum m-ar urî.

— Cu copiii, chestia e că trebuie să-i laşi să accepte lucrurile în ritmul lor.

— Dar i-ai spus că făceam ceva din compasiune? Ştie că nu ucid animalele ca să mă distrez?

Claire zâmbi.

— Bineînţeles.

Lasagna fusese fierbinte când o mâncase, dar acum îi stătea rece în stomac. Voia s-o creadă pe Claire. *Chiar* voia s-o creadă.

Claire se uită la ceas.

— I-am zis lui Patrick că mă întorc acum o oră. Ar fi bine s-o iau din loc.

Îşi deschise geanta şi aruncă nişte bani pe masă. Prea mulţi, băgă de seamă Alex.

Dădu să protesteze, dar Claire îi făcu semn să

înceteze.

— E-n regulă. Mă bucur foarte mult că am avut ocazia să ne punem la curent, doar noi două.

— Înainte să pleci…

Claire aşteptă restul propoziţiei, cu o expresie sinceră pe faţă.

— Îmi place foarte mult parfumul tău, zise Alex, înfigându-şi unghiile în şervet. De unde-l ai?

— Ce ciudat că mă întrebi, rânji Claire. Mi l-a luat Matt de un Crăciun. Are gusturi bune pe toate planurile. Îi fileu semn cu mâna lui Alex. Bucură-te de spa!

— Sigur, răspunse Alex. Mersi.

Claire se ridică să plece.

— Ai grijă să te duci la sala de inhalaţii cu sare, zise. E preferata mea absolută. Poţi să te instalezi super-confortabil – are pături şi tot ce-ţi trebuie.

*

O oră mai târziu, Alex înşfacă un pahar de plastic de la dozatorul de apă de lângă biroul de la recepţie. Îşi turnă nişte apă şi sorbi din ea.

Se dovedise că spa-urile nu erau genul ei. Aşa cum ştiuse dintotdeauna.

Faptul că avea întotdeauna dreptate, medită Alex, îi aducea de obicei mai multă mângâiere decât în weekendul ăsta.

Îşi mototoli paharul în mână şi-l aruncă în coş. Îşi scoase halatul, îl puse în cui pe perete lângă cea mai apropiată sală care promitea experienţe speciale şi intră.

Se aşeză pe banca de piatră dintr-o saună. Asta era uşor diferită de celelalte, pentru că aerul avea o urmă de mireasmă de lămâie, de parcă tocmai ar fi trecut cineva pe-acolo cu o cârpă şi un spray de bucătărie Flash.

Alex descoperise că încăperile cu aburi erau cele mai bune. Nu erau neplăcut de fierbinţi, iar aerul opac te ajuta să nu fii nevoit să te uiţi la altcineva.

Cea mai rea era încăperea cu experienţe senzoriale. Alex stătuse acolo pe întuneric, în timp ce pe mai multe

ecrane fulgerau imagini cu peisaje împădurite, însoţite de o coloană sonoră cu o muzică vioaie care ar fi părut mai potrivită într-un restaurant Tex-Mex. Ascultase imitaţia de chitară gen Santana şi privise înşiruirea de imagini cu zone împădurite: frunze de toamnă, munţi îngheţaţi, un bursuc cu aspect viclean.

Nu pricepea.

Alex îşi ridică picioarele pe banca din sala cu aburi de detergent de vase Flash cu aromă de lămâie şi se întinse, ducându-şi braţele deasupra capului.

Voia doar ca Matt să-i spună adevărul. Să clarifice lucrurile.

Alex nu-şi idealizase niciodată relaţiile. Nu credea în *cel ales*, conştientă fiind de discrepanţele statistice dintre existenţa unui singur *ales* şi şansele ca persoana respectivă să aibă întâmplător cam aceeaşi vârstă şi statut social şi să locuiască pe o rază de opt kilometri de tine. Nu credea în începuturi cu dragoste la prima vedere şi fânaluri cu camera care se îndepărtează încet de subiect. Dar una era să fii echilibrat şi raţional şi alta să fii cu un bărbat care voia de fapt să fie cu altcineva.

Alex simţi o rafală rece pe spate când se deschise uşa. În încăpere intrară două femei, iar una dintre ele se aşeză pe bancă lângă Alex. Auzi plescăitul umed al coapselor care lovesc piatra, un vid cărnos care se formează şi se eliberează într-o clipă.

— Chestia e, spuse femeia plescăitoare, că e foarte bine să-şi facă rochia cu un număr mai mică, dar dacă nu slăbeşte? Pentru că bagă în ea ca un animal.

— Totuşi, nu poate să ţină regim de Crăciun. E imposibil.

— Nu mai are decât o lună şi jumătate. A semnat un contract cu atelierul. Trebuie să mai plătească încă 300 de lire dacă are nevoie să i-o modifice.

Alex ascultă o vreme pălăvrăgeala, distrasă de la gândurile interioare deprimante de aceste gânduri exterioare deprimante. Abia când intră un bărbat, se aşeză

şi începu să se plesnească teatral, trimiţând în zbor picături de transpiraţie, se strecură şi Alex din încăpere şi se duse în sala cu inhalaţii de sare.

Se aşeză pe un pat şi se băgă sub o pătură. Trase patul astfel încât să aibă capul sub ceva care arăta ca o cască pentru permanent.

Întoarse privirea într-o parte şi văzu că bărbatul de lângă ea se sprijinea în coate, căutând ceva în telefon în timp ce stătea sub cască. Îşi citea e-mailurile, văzu Alex.

În pofida stării ei, Alex zâmbi. Poate că nu era singura persoană de-aici care nu se pricepea la spa-uri.

În zona principală de plimbare, Alex gravită către o expoziţie cu tuburi de apă care bolborosea şi grămezi de ierburi în boluri.

Citi explicaţia. *Preparatele noastre botanice*. *Proprietăţile regenerante ale lumii naturale*.

Lângă Alex, o femeie se aplecă deasupra levănţicii; culese o mână şi o adulmecă. Nu observă halatul de prosop care se desfăcea încet. Decolteul ridat i se zărea şi mai mult deasupra costumului de baie.

Alex citi descrierea de deasupra bolului.

Cercetările arată că uleiul esenţial de lavandă diminuează anxietatea, *insomnia*, *depresia şi neliniştea. Încercaţi camera cu lavandă pentru experienţa supremă de îmbunătăţire a vieţii*.

Alex oftă.

— Drept cine ne iau?

Femeia o privi; se mişcă o idee mai departe.

Alex îşi mai puse apă într-un pahar. O dădu pe gât şi aruncă paharul de plastic la coş. Se întrebă cât trebuia să rămână ca să merite banii daţi de Claire. Dar apoi se gândi la cabană.

La Patrick, făcând fandări în şortul lui scurt. La Claire, care gătea permanent şi n-avea nevoie de niciun *ajutor*. La Scarlett şi toate discuţiile ei cu sens unic.

La Matt, şi la expresia de azi-dimineaţă de pe chipul lui când ţipase la ea.

Alex hotărî să încerce până la urmă camera cu lavandă.

Alex nu era în stare să nu-şi pună propriul trecut într-o lumină puternică şi analitică. O lumină nefavorabilă, genul care arăta leziunile şi imperfecţiunile.

A doua ei întâlnire cu Matt fusese un prânz la un restaurant llidienesc din centru. Când Alex ajunsese la restaurant, îl gâtluc pe Matt cu telefonul pe masă.

Matt o văzuse uitându-se la telefon.

— N-am de gând să scriu pe Twitter tot timpul… nu m-am transformat într-un ticălos desăvârşit.

O sărutase pe Alex pe obraz, mirosind vag a pastă de dinţi. Alex se uitase la ceas când intrase în separeu. Două după-amiază. Oare Matt abia se trezise?

— Doar că s-ar putea să sune Claire – fosta mea soţie. S-ar putea să fie nevoie să-l ducă pe taică-său la spital pentru nişte analize şi să vrea s-o iau eu pe Scarlett. Îmi cer scuze dinainte dacă o să trebuiască să te încurc.

— E bine? Tatăl lui Claire?

— Nu sunt siguri. Nişte probleme la inimă. E un animal de om, ca uriaşul din reclamele la porumb dulce. O să ne îngroape pe toţi. Matt îşi coborî privirea spre masă. N-am vrut să anulez, pentru că voiam să te văd. Dacă ne strică întâlnirea, o să mă revanşez.

— Faci ce ai de făcut. O să mai fie şi alte ocazii, nu?

Matt rânjise.

— Corect.

Şi când lui Matt îi sunase telefonul, în momentul în care terminau felul principal, pe Alex chiar n-o deranjase. Îi plăcea băiatul ăsta. Era la locul lui şi voia să-i facă un serviciu fostei soţii când tatăl ei era bolnav. Cum ar fi putut să se supere?

Matt îi adresase un zâmbet în semn de scuză. Îşi împinsese farfuria şi răspunsese la telefon.

— Bună, Claire!

Ascultase.

— În regulă, spusese el. Acum?

Pauză.

— A, chestia e că sunt deja în oraş. La Piccolos, pe strada principală. Am băut ceva, aşa că poţi s-o aduci tu pe Scarlett aici?

Pauză.

— Mda, dar ştim amândoi că nu sunt aşa de perfect organizat ca tine.

Pauză.

— Minunat, rămânem aici. Claire, sper că nu e ciudat, dar – Matt îi zâmbise lui Alex – am o întâlnire.

Pauză.

— Da, cu toţii suntem adulţi, nu?

Pauză.

— În regulă, ne vedem în zece minute.

Matt închisese telefonul şi-l pusese la loc pe masă. Se aplecase către Alex.

— Ce-ai zice să-ţi petreci după-amiaza în parc, cu o fetiţă de cinci ani? Dau un rând de îngheţată – cu sirop de zmeură şi ce mai trebuie.

După zece minute, Claire năvălise la masă într-un freamăt de paşi grăbiţi. Iradia competenţă prietenoasă şi, cu cizmele cu toc şi trendul strâns cu un cordon, arăta mult mai elegantă decât s-ar fi aşteptat Alex să fie fosta soţie a lui Matt.

— Bună, bună! Claire îi dădu un sărut scurt pe obraz lui Matt înainte să se întoarcă spre Alex. Îmi pare rău că vă distrug masa. Şi îmi pare rău că trebuie să mă cunoşti chiar acum. Pe cuvânt că nu-şi chiar aşa de vacă pe cât zice el.

— A spus doar lucruri bune, răspunsese Alex. Sper că tatăl tău se simte bine.

— Mersi. Claire îşi smucise capul spre Matt. Matthew e un om bun, dar nu-i da prea multă apă la moară.

— Claire! zisese Matt, întorcându-se către Alex. Sunt o parllclă bună, Alex, n-o asculta. Apoi aruncase o privire în jur. Dar, unde-i Scarlett?

— Am lăsat-o cu chelnerul-şef. În caz că nu voiai s-o

cunoască încă pe noua ta iubită. Claire se întorsese către Alex. Dar nu vreau să spun absolut nimic cu asta, dacă ştii ce vreau să zic? Efectiv… nimic. Nu mă gândesc la absolut nimic în legătură cu asta.

— E în regulă.

Claire făcuse semn cu mâna.

— A fost grozav să te cunosc, Alex! O zi bună!

Alex o privise plecând în grabă.

În după-amiaza aceea, Alex fusese impresionată de Claire… Şi de Matt, prin procură. Lui Alex îi făcuse plăcere să joace rolul adultului rezonabil. Avea senzaţia că rolul i se potriveşte.

Ideea era – motivul pentru care nu-şi putea scoate din cap chestia asta acum, în camera cu lavandă de la spa – că ea presupusese că programarea tatălui lui Claire la spital fusese ceva de ultim moment. O urgenţă.

Abia mai târziu aflase că era o programare de rutină, planificată cu multă vreme înainte, iar Matt tot stabilise întâlnirea în aceeaşi zi.

Chiar şi ştiind acest detaliu, lui Alex nu i se păruse nimic în neregulă atunci.

Dar acum… acum, se tot gândea la asta.

Urzeala vieţii lui Alex se umplea de cute peste tot în jurul ei, iar ea nu ştia ce fire să tragă ca s-o îndrepte la loc.

Interogatoriu după incident. Alex Mount, 37 de ani, trăgătoare. Telefonic.

Bună. E în regulă acum.

N-avea niciun rost să stea toată lumea la spital, aşa că am venit acasă. E aici prietena mea, Ruby, are grijă de mine. Deşi o şi câinele ei aici, şi e enervant, latră la orice zgomot din curtea din spate. De parcă ar putea să prindă o veveriţă cu picioruşele lui scurte, practic i se târâie burta pe covor. În mintea lui, câinele ăla e supererou. E răsfăţat. Ruby se poartă cu el de parcă ar fi copilul ei, e…

Bineînţeles că nu sunt agitată.

A fost un accident. Nu mai ţinusem niciodată în mână un arc. Dacă încercam, n-aş fi putut să-l nimeresc.

Toate s-au întâmplat foarte repede. Stătea lângă ţintă, arătându-mi unde să ochesc. Am tras coarda, să văd cum se simte arcul în mână, şi am dat drumul săgeţii din greşeală. L-am lovit, am intrat în panică, am chemat o ambulanţă. Asta-i tot.

Nu mi-am dat seama că ar fi trebuit să rămân la telefon după ce am sunat la 999. Probabil că am închis microfonul telefonului şi n-am întrerupt convorbirea. Eram supărată, îmi tremurau mâinile.

O apărătoare de deget?

Să mă gândesc.

Nu, n-am folosit aşa ceva. Nu ştiam că există.

Probabil că n-au zis nimic despre aşa ceva pentru că nici măcar n-ar fi trebuit să trag cu arcul. Doar să-l ţin.

Scarlett nu era acolo pentru că voise să se ducă la un curs de dans.

Ştiam doar că e un curs, nu ştiam ce fel de dans. Nu mă pricep la chestii de-astea. Am fost mai degrabă genul de copil care se caţără prin copaci, stăteam pe-afară cu bicicleta toată ziua, până se întuneca.

Nu, n-au fost certuri. Ne-am înţeles cu toţii extraordinar, toată vacanţa.

N-am băut niciunul dintre noi. Cel puţin… nu înainte de tirul cu arcul.

M-am lăsat, dar nu în ocazii speciale. Şi e Crăciunul, pentru numele lui Dumnezeu!

Aveţi dreptate. Sunt necăjită. Da, şi mă simt vinovată.

Pentru că a fost un accident, dar tot vina mea e. Acum el suferă mult, şi umărul lui n-o să-şi mai revină niciodată. Toată lumea tot spune că nu-i vina mea, dar este. Dacă n-aş fi fost acolo, nu s-ar fi întâmplat.

Patrick nu încercase decât să facă un lucru drăguţ – asta era lot. Încercase să facă ce trebuie.

Şi totuşi, Matt stătea şi ţipa la el. Chiar aici, în cârciumă.

Însă poate că tensiunea se instalase înainte să pornească încoace. Când Patrick o văzuse pe Scarlett

mâncând o bucată de pâine prăjită pe alee şi zisese:

— Scarlett, scumpo, abia ai mâncat de prânz. N-ar trebui să mănânci pâine prăjită pe stradă, e semn de proastă-creştere.

Scarlett se uitase de jur-împrejur, într-un gest ostentativ. Iar Patrick îi urmărise privirea şi-l văzuse pe Matt stând la câţiva metri în urma ei, uitându-se la Patrick cu o expresie gânditoare şi – băgase de seamă Patrick, nevenindu-i să creadă – mâncând şi el pâine prăjită pe stradă.

Patrick schimbase repede subiectul.

Dar pe drum încoace, cu Scarlett şi Claire, toate fuseseră în regulă. Iar Matt fusese şi el în regulă când ajunseseră aici şi puseseră monedele de o liră pe masa de biliard ca s-o rezerve. Fusese în regulă chiar şi cu două minute în urmă, când găsiseră creta şi-şi aleseseră tacurile.

Dar acum cumpărau băuturile, iar Matt ridica vocea la un nivel mai înalt decât auzise Patrick până atunci.

— Las-o baltă, Patrick, măcar o dată. Pentru mine. *Te rog*!

Patrick îşi mută privirea de la Matt la Claire şi înapoi.

— Care-i problema ta?

— Tu şi Claire aţi plătit totul în weekendul ăsta. Excursia. Toată mâncarea. Alex şi cu mine n-am plătit nimic. Matt luă punga de chipsuri de pe bar şi-şi trecu degetele de-a lungul unei muchii. Sunt patru băuturi şi o pungă de cartofi, pentru numele lui Dumnezeu!

Patrick îşi coborî privirea spre portofel.

— Dar mi-am scos deja banii.

Matt aruncă punga de cartofi pe tejghea. Punga alunecă răsucindu-se către barmanul adolescent, îmbrăcat în uniformă şi purtând un şorţ.

— Patrick, nu mai fi aşa o puţă bleagă!

Barmanul ridică uşor din sprâncene.

Claire îi aruncă o privire lui Scarlett, care aştepta la masa de biliard. îl trase pe Matt deoparte, ca să nu poată

auzi Scarlett discuţia.

— Ce-i cu tine azi?

— E un cretin, Claire. *Ştii* că-i o puţă bleagă.

— Dar chiar foloseşte la ceva să spui aşa? în faţa fiicei tale? Matt dădu din mână.

— Nu ştie ce înseamnă.

— Vrei să repete cuvântul la şcoală? Joacă şotron şi le zice colegelor „Eşti o puţă bleagă acum”?

Barmanul cerceta sticlăria de pe raftul de sus cu un interes exagerat.

Patrick îi aruncă barmanului un zâmbet.

— Scuze!

— Nu-ţi cere scuze pentru mine, zise Matt, întorcându-se dinspre Patrick către barman. Scuze, amice! Dar nu ţi se pare că e un idiot?

Barmanul privi în spate.

— Eu trebuie să…

Matt îşi scoase portofelul şi plăti băuturile. Întinse mâna să-şi ia berea şi dădu pe gât jumătate din ea; o puse la loc pe bar. Îşi strânse buzele, făcând să-i dispară mustaţa de spumă.

— Hai să încercăm să ne distrăm puţin, ce ziceţi? întrebă Claire.

Matt încuviinţă dând din cap apăsat. Întinse mâna după chipsuri şi desfăcu punga. Mişcarea fusese prea violentă: punga se rupse, impulsul împrăştiind chipsurile pe bar şi pe covor.

Patrick râânji.

— Şi acum cine e o puţă bleagă?

— M-am săturat!

Matt îşi goli halba şi se îndreptă spre uşile barului.

— Matt! strigă Claire după el, după care se întoarse către Patrick: Şi acum ce facem?

Patrick ridică din umeri şi-şi mută privirea. Claire avea expresia aia care îi apărea pe faţă când desfăcea cartonul cu ouă şi vedea că nu mai rămăsese decât unul singur.

— Nu ştiu *ce* l-a apucat. Patrick clătină din cap şi se uită la Scarlett. Aranjăm bilele? Hai să vedem dacă-ţi mai aduci aminte ordinea mingilor, cum te-am învăţat eu.

Patrick împinse fisa în locaş. Simţi mingile huruind şi le auzi zuruind prin jgheaburile mesei.

Scarlett aranjă triunghiul pe postav. Aşeză atentă mingile exact în interiorul lui.

Când se deschiseră din nou uşile din faţă, se simţi o rafală de aer îngheţat.

Matt veni cu paşi mari până la masă şi-l privi în ochi pe Patrick.

— Îmi pare rău că te-am jignit.

— Nicio problemă.

Patrick îi întinse un tac.

Matt coborî glasul până la nivelul unei şoapte.

— Am fost un cretin. Apoi se întoarse spre Scarlett şi vorbi pe un ton normal: M-am purtat ca un prost, Scarlett. Nu mă băga în seamă. A trecut.

— Am şi uitat. Acuma – Patrick făcu un semn spre masa de biliard n-a făcut Scarlett treabă bună?

Matt zâmbi forţat spre Scarlett.

— Aşa e.

— Eu am învăţat-o să le aşeze aşa. Unii pur şi simplu aruncă bilele în toate părţile, dar e important să le aşezi cum trebuie.

Matt încuviinţă din cap.

Patrick bătu cu vârful tacului în podea.

— Deci, cum ar trebui să facem echipele?

39

Întorşi acasă, Scarlett şi Posey stăteau întinşi pe pat, cuibăriţi peste iPad-ul pe care mami tot uitase să-l ia înapoi. Mami nu era în apele ei în weekendul ăsta, iar asta era bine. Scarlett şi Posey ţineau acum iPad-ul sub pat şi era mai bine aşa.

Scarlett deschise fereastra de căutare pe iPad.

— Cu de întrebă Scarlett.

— Aşa cred, răspunse Posey.

Scarlett scrise cuvintele şi apăsă *caută*.

Puţă

Substantiv, argou vulgar

Singular: *puţă*, *plural*: *puţe*.

1. (în limbajul copiilor) Penis.

2. Mucos, ţângău. E un mucos îngrozitor şi trebuie să demisioneze cât mai curând.

Scarlett şi Posey căutară *penis*. Apoi căutară *ţângău*.

Scarlett apăsă butonul de închidere al iPad-ului.

— Nu sunt sigur că tati al tău îl place foarte tare pe Patrick, zise Posey.

Scarlett puse iPad-ul sub pat.

— Nu.

Posey sări din pat

— Acuşi se întoarce Alex. Trebuie s-o scoatem de-aici. Posey începu să se plimbe prin cameră. Trebuie să ne apărăm!

Scarlett se rostogoli pe spate. Îşi duse mâinile sub cap.

— Dar ce să facem?

Posey se întoarse şi o porni în cealaltă parte.

— M-am gândit, şi trebuie să-i aducem din nou împreună pe mami a ta şi tati al tău. Atunci el n-o să mai aibă nevoie de Alex.

Scarlett se încruntă.

— Dar ce facem cu Patrick, dacă mami şi tati o să fie iar împreună? Poate să rămână şi el?

Posey se opri din plimbat ca să se gândească.

— Fosta nevastă a lui Patrick are un iubit nou?

— Nu cred.

— Atunci Patrick poate să se ducă la fosta lui nevastă.

— Deştept. Te pricepi la de-astea!

— Dar mami şi tati o să aibă nevoie de ajutor ca să-şi dea seama că vor să fie iar împreună, zise Posey şi începu iar să se plimbe. Ce le place să facă împreună? Care e activitatea comună preferată? Colorat? Puzzle? Ponei?

— Nu. Scarlett se uită prin cameră în căutare de idei, privindu-şi jucăriile şi jocurile şi hainele. Apoi îşi aduse aminte. Cântatul, zise ea. Nu se supărau niciodată unul pe celălalt când cântau karaoke. Râdeau o grămadă.

Posey încuviinţă din cap. Urechile lui mov lungi se scuturară când se mişcă.

— Atunci hai să avem grijă să-i facem să cânte puţin. Care era cântecul lor preferat?

40

Spre sfârşitul după-amiezii, Alex plecă de la spa şi se întoarse la cabană.

În zona comună, văzu că salonul fusese rearanjat. Măsuţa de cafea şi scaunele erau acum într-o parte, lăsând o bucată de covor liberă în mijlocul podelei.

Matt era întins sub televizor, cu fundul împins spre uşă.

— Te distrezi bine acolo? întrebă Alex, încercând să-şi ia un ton vesel. Nu-i cel mai bun unghi al tău.

Matt se uită în jur. Avură contact vizual o clipă, după care el se întoarse la treaba lui de sub televizor.

Alex îşi aruncă pe masa de sufragerie geanta cu lucrurile ude de la spa. Îşi scoase costumul de baie din geantă şi-l întinse pe calorifer.

Se uită după ceilalţi. Patrick stătea pe canapea cu Scarlett în braţe. Claire avea treabă în bucătărie şi îi zâmbi lui Alex.

— Cât de bine a fost? Te-ai convertit la cauza spa-ului?

Alex îşi dădu deoparte o şuviţă de păr din ochi.

— M-am destins complet. Se întoarse să se uite la Scarlett. Mulţumesc foarte mult, Scarlett!

Scarlett dădu formal din cap.

Matt se târî afară de sub televizor.

— Am rezolvat-o. Un contact slăbit.

Se trase înapoi şi se ridică în picioare cu o încetineală de om bătrân.

Alex se uită la Patrick, surprinsă că trebuia reparat

ceva, şi totuşi Matt era cel care se ocupa de asta. Patrick nu încerca să preia controlul şi nici măcar nu se agita în jurul lui.

În bucătărie, Claire puse cuţitul jos şi mai sorbi din băutura ei.

— Eşti eroul nostru, Matt.

Matt depuse o sărutare pe propriul biceps, într-o maimu – ţăreală de mândrie masculină.

Era prea multă ironie prin zonă, decise Alex. Dacă ar fi încercat, putea oare vreunul să aibă o reacţie sinceră?

Se întoarse să se uite la Patrick; tresări. Patrick o ţintuia cu privirea. Era clar că o aşteptase să se întoarcă.

Păstrară o clipă îndelungată contactul vizual.

Alex se uită în jur la sticlele de vin goale împrăştiate prin bucătărie.

— Se pare că am ratat o după-amiază distractivă.

— E Crăciunul, spuse Matt cu glas încordat.

Alex ridică mâinile, cu palmele în afară.

— Nu judecam pe nimeni.

Matt luă telecomanda televizorului şi apăsă nişte butoane. Alex se uită la consola neagră care bâzâia pe podea şi la microfoanele de pe masă.

— Ai zis că n-o să fie karaoke, Matt.

Intenţionase s-o spună în glumă, totuşi suna a critică.

Matt puse telecomanda pe măsuţa de cafea. Îşi luă paharul de vin şi sorbi ultima înghiţitură.

Se întoarse spre Alex.

— Scarlett a vrut să cântăm. Şi ăsta-i weekendul ei. Ce pot să zic? O privi pe Alex în ochi. Te-am minţit. Sunt un mincinos.

Alex se întinse să-i atingă braţul, dar Matt trecu pe lângă ea şi se duse în bucătărie fără să se oprească.

Alex îşi trase braţul înapoi şi şi-l strânse în jurul ei, ca într-o îmbrăţişare.

Matt se întoarse în salon cu paharul de vin umplut iar.

— Am făcut aparatul să meargă din nou, zise şi se

lăsă pe vine în faţa lui Scarlett. E rândul tău. Ce cântec vrei?

Scarlett îi aruncă o privire lui Alex şi reveni la Matt. Se strânse covrig, răsucindu-se pe scaun.

— Tu primul.

Matt ridică din sprâncene.

— Nu vrei să începi tu?

Scarlett scutură hotărât din cap. îl înghionti pe Matt într-o parte.

— Tu şi mami cântaţi despre cum v-aţi întâlnit. Cu bărbatul machiat. Arată-i lui Alex.

Patrick ridică privirea; îi aruncă încă o privire directă lui Alex, care clătină scurt din cap, neînţelegând.

— Se referă la Human League[17]. Matt se întoarse către Claire: Haide, amice. Ocupă-ţi locul. Apoi luă ambele microfoane şi-i întinse unul lui Claire. Se uită la Patrick: Scuze, Pat. Probabil că devine puţin plicticos.

Patrick nu spuse nimic.

Claire luă microfonul şi-şi scutură părul cu un gest teatral. Veni lângă Matt în mijlocul salonului, aşteptând cât acesta apăsă nişte butoane pe telecomanda consolei.

Alex se uită la Patrick.

— Cânţi karaoke?

Patrick clipi la ea.

— Câteodată.

Matt puse jos telecomanda consolei.

— Atunci, tu urmezi, amice.

— Mă tem că nu sunt în dispoziţia potrivită.

Glasul lui Patrick era politicos, dar încordat.

Pe televizor, începu clipul. Se auziră armoniile emblematice de sintetizator ale cântecului „Dorit You Want Me” al trupei Human League.

Scarlett se lăsă în jos ca să se uite, stând turceşte pe podea.

---

17 Trupă britanică, formată la Sheffield în 1977, care a devenit cunoscută după succesul înregistrat cu cel de-al treilea album, „Dare”, lansat în 1981. Printre hiturile incluse pe acesta se numără și „Don’t You Want Me” („Nu-i așa că mă dorești?”) (n. tr.).

— Cântă primul tău vers special. Şi fa dansul, tati.

Matt îi făcu semn cu ochiul. Răsuci microfonul pe cablu în aer, maimuţărind o mişcare profesionistă.

Pe ecran apărură cuvintele, cu litere albastre, iar Matt începu să cânte.

Dansam pe Stone Roses[18] *într-o seară cu halba de bere la o liră*

— Nu-s astea cuvintele, zise Alex, arătând spre ecran. Ar trebui să fie o chelneriţă şi un bar.

În liga stu-udenţească

Scarlett se întoarse către Alex.

— E versul lor special.

Lui Alex i se păru neliniştitoare vocea tăioasă a lui Scarlett.

— Pentru că s-au întâlnit prima dată la dans.

Alex îşi frecă violent obrajii.

— Dar nici măcar nu rimează.

Matt nu o băgă în seamă pe Alex şi se întoarse să se uite la ecran. Acum cânta cuvintele corecte ale cântecului, cu vocea limpede şi însufleţită. Putea să atingă note mai profunde decât se aşteptase Alex.

În timp ce Matt cânta, Alex se întoarse către Claire. Avea ochii închişi şi îşi legăna capul dintr-o parte într-alta, aşteptându-şi rândul. Îşi lovea coapsa cu mâna, cu cochetărie, ca şi cum ar fi cântat la tamburină.

Matt îşi fixă privirea în ochii lui Claire în timp ce cânta. Era teatru; era ironic. Alex ştia asta, bineînţeles.

Nu-i aşa…

Matt ajunse la partea cea mai joasă.

Nu-i aşa că mă doreşti…

Alex îşi strânse pumnii.

— Taţi cântă bine, zise Scarlett, cu capul înclinat într-o parte.

— Da, răspunse Alex încet.

Matt îşi întinse braţele deasupra capului în timp ce cânta. Tricoul i se ridică, iar Alex văzu linia subţire de păr

18 Trupă rock engleză, formată la Manchester, în 1983 (n. tr.).

care îi ajungea de la buric până deasupra curelei.

Când ajunseră la refren, Claire tuşi; îşi duse microfonul la buze. Îşi miji ochii într-o parodie de seriozitate şi păşi ţanţoşă spre Matt.

Nu-i aşa că mă doreşti…

Claire cântă „iubire” direct în faţa lui Matt, cu ochii mijiţi. Matt îi cântă la fel. Probabil că-şi simţeau căldura răsuflării pe faţă.

Mă doreşti…

În timp ce-i privea pe Claire şi pe Matt lungind peste măsură *oh-oh-oh-oh*-ul, Alex îşi dădu seama că nu era o interpretare de karaoke obişnuită. Era un număr îndelung exersat. Era o halcă de istorie, jucată în faţa ei.

Odată refrenul încheiat, Matt se roti pe loc; se descâlci din cablu.

Claire arătă cu degetul spre el şi-l clătină într-un gest cu aer de flirt care spunea *nu*.

Dansam pe Stone Roses într-o seară cu halba de bere la o liră în liga stu-udenţească.

— Tot nu se potriveşte, zise Alex încet. Şi nici nu rimează.

Claire îi zâmbi lui Alex, recunoscând că aşa era, şi se întoarse înapoi spre ecran. Nu cânta bine – tot sărea note. Dar îşi juca rolul cu o încredere de sine plină de ironie.

Cât îşi cântă strofa, Matt făcu toate mişcările de dans alături de ea. Se învârti şi arătă cu degetul. Păşi peste cablu, ca să nu se încurce în el.

Matt şi Claire ajunseră la următorul refren şi se lipiră spate în spate, în stil Abba.

Nu-i aşa că mă doreşti…

Alex se dădu cu un pas în spate din salon. Şi încă unul.

Claire făcu o rotire amplă. Păşi înainte legănându-şi pieptul şi apoi se dădu iar înapoi.

Alex se întoarse să vadă ce face Patrick. Se uita şi el la cântăreţi, cu privirea nemişcată. Avea pe buze un zâmbet imobil şi calculat.

Pentru o clipă, Alex se simţi răzbunată într-un mod euforic şi ameţitor. *Ştia* că weekendul ăsta era bizar.

Patrick se ridică. Se furişă încet spre Alex, fără să-şi ia privirea de la cântăreţi.

Matt şi Claire îşi apropiară feţele, crescând volumul refrenului final.

Alex îl simţi pe Patrick lângă ea. Stăteau aproape şi concentraţi, de parcă se uitau din tribune la un meci de fotbal.

Cântecul se încheie. Scarlett bătu din palme entuziasmată. Ridică din sprânceană spre Alex într-o provocare îngâmfată.

Sau nu?

Ba nu. N-avea cum.

Alex îşi luă mobilul şi şi-l puse în buzunar. Se întoarse către dormitorul ei.

Schimbă direcţia şi se îndreptă spre bucătărie. Alese cel mai mare pahar de vin din dulap.

Sub ochii celorlalţi, luă o sticlă nouă de vin, o desfăcu şi-şi turnă un pahar de vin roşu. Fără să se uite înapoi, luă paharul şi sticla şi trecu prin salon, mergând către dormitor.

Singurul sunet din salon era acum bâzâitul discului care se învârtea pe consola de karaoke.

Ultimul lucru pe care-l auzi, înainte să închidă uşa peste scena grotescă din salon, fu Scarlett care spunea:

— Acum faceţi cântecul din *Grease*. Şi apoi: „De ce nu spune nimeni nimic?

41

Patrick îi privi pe Matt şi Claire care se uitau unul la celălalt, cu microfoanele ţinute lejer în mâini.

— Matt?

Claire îi rostise numele de parcă era încărcat de întrebări.

Matt rămase uitându-se la ecran şi apăsând pe telecomandă, privind cum se perindă cântec după cântec.

— E femeie în toată firea. Poate să facă orice vrea.

— Nu te duci după ea? întrebă Claire. Nu fi – îi aruncă o privire lui Scarlett şi coborî vocea – nemernic!

Matt ridică din umeri.

— E doar băutură. N-o s-o omoare. Se întoarse către Scarlett şi se aplecă. Mai avem timp de încă un cântec înainte să mergem să-l vedem pe Moş Crăciun?

După câteva măsuri, ridică telecomanda. Răsfoi cântecele de pe consola de karaoke.

Patrick îl privi pe Matt asasinând un cântec de-al lui Elvis, ratând note înalte peste tot. Matt nu cânta îngrozitor, dar Patrick nu înţelesese niciodată de ce chestia asta cu karaoke era aşa de populară printre cei care nu cântau grozav. Se simţea stingherit pentru Claire de câte ori vocea ei ajungea la un pasaj strident – i se încorda de fapt abdomenul pentru ea.

Îl privi pe Matt cântând şi ştiu că ar trebui să fie supărat pe el. Matt încerca s-o seducă pe iubita lui, chiar cu Patrick de faţă. Dar era o încercare jalnică. Nicio femeie de bun-simţ n-ar fi cucerită doar prin *cântat*.

Bineînţeles, era revoltător cum decurgea ziua de azi. Înfiorător. Dar era mai rău pentru Alex decât pentru el. Umilitor.

Era evident. Matt o voia pe Claire. Cum să n-o fi vrut-o? Dar, de data asta, Patrick nu se putea supăra pe Matt. El era cu fosta soţie a lui Matt; nu putea să fie surprins că Matt încă mai încerca s-o ia înapoi. Deşi Matt şi Claire se despărţiseră deja când apăruse Patrick, ceea ce însemna că Patrick şi Matt nu fuseseră niciodată în competiţie directă; concurenţa indirectă era altă poveste. Indirect, Patrick câştigase competiţia asta la fel de clar ca şi cum l-ar fi ucis pe Matt într-un duel cu pistoale cu ţeavă lungă.

Patrick era un om corect. Şi putea să se împace cu asta, câtă vreme Claire nu reacţiona. Câtă vreme Claire nu-l voia pe Matt înapoi.

Şi Claire nu-l voia. Categoric nu-l voia.

Când Matt îşi termină cântecul, Scarlett îl trase de mânecă.

— Hai să mergem acum la Moş Crăciun.

Patrick cercetă chipul lui Scarlett, luminat tot de entuziasm, îşi amintea expresia asta. O văzuse când o dusese pe propria lui fiică, acum şase ani, la grota lui Moş Crăciun din centrul comercial din afara oraşului. Meritase drumul prin traficul aglomerat şi scandalul cu bărbatul ăla pentru locul de parcare, şi faptul că trebuise să-i dea spiriduşului ăluia care se scărpina în cur *15 lire*, ca să vadă chipul lui Amber în momentul în care se aşezase în braţele lui Moş Crăciun.

Patrick se lăsă pe canapea, dintr-odată fără suflare.

— Mergeţi fără mine la Moş. Încercă să-şi calmeze vocea. O să stau aici să văd ce face Alex.

Scarlett îi zâmbi.

— În regulă. Doar mami, tati şi cu mine.

O porni către uşă.

— Hai cu noi, Pat.

Vocea lui Matt era mai ascuţită decât de obicei.

— Alex n-are decât să facă ce vrea.

— Nu, spuse Claire cu un glas hotărât. O să mergem· mâine-dimineaţă, cu toţii. N-o las pe Alex aici, simţindu-se mizerabil. O să reprogramez întâlnirea. Hai să mai cântăm câteva melodii, după aia bem nişte ceai şi poate să vină şi ea când se simte mai bine.

Patrick îşi scoase telefonul. Găsi filmuleţul cu Amber şi Moşul de doi bani.

Opri sonorul telefonului şi apăsă pe *pornire*. Se uită.

Pantalonii prea scurţi. „Ho Ho Ho”-urile răguşite, dogite de ţigări. Expresia de pe faţa lui Amber, exact cum şi-o aducea aminte.

Patrick îşi duse mâna la stomac. *Exact* cum şi-o aducea aminte.

Uluirea. Veneraţia. Magia. Privirea aruncată spre Patrick. Clipa lor perfectă împărtăşită când, deşi Amber era încă în braţele Moşului, părea că nu există decât ei doi pe lume.

Patrick închise telefonul şi-l aruncă lângă el pe

canapea.

42

Alex se uită la telefonul lui Matt, aşezat pe noptieră în dormitor. Îi ştia parola. Dar… nu. Nu era genul ăla de persoană.

Alex se uită la sticla de pe noptiera ei, la cei doi centimetri şi jumătate rămaşi în ea. Îşi mută privirea.

Categoric n-avea să bea ultimele guri astă-seară.

Alee reveni în camera comună când îşi dădu seama că s-a terminat cu cântatul. Claire punea farfurii cu salată şi mezeluri tăiate pe masa din sufragerie. Îi adresă lui Alex un zâmbet rapid şi reveni cu privirea la treburile ei, acordându-le un nivel inutil de concentrare.

Matt, Patrick şi Scarlett stăteau cu picioarele încrucişate pe podeaua salonului. Matt şi Patrick ţineau în mână cărţi de joc, în timp ce Scarlett le întinsese pe ale ei pe podea. Le ridica şi se uita la ele, una câte una.

Matt ridică privirea din cărţi şi se uită lung la Alex. Ea se uită fix la el.

— Poţi să iei tu apa pentru la masă, Al? întrebă Claire cu o voce degajată.

Alex nu se uită la ea.

— Nicio problemă.

Patrick se întoarse către Scarlett.

— Îl ai pe Domnul Chifluţă, fiul Brutarului?

Alex umplu cu apă cinci pahare şi le duse pe primele două în zona de masă. Trecu pe lângă Claire în dreptul mesei şi simţi ceva – o strângere blândă pe cot.

— Am renunţat la Moş. N-ar fi fost la fel fără tine.

— Bine.

— Am reprogramat pentru mâine-dimineaţă.

Alex nu zise nimic.

— Îmi pare rău, şopti Claire. Trebuia doar să fie amuzant. O prinse pe Alex de braţ. Matt şi cu mine putem fi tâmpiţi uneori. Amândoi suntem înnebuniţi după karaoke.

— Am exagerat eu. Alex păşi în faţă, astfel că mâna

lui Claire îi căzu de pe braţ. E în regulă.

— E doar ceva ce făceam pe vremuri. N-am vrut să ne purtăm ca nişte nemernici.

Alex şi-ar fi dorit să nu-i şoptească aşa de tare. Matt se uita fix la Claire, cu o expresie dezamăgită, de parcă ea n-ar fi avut pentru ce să-şi ceară scuze.

Matt clipi şi se întoarse din nou spre Patrick.

— Nevasta negustorului de peşte.

Patrick îi dădu cartea.

Claire strigă cu voce veselă:

— Gata masa!

Alex puse mâna pe un scaun ca să şi-l tragă de sub masă. Se opri.

Când ieşise din dormitor, nu avusese de gând să rămână să mănânce: voia să arate doar că e în regulă, apoi să se scuze şi să se retragă în cameră. Dar foamea impunea măsuri urgente, îi chiorăia stomacul. Şi dinspre Matt adia răceală în direcţia ei.

Trebuia să schimbe expresia de pe chipul lui Matt. În orice altceva, numai asta de-acum să nu fie.

Alex se trezi trăgând scaunul şi luând loc la masă.

Matt aşeză pe masă trei pahare cu picior şi le umplu cu vin. Puse unul în faţa lui Claire şi unul în faţa lui Patrick; el sorbi dintr-al treilea.

— Matt?

Se întoarse către Alex cu o încetineală intenţionată.

— Sunt patru adulţi aici, spuse Alex cu un zâmbet politicos. Avem nevoie de patru pahare de vin. Nu de trei.

Matt se opri. Se duse înapoi în bucătărie şi deschise dulapul.

— Dar ce nepoliticoasă sunt! Doar dacă nu cumva avem nevoie de cinci, bineînţeles. Alex se întoarse către Scarlett. Are şi Posey nevoie de un pahar de vin? Nu ştiu câţi ani are.

Scarlett scutură scurt din cap.

Matt trânti un pahar în faţa lui Alex. îl umplu încet cu vin, privind-o tot timpul în ochi.

Alex zâmbi.

— Mulţumesc.

Luă o înghiţitură zdravănă din vin şi puse paharul înapoi, atentă să nu-l verse. Se uită la Scarlett.

— Deci Posey nu bea vin. Dar o să aibă nevoie de morcovi.

Sări de pe scaun şi scoase un morcov din frigider. îl puse pe farfurie şi o aşează în faţa celui de-al şaselea scaun, gol, aflat lângă Scarlett.

— Are nevoie să-l curăţ? întrebă.

Scarlett scutură încă o dată scurt din cap.

Alex se plesni cu palma peste frunte.

— Ştiu ce n-am mâncat. Tortul de Crăciun.

Sări din nou de pe scaun şi aduse cutia cu tortul şi tocătorul de pâine din bucătărie. Despachetă tortul pe care-l făcuse şi-l puse pe fundul de lemn, alături de un cuţit.

Tortul arăta pleoştit după drumul cu maşina. Decoraţiunea cu pomul de Crăciun din mijloc era înclinată la 30 de grade în
zăpadă

Alex nu îndreptă pomul. Tăie hotărât prin glazură.

— Cine vrea tort?

— Mâncăm primul fel, Alex.

Matt îşi încărcă vocea cu un ton formal.

Alex puse cuţitul jos.

— Bineînţeles, dragule. Se lăsă din nou tăcerea.

— Suntem toţi foarte tăcuţi! Alex se aplecă peste masă şi smulse o felie de şuncă de pe farfuria din mijloc. O îndoi şi o băgă întreagă în gură. Se uită de jur-împrejurul mesei, privindu-i pe ceilalţi pe rând. Dar ne simţim minunat luând ceaiul în familie! împreună, familia noastră extinsă, fericită. Deci, despre ce să discutăm?

Claire şi Matt se întinseră amândoi după mâncare. Patrick se uită la Alex cu o expresie pe care ea n-o putea descifra, dar care oricum o scotea din sărite.

— Mai aude cineva conductele noaptea? întrebă Alex şi mai trase o felie de şuncă din grămadă. E doar un soi de

bătaie ritmică, la fel ca atunci când se închide încălzirea în jurul orei de culcare. Îşi îndesă şunca în gură, uitându-se tot timpul fix la Patrick. Poate că voi nu puteţi să le auziţi. Poate că e din cauză că zgomotul e deasupra noastră şi sunetul se duce în jos. Tu l-ai auzit? Patrick?

Patrick clătină din cap.

— Ciudat! Alex luă o gură de vin şi se şterse la gură cu dosul palmei. Mă întreb ce era: unul dintre micile mistere ale vieţii. Se uită de la Patrick la Claire şi înapoi şi adăugă: Mă întreb dacă o să-l mai aud şi la noapte. O să fiu atentă.

43

La masă, Posey se întoarse către Scarlett.

— Ce se întâmplă?

— Nu ştiu, şopti Scarlett.

— Nici măcar nu voiam un morcov. De ce tot vorbeşte Alex cu mine? Şi se preface că-i răspund?

— Cred că trebuie să fie obosită.

Asta spunea mami întotdeauna când se purta aşa mătuşa Katie, că „era obosită”. „Obosită” însemna beată – Scarlett nu putea să creadă că s-ar fi lăsat cineva dus de nas de aşa ceva –, dar se pare că era mai politicos să nu spui.

— Nu mănânc morcovul ăla. Posey făcu semn spre farfuria pe care i-o adusese Alex. Femeia de ştiinţă s-ar putea să-l fi otrăvit. Şi ce vrea să spună cu zgomotul ţevilor care se aude noaptea?

— Ş-ş-ş-ş-t, Posey! Scarlett flutură mâna spre el. Încerc să ascult.

— Te-am întrebat ce părere ai despre conducte, Patrick, zise Alex. Sigur ai o părere despre ele, nu?

Patrick îşi coborî privirea la chifla pe care întinsese unt. Îşi drese vocea.

— Am constatat că o mare parte din infrastructura cabanei nu îndeplineşte standardele.

Alex râse.

— Îmi place cum vorbeşti, *Pat*.

Îşi îndesă încă o bucată întreagă de şuncă în gură.

Taţi se concentră din greu să culeagă firimiturile de pe masă.

— Nu înţeleg ce-a zis adineauri Patrick. Şi zgâlţâie masa, spuse Posey. Cu genunchiul.

— Ştiu, răspunse Scarlett. Taci din gură!

— Atunci, haideţi să jucăm „Speranţe şi visuri”. Alex se uită de la unul la altul. Ce speranţe şi visuri aveţi. Cine vrea?

În încăpere domnea tăcerea. Afară se auzi urlând un animal.

— Nimeni? Alex îşi întoarse scaunul spre locul iepurelui. Posey, începe tu. Eşti fericit? Ce vrei tu de la viaţă?

Posey rămase complet nemişcat.

Alex încuviinţă din cap.

— Un partener, asta-i important. Un partener care să te susţină. Încuviinţă din nou. O vizuină sigură şi mâncare? Ştiu ce vrei să spui. Dar mă întreb – e *suficient*? O să te simţi *întru totul împlinit*?

Posey se întinse să o ia de mână pe Scarlett.

Scarlett se întoarse către tati căutând ajutor, dar tati străpungea o foaie de salată. Şi-o îndesă în gură într-un fel care arăta că e supărat.

Tati era rareori prost dispus. Probabil că şi tati era „obosit”.

— Uite! zise Posey cu voce panicată. Acuşi o face din nou. Strânse şi mai tare mâna lui Scarlett. E cât pe ce să *vorbească* iar cu mine!

— Siguranţa *este* importantă… e adevărat, spuse Alex, aruncându-i lui Posey un zâmbet binevoitor. Înţeleg de ce nu vrei să meargă toate ca în *Familia Iepurilă*[19].

19 Watership Down, roman de aventuri scris de britanicul Richard Adams și publicat în 1972, urmărește aventurile unui grup de iepuri antropomorfizați care încearcă să scape de distrugerea adăpostului lor și pleacă într-o călătorie presărată cu pericole și personaje malefice. In 1978, regizorul Martin Rosen a realizat și un film de animație cu același titlu (n. tr.).

Posey se încruntă.

— Care familie?

— Da, înţeleg de ce-ţi rămâne în cap filmul. Cum ţi s-a părut când l-ai văzut? Ca un film de groază? Sau un documentar?

Taţi îşi împinse scaunul în spate cu un hârşâit. Îşi luă farfuria şi se duse la bucătărie.

Alex miji ochii.

— Speli vasele, Matt? Fără să-ţi ceară nimeni?

Taţi nu se întoarse.

— Ce băiat bun eşti tu! Sunt aşa de *norocoasă*] Norocoasă, norocoasă, *norocoasă*]

Taţi flutură farfuria spre Alex cu un gest teatral.

— Ca şi mine!

Alex zâmbi larg.

— Toarnă-mi şi mie, te rog, dragule!

— Alex Vorbeşte mai afectat acum, când e obosită, zise Posey. Sună de parcă ar fi în *Downton Ahbey*.

Fără să se uite la ea, tati îi umplu paharul, apoi îşi turnă şi lui vin.

— Şi, uite, Patrick arată de parcă s-a aşezat pe un arici, adăugă Posey, arătând spre Patrick, care se foia pe scaun.

Alex se întoarse către Scarlett.

— Şi tu, Scarlett? Tu ce vrei să fii când te faci mare?

— íău! zise Posey. Strânge-mă de lăbuţă.

— Astronaut? urmă Alex. Avocat? Poştaș?

Scarlett lăsă jos furculiţa.

— Coafeză, răspunse ea. Sau veterinar.

Posey dădu drumul mâinii lui Scarlett.

— De ce ai răspuns? şuieră el.

Scarlett înălţă din umeri. Posey îşi strânse braţele.

Alex ridică paharul spre Scarlett.

— Bune alegeri! mai luă o duşcă. Cerinţe academice diferite, dar nişte alegeri minunate. De ce veterinar?

— Îmi plac animalele.

— Dar *ei* îi place să le omoare, şuieră Posey.

Scarlett flutură mâna spre el.

— Taci!

— Mie mi-ai zis *taci*? întrebă Alex.

— Nu. Lui Posey.

Alex încuviinţă din cap.

— Păi, asta-i chestia. Eşti obişnuită să ai de-a face cu animale, din cauza lui Posey.

— Să ai de-a face? întrebă Posey, întorcându-se către Scarlett. Ce înseamnă *asta*?

— E o treabă complexă, asta cu animalele, zise Alex, aruncându-i o privire lui Patrick. Dacă eşti veterinar, va trebui să omori animalele pentru binele lor. Cum am făcut eu ieri cu fazanul, după ce l-a pocnit Patrick cu maşina.

Se lăsă tăcerea.

— Patrick a lovit fazanul? întrebă Posey. Intenţionat?

— Ştiai că Patrick l-a lovit, nu? zise Alex. Ţi s-a *spus*? Alex coborî privirea spre masă. Scuze, Scarlett.

Alex îşi lăsă jos furculiţa cu grijă. Obrajii i se făcură mai roz.

— A fost nepoliticos din partea mea. Ai fi un veterinar grozav. Sau o coafeză. Nu trebuie să te hotărăşti acum şi, indiferent ce faci, o să fii grozavă. Ştii de unde ştiu? Pentru că eşti în stare de alertă. Nu-i poţi suferi pe proşti. Alex se lăsă peste masă spre Scarlett şi-i luă mâinile. Ai *tărie de caracter*.

Patrick se uită la tati de parcă încerca să spună ceva din ochi.

Tati luă încet o înghiţitură de vin.

— Ştii ce înseamnă tărie de caracter? întrebă Alex, încă ţinând mâinile lui Scarlett. Înseamnă că ştii ce vrei. Nu laşi pe nimeni să-şi bată joc de tine. Nu ca mine… eu sunt un *nenorocit de preş*. Acuma – zise Alex, zâmbind larg spre toată lumea –, cine e pentru tortul de Crăciun? Vrea cineva?

— Îmi place mai mult pentru că a zis „nenorocit” de faţă cu noi, zise Posey. De parcă am fi oameni mari.

— Şi mie, răspunse Scarlett.

Patrick se uită la Scarlett şi după aceea din nou la Alex.

— Crezi că ai nevoie de un pui de somn?

— Am nevoie? întrebă Alex, uitându-se urât la el. Tu ce crezi? Am nevoie de un pui de somn?

Patrick îşi drese glasul.

— Nu mă gândesc decât la tine. Cum o să te simţi dimineaţă.

— Ce drăguţ! Dar tu cum o să te simţi dimineaţă, Patrick? Extenuat? Revigorat?

— O să…

— Şi dacă te ţin treaz ţevile? Sunt foarte gălăgioase. Un zgomot aşa de ritmic.

Claire se întoarse către Matt.

— Şi, încă vă mai gândiţi să vă mutaţi în altă casă? Ce vă doriţi de la o casă nouă, spaţiu în plus sau e o chestie de amplasare? Aţi găsit ceva care să vă placă?

Se auzi o bătaie în uşa din faţă a cabanei. Alex sări de pe scaun să răspundă.

Deschise uşa unui grup de colindători îmbrăcaţi în spiriduşi, purtând costume verzi, pălării roşii şi colanţi cu dungi.

Fără să scoată o vorbă, spiriduşii începură să cânte „O, orăşelul Betleem”. Un bătrân aflat în faţă ţinea întins un bol cu bani pe care scria ceva.

Alex se răsuci, zâmbind larg către ceilalţi.

— Alte cântece!

Scarlett se întoarse să se uite la colindători. Spiriduşii cântători de colinde, *aici*, la cabana *ei*.

Simţi cum îi alunecă din mână lăbuţa lui Posey.

— Cântă bine. Totuşi, nu la fel de bine cum cântă corul tău.

— Ştiu, zise Scarlett.

— Corul tău e superb.

— Ştiu, repetă Scarlett.

Se întoarse să-i mulţumească lui Patrick că îi chemase pe cântăreţi, dar el şușotea acum ceva cu mami şi

cu tati la masă, cât era Alex la uşă. Scarlett nu putea să audă despre ce vorbeau în şoaptă, din cauza spiriduşilor care cântau tare.

Spiriduşii îşi terminară cântecul. Grupul din cabană aplaudă, Alex cel mai tare dintre toţi.

— Ăsta-i semnul că trebuie să te duci la culcare, Scarlett, zise Claire încet.

Scarlett nici măcar nu protestă. Se ridică.

— Noapte bună!

O şterse pe scări fără nicio vorbă.

— Îţi spun eu ce, şopti Posey, urmând-o sus pe Scarlett. Când tati al tău se mută înapoi, o să fac praf aparatul ăla de karaoke. Tot cântatul ăsta mă căpiază.

Scarlett se încruntă la Posey când deschise uşa dormitorului.

— Acum, hai să ne spălăm pe dinţi şi să ne băgăm sub pilotă. Posey se târî sub pat, dând din coada de bumbac. După aia trebuie să găsim filmul ăla despre care vorbea Alex. *Familia Iepurilă*. Aia însemna ceva.

Posey arătă spre iPad şi se uită întrebător către Scarlett, care încuviinţă din cap.

Se spălară pe dinţi în baie. Scarlett închise uşa dormitorului în urma lor şi se băgă în pat.

Se aplecă sub pat şi scoase iPad-ul. îl puse în poală.

— De fapt, ştii că n-avem voie să facem asta.

Posey se cuibări lângă ea.

— Dar ştii parola de Netflix a lui mami a ta, nu?

44

Patrick o privi nedumerit pe Scarlett urcând scările. Cum, fără obiecţii? Fără „încă zece minute” sau „Pot să iau iPad-ul cu mine?”

Alex bătu din palme.

— Colindele astea au fost minunate. Îi făcu semn cu mâna bărbatului cu bolul să intre în cabană. N-am bani la mine. Matt, ai tu?

Matt îşi scoase portofelul din buzunarul de la spate. Puse în bol o bancnotă de zece lire.

— Avem şi tort de Crăciun, îi zise Alex, dacă vă interesează.

Patrick fu surprins să-şi dea seama că-i părea rău pentru Matt.

— Ah, nu, zise bărbatul, frecându-şi abdomenul. Am burta plină de tort.

După mulţumiri şi urări de Crăciun fericit, Alex închise uşa în urma lui.

— Mersi, Matt, zise Claire, aşezându-se la loc la masă. Generos!

— Matt e extrem de generos, zise Alex, întorcându-se către Claire. E drept că nu mi-a oferit niciun ban pentru chirie de când s-a mutat la mine acum aproape doi ani, dar probabil că a fost o scăpare. Şi ştii fondul ăla fiduciar pe care-l alimentează părinţii lui pentru când o să facă Scarlett 18 ani? Alex făcu un semn larg cu braţul. Matt i-a împrumutat capitalul lui Walshy. Nu-i ceva foarte bine gândit?

Matt se întoarse către Claire.

— Nu-i aşa.

Alex luă o înghiţitură lungă din vin.

— Şi singurul lucru pe care-l ştim despre Walshy e că poţi să te bazezi pe el să dea înapoi un împrumut.

Claire şi Matt se ţintuiră cu privirea.

Claire puse jos paharul de vin.

— Te rog, spune-mi că n-ai făcut aşa ceva.

Matt îşi aşează palmele pe masă.

— Amice, o să dau banii ăia înapoi orice s-ar întâmpla… eu plătesc, promit. Doar că Walshy avea datorii la o companie de împrumuturi pe termen scurt, cu o dobândă anuală ridicol de mare, şi se îndatora tot mai mult. A fost doar o chestie de flux de numerar.

Claire îşi umezi buzele.

— Pe cuvânt, nu-ţi face griji! zise Matt.

Claire nu răspunse, iar Matt adăugă:

— Nu te stresa! Repetă: Nu te stresa!

Claire avea privirea aţintită asupra lui Matt.

— N-am încheiat discuţia.

Din nou, lui Patrick aproape că i se făcu milă de el.

— Nu vorbesc acum despre asta, spuse Claire, dar categoric – *categoric* – o să discutăm mâine.

Se auzi din nou soneria.

De data asta, Patrick ajunse la uşă înaintea lui Alex. În prag stătea Nicola, purtând o bluză petrecută care lucea ca solzii unui peşte. Ţinea în mână o sticlă de vin.

— E momentul potrivit pentru băutura aia?

Pe braţe i se făcuse pielea de găină.

— Pot să vin altă dată.

— Bineînţeles! strigă Alex şi-şi flutură mâna, făcându-i semn să intre. Acum e perfect. Ce bei?

Nicola îi zâmbi lui Alex şi aruncă o privire spre masă.

— Vin roşu e foarte bine.

Alex se duse să aducă încă un pahar din bucătărie.

— Nicola. Nicola îi întinse mâna lui Claire. Am fost colegă de şcoală cu Patrick.

Claire îşi fixă privirea asupra Nicolei.

— Nu mi-a venit să cred când am auzit, ce coincidenţă. Încântată să te cunosc! Eu sunt Claire.

Nicola luă paharul cu vin pe care i-l întinse Alex şi se aşează la masă.

— Copiii s-au dus la culcare?

— Copilul. Doar unul, spuse Claire. Scarlett. Şi da.

— Super. Nicola se uită în jur, spre ceilalţi. Încerc doar să-mi dau seama care e dinamica aici, spuse ea, fluturându-şi braţul.

Alex îi zâmbi.

— Suntem o mare familie fericită. Hai să-ţi explic. Eu sunt cu Matt, iar el a fost căsătorit cu Claire. Alex făcu semn cu braţul spre fiecare dintre ei, pe rând. Claire este acum cu Patrick şi noi nu ne ştim unul cu altul, şi am venit cu toţii în vacanţă la o căbănuţă unde respirăm acelaşi aer, la mama naibii. Nu e ciudat, nu?

Nicola îi zâmbi şi ea.

— E minunat să faci aşa ceva.

Alex înghiţi cu lăcomie vinul.

— Aşa este. Dă-mi sticla, dragule, vrei?

După o clipă, Matt îi dădu sticla cu vin roşu.

— Din păcate, fosta soţie a lui Patrick nu e aici, zise Alex şi se concentra din greu asupra sticlei în timp ce-şi turna în pahar. Nu se înţeleg, explică ea.

Patrick se întoarse spre Nicola şi ridică neajutorat din umeri.

Nicola îi adresă un zâmbet compătimitor.

— N-a trebuit niciodată să mă descurc cu „fostul”. N-are cum să fie uşor.

Alex îşi mişcă braţul într-un semn care voia să spună *prostii*. Lovi paharul, care alunecă vreo doi centimetri pe masă şi se clătină; îl stabiliză.

Patrick îi zâmbea în continuare Nicolei, cu un surâs care părea tot mai fals cu fiecare clipă care trecea.

Alex se aplecă spre Nicola.

— Şi cum era Pat în şcoală?

— Ăăă… Nicola se uită la Patrick şi după aceea înapoi la Alex. Drăguţ. Liniştit. Silitor.

— Nu mă mir, răspunse Alex. Încă mai e serios. Ştie de ratele dobânzilor şi – ce era aia, Matt? obligaţiuni – Alex rosti cuvântul cu grijă – consoli-da-te.

Matt îşi trânti mâinile pe masă. Intră în baie fără să spună niciun cuvânt.

Patrick se încruntă la Alex.

— De fapt, nu prea ştiu multe despre chestiile astea. Ştiu câte ceva despre creditele ipotecare cu risc ridicat şi criză, dar…

Alex îl întrerupse.

— Cânţi la violoncel?

— Nu.

Alex făcu un semn cu mâna şi se întoarse spre Nicola.

— Cum se descurca în şcoală cu doamnele? Le fermeca? Nicola zâmbi.

— Asta trebuie să-l întrebi pe el.

— Nu, răspunse scurt Patrick. Eram tocilar.

— Ne mişcăm în cercuri diferite. Nicola îi zâmbi cald lui Patrick. El era printre primii, în timp ce eu chiuleam, fumam şi-mi făceam unghiile. Nu ne intersectam decât la ora de teatru.

— Şcoala. Aşa de demult, zise Alex, rezemându-se de spătarul scaunului. Nu conta decât sexul. Mi-am pierdut virginitatea cu un tip căruia nici nu-i ştiam numele de familie, în grădina botanică din parc. Aveam cincisprezece ani. Îmi aduc aminte că am fost mirată că era destul de puţin spectaculos, în principal simţeam rămurelele care mă împungeau în fund. Se întoarse către Patrick: Ce părere ai despre asta, Pat?

Patrick luă o gură mare de vin.

— Fiecare în felul lui.

Se uită la Nicola, care avea acum privirea aţintită asupra mesei şi-şi ţinea buzele strânse, jucându-se cu colierul. Nu mai zâmbea.

În încăpere se lăsase tăcerea şi nu se mai auzea decât sunetul de cascadă pe care-l făcea Matt în timp ce urina în baie.

Trase apa şi reveni în salon.

Alex se întoarse către el.

— Tu erai chiar şi mai mic când ţi-ai pierdut virginitatea, nu-i aşa, dragule? Paisprezece ani, parcă? în spatele maşinuţelor de la bâlci?

— Ai dinţii roşii ca un beţivan bătrân, Alex, zise Matt cu glas egal. Arăţi ca un vampir pilit. Poate ar fi mai bine să *taci dracului din gură*.

— Să spună altcineva acum. Cum nu vorbi nimeni, Alex oftă. Încerc doar să mă distrez puţin, spuse şi se uită în jur, la ceilalţi. Bine, atunci. Cu câte persoane ne-am culcat în total cu toţii? Eu – spuse, aplecându-şi capul într-o parte – cu cincisprezece probabil. Dar e doar o estimare, cu o toleranţă de 20 la sută în ambele direcţii.

— Alex, spuse Matt cu glas scăzut. Nu te mai prosti!

Alex se întoarse către Patrick.

— Crezi că e puţin? Mult? Se răsuci spre Claire: Tu

ce crezi? Prea mulţi? Prea puţini? Cum mă evaluezi din punctul ăsta de vedere?

Nicola sorbi restul de vin din pahar.

— Du-te la culcare! zise Matt.

Glasul lui Matt era calm şi ferm. Patrick o întrebă pe Nicola:

— Mai bei?

Nicola se ridică de pe scaun.

— I-am zis mamei că lipsesc doar cinci minute.

Patrick privi de la bluza de petrecere cu solzi a Nicolei la sticla de vin pe care o adusese.

— Bineînţeles, zise el.

Alex nu-şi mutase privirea de la Claire.

— Pentru că unii mint când e vorba de genul ăsta de lucruri. Nu crezi că e trist când îşi ascunde cineva trecutul? Tu n-ai minţi în legătură cu genul ăsta de lucruri, nu-i aşa, Claire?

Claire îi susţinu privirea.

— E nevoie să avem o discuţie afară, Alex? Se ridică. Mergem?

Patrick îşi împinse scaunul în spate.

— Te conduc acasă, Nicola.

— Nu-i departe.

— Ce domn eşti tu, Pat, spuse Alex. Un cavaler dintr-o altă epocă.

Nicola se ridică, având un zâmbet politicos prudent încremenit pe chip.

Patrick o conduse pe Nicola spre uşa cabanei.

— Vrei nişte tort de Crăciun înainte să pleci, Nicola? strigă Alex.

Nicola îi zâmbi blând.

— Nu-mi prea place. Dar mersi.

— Nu, spuse Alex gânditoare şi luă cuţitul. De fapt, nimănui nu-i place.

Înfipse cuţitul cu ambele mâini în mijlocul tortului. Lăsă cuţitul acolo, cu mânerul ieşit din tort.

Nu se mişcă nimeni.

Matt îşi împinse scaunul în spate.

— Alex. Toată lumea a încercat să te menajeze, dar acum le-ai arătat oficial tuturor ce beţivă mizerabilă eşti, inclusiv doamnei drăguţe de alături, pe care *n-ai mai văzut-o până acum*.

Patrick şi Nicola ieşiră în grabă din cabană şi afară în frig. Chiar şi cu uşa închisă în spatele lor, tot mai puteau să audă vocea ridicată a lui Matt.

— Du-te la culcare înainte să te faci şi mai rău de râs şi roagă-te la Dumnezeu să mai discute cineva cu tine dimineaţă. Patrick şi Nicola se îndreptară, în tăcere, către cabana Nicolei, mergând peste iarba îngheţată care scrâşnea.

Patrick îşi băgă mâinile în buzunarele blugilor.

— Ar trebui să-ţi explic.

— Nu-i nevoie. E-n regulă.

— De obicei, Alex nu bea.

— O vacanţă ca asta are întotdeauna potenţial de scandal. Orice weekend de familie, de fapt. Copiii mei se ceartă de când am ajuns, e tare enervant. Dar acum s-au dus la culcare. Nicola îi aruncă un zâmbet mic. Vrei să intri?

În spatele lui Patrick se auzi o uşă trântită. Se uită înapoi spre propria cabană: Matt mergea cu paşi mari prin iarbă către lac, cu haina pe el şi capul lăsat în jos.

Patrick se uită la Nicola. Era aşa de mică! Aşa de fragilă!

— Probabil că ar trebui să mă duc înapoi la Claire. Să încerc să lămurim mizeria asta.

Nicola îşi strânse braţele la piept şi-şi masă braţele pe care i se făcuse pielea de găină. Patrick încercă să nu-i bage de seamă sfârcurile, întărite de frig şi vizibile prin bluza ei cu solzi de peşte.

— Probabil că ar trebui să intri, Nicola. Patrick se uită în ochii ei. O seară frumoasă! îmi pare rău.

— Nu-i vina ta.

Nicola îi aruncă lui Patrick un ultim zâmbet dureros

de vulnerabil şi se retrase în cabană, închizând încet uşa după ea.

Patrick se îndepărtă, fără să se uite înapoi. Ştia că se închisese uşa către o altă lume, pentru a nu se mai deschide niciodată.

45

Scarlett privi genericul de final defilând pe ecranul iPad-ului. Îi ţinea lăbuţa lui Posey şi stăteau amândoi întinşi sub pilotă. Posey îi strânse mâna. Scarlett nu i-o strânse înapoi.

Se holbară din nou la ecran.

Când se termină genericul, rămaseră acolo în tăcere. Scarlett trase aşternuturile mai aproape pe lângă ea. Încerca să nu plângă din nou.

Posey începu să vorbească.

— A fost…

— Unii dintre iepurii ăia erau *groaznici*.

Posey nu spuse nimic. Părea înspăimântat, de parcă în pat ar fi putut fi o stafie. Arăta cam cum se simţea Scarlett.

— Credeam că ştiu totul despre iepuri, zise Scarlett.

— Şi eu, spuse Posey.

Scarlett îşi trase mâna din lăbuţa lui Posey.

— S-au întors unii împotriva altora. Tot *sângele* ăla! Scarlett ar fi vrut ca Posey să spună că totul fusese o greşeală. Dar el n-o făcu.

— Poate… poate că noi nu ştim aşa de multe cum credeam despre iepuri, spuse Posey în cele din urmă.

Scarlett se gândi la asta. Se uită ţintă drept în faţă, într-un târziu, spuse:

— Vrei să te dai jos din patul meu?

Posey trase pilota şi se ridică. Puse la loc cu grijă pilota în jurul lui Scarlett.

Rămase în cealaltă parte a camerei, lângă uşă, privind-o.

— Îmi pare rău.

Scarlett nu spuse nimic.

— Noi… iepurii, probabil că suntem prost dispuşi uneori. Nu ştiam, sincer. Sunt la fel de surprins ca şi tine.

Scarlett îşi trase genunchii la piept. Îşi strânse mâinile în jurul genunchilor.

— După ce ai văzut aia, ţi-e frică de mine? întrebă Posey.

Scarlett îşi strânse şi mai tare genunchii.

— Un pic. Da.

— Nu cred că aş face vreodată aşa ceva. Nu… ştii tu. Să mă întorc împotriva celorlalţi iepuri.

— Te rog, nu mai vorbi!

Mai rămaseră aşa încă o clipă.

— Vrei să mă întorc în dulapul de rufe? întrebă Posey.

— Da, te rog, şopti Scarlett.

46

Alex se strânse şi mai tare în poziţia ei ghemuită pe-o parte. Îşi trase pilota sub bărbie.

Se aşteptase să fie în stare să adoarmă repede, cu efectele etanolului acţionând asupra măduvei. Calitatea somnului în sine ar fi urmat să scadă, pentru că – bineînţeles – alcoolul urma să suprime producţia de vasopresină. Dar adormitul ar fi trebuit să meargă.

În schimb, zăcuse acolo o oră, gândindu-se la ce spusese. Gândurile i se tot întorceau către restul de vin, încă rămas în sticlă pe noptieră.

Alex sări din pat, apucă sticla şi se îndreptă către baie. Turnă vinul în chiuvetă şi puse sticla pe marginea căzii.

Se întoarse în pat.

După ce plecase Matt, toată vorbăria dispăruse. Matt trântise uşa şi în Alex se prăbuşise ceva, lăsând doar sila de sine însăşi să se umfle înăuntru, umplându-i gura şi gâtul.

Alex se holbase la masă.

— Îmi pare rău.

— Poate că trebuie să dormi puţin, zisese Claire.

Patrick intrase în tăcere în casă.

Alex îşi pusese mâinile peste faţă.

— Îmi pare rău, repetase ea, cu glasul înăbuşit.

— Alex, spusese Claire. Oricât de rău a fost – şi a fost destul de rău n-am fost decât noi. Eşti băută, am trecut cu toţii prin asta. N-a murit nimeni.

— N-are niciun rost să discutăm când eşti în starea asta.

Glasul lui Patrick era mult mai dur.

— Du-te la culcare!

Aşteptând să se întoarcă Matt, Alex se spălase pe dinţi; se demachiase. Îşi pusese pijamaua. Ba chiar folosise şi *aţa dentară*.

Şi de atunci zăcea acolo, ghemuită, întorcând din când în când gura spre pernă, gândindu-se la ce spusese şi înăbuşindu-se prea târziu.

După ce băuse aşa de mult, ar fi trebuit să profite chiar acum de nivelurile crescute de dopamină. Totuşi, nu părea să fie aşa.

Îşi strânse pumnii şi îşi înfipse unghiile în palmă până o duru.

Inima îi bătea prea repede. Asta ar fi fost un rezultat al anxietăţii, care provoca o saturare crescută a neuronilor din *locus ceruleus*. Norepinefrina acţiona asupra inimii şi a vaselor de sânge şi a centrilor respiratori.

Alex se întoarse în pat.

Alcoolul trebuia să-şi facă în curând efectul asupra măduvei.

Uşa dormitorului se deschise cu un scârţâit; Alex se trezi tresărind.

Se sili să se ridice în capul oaselor, în pofida presiunii din cap.

— Matt.

Habar n-avea cât dormise. Minute? Ore?

— Vin doar să-mi iau pilota.

Vocea lui Matt era foarte oficială în beznă.

— O să dorm pe canapea.

— Dar – zise Alex, cu glasul spart din cauza

uscăciunii din gură ce o să creadă ceilalţi? Dacă te găsesc acolo?

— O să creadă că nu suport să stau în aceeaşi încăpere cu tine. Şi o să aibă mare dreptate.

Alex simţi o răceală răspândindu-i-se în piept. Îşi trase pilota şi mai sus.

— Acum îţi pasă, Alex? îţi pasă de ce crede lumea? întrebă Matt cu glas scăzut. Pentru că dacă tu crezi că n-au observat şi ceilalţi că e ceva în neregulă, atunci ai luat-o razna mai rău decât credeam.

Ochii lui Alex se adaptară şi văzu silueta lui Matt în semiîntuneric. O siluetă ţeapănă, care se îndrepta cu paşi mari şi mişcări smucite spre partea lui de pat.

— Am aruncat o parte din vin. Nu l-am băut pe tot.

— Culcă-te, Alex!

Alex se întreba dacă vocea lui Matt mai fusese vreodată aşa de încărcată de respingere ca acum.

Matt trase de pilota lui de o persoană, dar pilota nu se mişcă de pe pat, pentru că o parte era prinsă sub Alex.

— După ce Claire a fost aşa de drăguţă cu tine! Matt trase răutăcios de pilotă; Alex se smuci într-o parte, iar pilota zbură de sub ea. Şi tu te porţi aşa cu ea!

Alex apucă de colţul pilotei, ca să-l împiedice pe Matt s-o tragă; o strânse tare.

— Sfânta naibii perfectă de Claire!

— A, OK. Deci aşa. Foarte drăguţ.

— M-am săturat să tot cad în genunchi la altarul Sfintei Claire.

— Şi când ai căzut în genunchi astă-seară? Spune-mi! Când o întrebai, în faţa lui Patrick, cu câţi bărbaţi s-a culcat? Matt trase de pilotă, dar Alex nu dădu drumul colţului pe care-l ţinea. Sau când ai zis că îi auzi cum fac sex?

— N-am *spus*, am insinuat doar…

— Sau când i-ai spus despre Walshy, la care sunt banii lui Scarlett? Şi – *apropo* – mulţumesc pentru asta. Scumpo.

Matt trase mai tare de pilotă, care se smuci din mâinile lui Alex.

Alex se întinse după ea, dar Matt o trase cu o fluturare de toreador.

Alex îşi rezemă spatele de tăblia patului, învinsă.

— Dacă asta simţi pentru Claire, ai putea la fel de bine să te recăsătoreşti cu ea. Duceţi-vă la Paris şi reînnoiţi-vă jurămintele.

— În seara asta, aş ucide ca să mă recăsătoresc cu Claire. Matt trase pilota în spate pe podea. Doar ca să scap de tine.

Matt deschise uşa. Lumina de pe hol ajunse în cameră suficient cât Alex să-i vadă zâmbetul dispreţuitor de pe chip.

— Culcă-te la loc, beţivancă *scârboasă*!

Matt trânti uşa şi dispăru.

Alex clipi în bezna nou înstăpânită. Se lăsă în jos în pat până ajunse sub pilotă, simţind cum îi creştea presiunea din cap. Ştiind că are toată noaptea înainte să-şi facă griji pentru răceala de pe chipul lui Matt; ore întregi în care să se întrebe dacă o va mai privi vreodată fără expresia aia dispreţuitoare sau dacă o va păstra pentru eternitate şi o va ţine pe chip doar pentru ea.

47

Patrick auzi uşa din faţă deschizându-se şi închizându-se în timp ce Claire era la baie, spălându-se pe dinţi.

Claire intră încet în dormitor, iar Patrick puse jos telefonul.

— S-a întors Matt.

Claire stinse lumina de sus.

— E bine. Se strecură sub pături. Mi l-am imaginat stând lângă lac, tremurând, întrebându-se cât trebuie să rămână afară ca să demonstreze că încă mai e supărat. Claire scoase un pufnet. Probabil că s-a hotărât că e prea frig ca să n-o ierte pe Alex.

— N-a iertat-o. Cel puţin, nu s-a dus în dormitor. A

dat drumul la televizor în salon. Se uită la un episod vechi din *Alo, Alo*[20].

Claire îşi luă telefonul şi potrivi alarma.

— Hai să ne întoarcem acasă mâine. Seara asta îmi arată că a fost în mod evident o greşeală.

Acasă. Patrick se gândi la copiii lui. Că ar exista planuri făcute dinainte, scuze, convorbiri telefonice jenante. Dovada ambivalenţei familiei sale faţă de el l-ar lovi direct, iar faptul că s-ar fi aflat acasă de Crăciun ar fi înrăutăţit mult lucrurile.

— Şi Scarlett? întrebă el.

— Presupun că ai dreptate. Hai să vedem cum o să fie dimineaţă, dar nu trebuie neapărat să rămânem. Nu poate nimeni să te oblige să rămâi şi restul vacanţei.

— Voi doi v-aţi certat vreodată aşa? Cum au făcut Matt şi Alex astă-seară?

Claire se răsuci pe-o parte, întorcându-se cu spatele spre el.

— Toată lumea se ceartă.

— Alex e scăpată de sub control.

— Nu e ea însăşi. Vacanţa asta o scoate din minţi.

Patrick îşi dori ca ea să-l privească.

— Tot nu înţeleg o parte dintre chestiile despre care vorbea ea.

Claire căscă sonor, fără să se obosească să se ascundă.

— Era pilită, Patrick. Ideea nu era să aibă noimă.

— Însă nu mă miră că weekendul ăsta a făcut-o s-o ia razna, zise Patrick către ceafa lui Claire. Îi e frică.

În cele din urmă, Claire se întoarse ca să se uite la el.

— De ce?

— E evident. Matt te vrea înapoi.

— E caraghios.

— Alex îşi dă seama.

---

20 Serial britanic de comedie, difuzat de BBC One între 1982 și 1992, a cărui acțiune se petrece în cafeneaua unui orășel din Franța ocupat de armata germană în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Serialul este o parodie a serialului Secret Army, difuzat tot de BBC (n. tr.).

— Iar el o adoră pe Alex. Face spume azi pentru că s-a ofticat şi a făcut gură.

— A fost distrus când v-aţi despărţit.

— Asta a fost demult. Mort şi îngropat.

— Nu te-ai întoarce niciodată la el, nu?

Claire căscă din nou. Patrick tot şi-ar fi dorit să caşte mai încet. Mai drăguţ.

— Te rog, Claire. Vreau să te aud că o spui. Am *nevoie*. Un oftat.

— Bineînţeles că n-o să mă întorc la el. Nu.

— Eşti sigură?

— Ce se petrece între noi n-are nicio legătură cu Matt.

Patrick îşi îndreptă spatele.

— Pat. Până şi Claire se ambalase acum. N-o să fie niciodată în cărţi să mai fiu vreodată cu Matt. Niciodată, niciodată, *niciodată*. Poate că dacă n-am fi avut-o pe Scarlett, dacă am fi avut o viaţă mai simplă, am fi reuşit să facem lucrurile să meargă. Dar nu contează că acum ne împăcăm mai bine, pentru că n-a mers când trebuia să ne descurcăm împreună. E foarte simplu.

— Dar la ce te refereai când spuneai „ce se întâmplă acum cu noi”?

Claire se întoarse la loc cu faţa la perete.

— Figură de stil.

— Claire…

— Sunt obosită. A fost o zi lungă şi sunt prea extenuată ca să vorbesc. O să mă culc. În regulă? *Te rog*.

Patrick îi privi ţintă ceafa, observându-i zuluful din păr, unde şi-l legase cu un elastic.

— Noapte bună, zise Claire cu faţa la perete.

Patrick întinse mâna şi-i mângâie braţul.

— Noapte bună.

Ea nu răspunse şi el adăugă:

— Te iubesc.

Claire întinse un braţ în spate şi-l bătu pe Patrick pe şold.

— Noapte bună.

Îşi trase braţul şi se mută doi centimetri mai spre perete.

Patrick îi mângâie în continuare braţul. Îi inspiră mireasma gâtului. Amestecul de mirosuri familiare. Şamponul cu ulei de migdale pe care-l cumpăra angro de pe internet. Parfumul ei. Până şi izul chimic slab al soluţiei pentru lentilele de contact. Mirosul caracteristic al lui Claire.

În câteva secunde, respiraţia ei deveni mai adâncă şi începu să scoată pe gură un sunet şuierat: semnalul numărătorii inverse până adormea Claire. Curând, avea să viseze.

Dar ce visezi tu, Claire? Patrick ţintuia cu privirea întrebarea în părul ei.

Interogatoriu după incident. Sophia Trevor, 11 ani, oaspete la Happy Forest.

Faţă în faţă. Cabana Happy Forest.

Mami, nu pot să gândesc ca lumea dacă stai aici. O să încerci să vorbeşti tu în locul meu.

9

Aşa o să faci, ştii că aşa o să faci.

Mulţumesc. Şi închide uşa după tine, te rog.

Mami se agită. Crede că ar trebui să fiu necăjită, dar nici măcar nu-l cunoşteam. Îi place să aibă de ce să-şi facă griji şi, dacă nu reuşește să găsească nimic, atunci inventează ceva. Mi-e greu, pentru că sunt cea mai mare şi fac prima totul, Emily poate să scape de absolut orice. Mami o lasă să facă o grămadă de chestii pe care pe mine nu mă lăsa să le fac când aveam nouă ani. Acum avem aceeaşi oră de culcare, cum poate să fie corect aşa ceva?

Da, am văzut-o pe fetiţă la cursul de dans. Când a venit doamna de la dansuri şi a zis că părinţii ei întârzie, mami a vrut să stea să aştepte cu ea. Am rămas pe-acolo jumătate de oră şi am luat chipsuri şi băuturi de la automat, după aia doamna de la dansuri i-a zis lui mami că o să mai dureze. Aşa că am dus-o pe fată la noi la cabană

până a venit bunica ei.

A fost un curs grozav. Dacă îmi daţi un scaun, pot să vă arăt. A, în regulă.

Nu i-am cunoscut pe niciunul dintre ei înainte de excursie, doar i-am văzut prin parcul de vacanţă. Problema cu mami e că ei îi place toată lumea. Din cauza asta, oriunde mergem, durează mult. Aldi, Morrisons, Tesco, ştie pe toată lumea de la toate casele.

Nu i-am văzut prea mult pe cei de alături. Mami voia să mă duc şi să mă joc cu fetiţa, dar eu am 11 ani, aşa că de ce să vreau aşa ceva? E destul de rău şi cu Emily. Şi din cabana lor se auzeau cântând. Adulţi care cântau cântece vechi. Ce-i asta? l-am zis lui mami: „Eu categoric nu cânt, nu pot să mă oblige". Şi atunci nu s-a dus nici Emily, pentru că ea e ca o oaie şi face orice fac şi eu.

Aşa că mami a renunţat până la urmă şi a zis că putem să rămânem cu bunica. Mami şi-a pus bluza cea mai bună, cea argintie, pe care o păstra pentru ziua de Crăciun. A băgat de seama şi bunica bluza specială a mamei, şi i-a aruncat o privire. Mami a zis că nu mai are bluze curate. Bunica a spus că „cine se joacă cu focul se arde". Mami s-a întors către mine şi a zis că bunica începe să se senilizeze uşor-uşor.

Jumătate de oră, poate? O oră? Nu prea mult. Am jucat cărţi. Şi am câştigat eu.

Bărbatul ăla de la ea de la şcoală, Patrick, a adus-o acasă şi au rămas puţin să stea de vorbă afară. O place pe mami.

E evident, dacă ai ochi să vezi.

Mami îl încurajează, dar nu-i vina ei. E singură. Aş vrea ca mami să cunoască pe cineva, dar pe cineva mai bun ca el. Deşi avea o maşină bună, până a storcit un fazan cu ea.

A trecut pur şi simplu peste el pe drum. Aşa că acum maşina are împroşcată pe ea viaţa fazanului. Chiar dacă nu poţi să o vezi, ştii că e acolo.

Nu mi-a plăcut. Vorbea cu mami cu o voce specială,

de parcă avea un scenariu. Abia dacă s-a uitat la noi, ceea ce pe mine nu m-a deranjat. Purta şort, deşi e decembrie, şi făcea tot timpul extensii. Vreau să zic… extensii ample.

Mami nici măcar nu-l ştia în şcoală. A zis că atunci când vede pe cineva din şcoală se simte tânără, aşa că i-am spus: „Nu eşti tânără, aşa că, dacă e să fie ceva, ar trebui să te facă să te simţi bătrână”.

Categoric nu l-am cunoscut până acum. Şi mami l-a reîntâlnit abia când am ieşit din cabană după ce a storcit fazanul.

Aşa i-a zis doamnei de la recepţie? Dare o minciună!

Ştiam eu. Îţi dă fiori de-a binelea. Pun pariu că a urmărit-o aici de pe Facebook. Ce-a zis mami când i-aţi spus?

Mami e prea drăguţă.

Vă spunea adevărul. Ştiu când minte. A minţit când a zis de ce şi-a pus bluza cea mai bună, celelalte haine nu erau deloc murdare. A minţit când a zis că grota Moşului era plină, pur şi simplu nu voia să dea bani. Dara fost surprinsă când l-a văzut pe bărbatul de alături.

Biata mami! Totdeauna se alege cu ciudaţii. Oricum, nu mi-a părut cu adevărat rău pentru el, dar acum cred că de fapt a meritat, până la urmă, să fie rănit.

Aşa e corect. Şi a dat peste fazanul ăla, şi e după faptă şi răsplată.

Extras din broşura Happy Forest în decembrie, Happy Forest se transformă într-un Tărâm de basm al iernii. Oferiţi-le celor mici un dar de Crăciun şi duceţi-i să-i vadă pe Moş și pe spiriduşi în grota lui premiată.

Sau de ce să nu învăţaţi ceva nou, cu ajutorul gazdelor noastre experimentate din poligonul de tir cu arcul? Dacă nu vă pasionează, avem cursuri de dans potrivite pentru întreaga familie!

48

Duminică, 24 decembrie, Ajunul Crăciunului

Ziua a patra

Nu nu *nu nu nul* Alex se trezi într-o izbucnire de

nervi.

Se ridică din pat, în pofida durerii de cap şi a vederii caleidoscopice. Îşi trase pilota în jurul umerilor şi-şi aranja pantalonii de pijama, ridicându-i mai sus pe şolduri.

Trase aer în piept şi deschise uşa dormitorului.

Matt stătea pe canapeaua din salon, cu braţul în jurul lui Scarlett, uitându-se amândoi la desene animate la televizor. Matt întinsese pilota lui de o persoană peste genunchii amândurora, ca pe o pătură.

Alex făcu un pas înainte.

— ’Neaţa! spuse Matt, fără să-şi desprindă ochii de la televizor.

Alex şovăi, cu mantia din pilotă atârnând în jurul ei.

— ’Neaţa!

— Şi cum te simţi azi?

— Am avut… şi zile mai bune.

— Nu te simţi bine?

Matt tot nu se uita la ea.

— Se pare că m-am căptuşit cu vreun soi de virus.

— Ce ciudat! Poate că ar fi mai bine să te bagi la loc în pat. Matt o strânse pe Scarlett de umăr şi-şi trase braţul. Mă întorc imediat, puiuţ.

Se ridică şi intră în dormitor, trecând pe lângă Alex. Ea îl urmă. Închise uşa în spatele lor.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău!

— Ai fost un *coşmar* nenorocit.

Alex se aşeză pe pat şi se înclină dramatic într-o parte, până căzu pe pat. Închise ochii, apoi îi deschise puţin, trăgând cu ochiul spre el.

Matt rămase în picioare, uitându-se în jos spre ea.

— O beţivancă îngrozitoare.

— Mi-a fost dor de nasul tău cu păcăneli. N-am putut dormi fără păcănitul ăla.

— O nenorocită de *banshee*[21] urlătoare îngrozitoare.

21 în foldorul irlandez, spirit feminin a cărui jelanie prevestește moartea (n. tr.).

Adică mă întrebam: Unde-i iubita mea drăguţă? Şi cine a pus trolul ăsta în locul ei? Ai face bine să-i ceri scuze lui Claire.

Alex scoase un mic bocet.

— Ce-a fost asta?

— Eu, aducându-mi aminte diverse. Detalii.

Matt se aşează pe pat.

— Aşa-ţi trebuie!

— Şi tu ai fost groaznic. Alex îi aruncă o privire pe sub pleoape. Dureros.

— Cine eşti tu să judeci?

Tonul lui Matt era dur, totuşi îi prinse mâna între palme.

— Mă mir că-ţi mai aduci aminte ceva.

— Îmi amintesc.

Matt coborî privirea spre mâna ei. Îşi trecu degetul mare peste încheieturile degetelor ei.

— Cum stai cu mahmureala, pe bune? Trebuie să fie rău.

— Sunt pe picioare. Mă trec valuri reci pe spinare. Sunt ameţită şi mă doare să ridic privirea. Mă străduiesc să stau dreaptă. Chiar şi să stau jos. Ai nişte ochelari de soare la tine?

— E decembrie. Şi meriţi să te doară, pentru că ai fost o nenorocită.

— M-a întors pe dos cântatul.

Matt îi mângâia în continuare mâna cu degetul mare.

— Tu şi Claire păreaţi foarte fericiţi împreună.

— Nu fi caraghioasă! Asta a fost problema?

Alex închise strâns ochii.

— Tu chiar mai voiai să fii cu ea când ne-am cuplat?

— Asta e o întrebare pe bune?

— Da.

Alex îi asculta sunetul răsuflării. Când Matt vorbi din nou, glasul lui era serios.

— În regulă. La început, da, voiam. Dar apoi – destul de repede – nu. După aceea, categoric, absolut sub nicio

formă. Am rămas cu tine înainte să-mi fi revenit după Claire. Dar asta nu schimbă nimic. Chiar te-am plăcut, din prima zi. Doar că mai aveam de lăsat în urmă nişte rahaturi.

Alex încuviinţă din cap în pernă.

Matt îi strânse mâna.

— Ieri încercam să te necăjesc. Pentru că erai aşa de îngrozitoare.

Alex închise ochii în pernă.

— Pot să te mai întreb ceva?

Din pernă îi veni un miros de putregai.

Alex îşi trase puţin faţa.

— Doar ceva?

— Pe cuvânt. După aia, las deoparte nebunia pentru totdeauna.

— În regulă.

— Claire foloseşte acelaşi parfum pe care mi l-ai cumpărat şi mie anul trecut, de Crăciun.

Matt tăcu puţin.

— Eu i l-am cumpărat, zise.

— Mi l-ai cumpărat şi mie pentru că voiai să miros ca ea?

Matt se îndreptă într-o clipă.

— Nu! Deschise larg ochii. Al, bineînţeles că nu! De ce te-ai gândi măcar la aşa ceva?

Alex îl ţintui cu privirea.

Matt îşi dădu părul din ochi.

— Al. Am cumpărat parfumul ăla pentru că în magazin mirosea bine şi nu ştiam ce să-i iau lui Claire de Crăciun şi lăsasem pe ultimul moment. Aşa că am cumpărat două sticluţe şi am cheltuit destul de mult la drogherie ca să primesc gratis un aparat electric de ras, nu că de-asta le-am cumpărat. Ţie îţi mai luam şi altele, aşa că nu m-am gândit că ar conta că ţi-am luat şi un cadou la fel ca al ei.

— Dar mie mi-ai spus că ei nu i-ai luat nimic.

— Am zis aşa pentru că pur şi simplu nu voiam să-ţi

spun că i-am luat şi ei acelaşi lucru. Că sunt genul *ăla* de nenorocit fără minte. Matt o mângâie din nou pe mână. Dar şi tu eşti o beţivancă scârboasă, aşa că suntem chit.

Alex auzi un zgomot ca de voci ridicate. Îşi încordă auzul.

— Auzi şi tu? Claire şi Patrick sunt sus? Se ceartă?

Matt îşi înclină capul într-o parte, ascultând. În uşa dormitorului se auzi o bătaie uşoară.

— Taţi?

Vocea lui Scarlett tremura de spaimă.

— Ce-i, puiuţ?

— E un păianjen.

Alex simţi cum i se încordează mâna lui Matt.

— A fugit sub canapea, tati. E cât o clanţă de uşă.

Matt îi aruncă o privire lui Alex, apoi şi-o mută repede.

— Nu sunt îmbrăcat, strigă el.

Alex deschise un ochi. îl privi pe Matt din cap până în picioare, cum stătea acolo complet îmbrăcat.

— Nu-i mami acolo? întrebă Matt prudent. Sau Patrick? Sunt sigur că sunt sus. Le aud vocile.

— N-au coborât încă.

Matt răsuflă adânc şi se ridică încet.

— Atunci bănuiesc că vin eu, scumpo. Se întoarse către Alex. Probabil că aş face bine să mă duc.

Alex zâmbi, în pofida durerii.

— Vrei să mă ocup eu?

— Vreau ca Scarlett să mă respecte. Ca pe cineva care o protejează.

— Strigă dacă ai nevoie de mine.

— Crezi că ar compensa pentru seara trecută?

— Puţin. Poate, zise Alex cu un zâmbet mic. Dacă e un păianjen mare, s-ar putea.

După o clipă, Matt era înapoi.

— E rândul tău. E uriaş, cât un cal de povară. Are copite şi toate cele.

Alex se ridică din pat.

— Oricum, tu eşti ucigaşul de animale oficial, după Fazangate, zise Matt.

— Trebuie să înveţi cum să ceri un serviciu, răspunse Alex.

Ieşi în salon. Se pregătea să-i spună ceva lui Scarlett despre seara trecută, dar Scarlett arătă doar spre canapea.

— E băgat acolo.

Alex se lăsă încet în patru labe, încercând să-şi controleze ameţeala. Se uită sub canapea şi văzu un păianjen de casă destul de mare.

Îl prinse între mâini.

— Poţi să deschizi uşa din faţă, ca să-l dau afară?

— Nu-l omori? Taţi îi omoară totdeauna.

Alex simţi cum i se zbat picioarele păianjenului între palme.

— De ce să-l omor? Nu mi-a făcut niciun rău.

Scarlett o fixă cu privirea.

— Ţi-e bine? o întrebă Alex.

— Trebuie să-l duci departe. Nu-l lăsa chiar în dreptul uşii.

— Aşa o să fac.

Alex nu voia să lase jos păianjenul de teamă că n-o să-l mai poată prinde, aşa că se duse pe aleea din faţă fără să-şi pună pantofii, simţind la fiecare pas cum o împunge în tălpi pietrişul rece. Duse păianjenul peste drum şi-l puse cu grijă lângă lac.

Se uită în spate, spre casă, şi se miră s-o vadă pe Scarlett privind-o cu atenţie pe fereastră.

Alex se întoarse în dormitor şi închise uşa în urma ei. Se trânti deasupra pilotei.

— Nu era *tocmai* un monstru, zise ea.

Matt îşi scuturră umerii într-o maimuţăreală de înfiorare.

— Încă îl mai am în faţa ochilor. Parcă îl simt cum îmi umblă în sus şi în jos pe şira spinării. Trebuie să fac un duş. Nu mă atinge. Sunt cu nervii în piuneze.

— Ne-am împăcat?

Matt îi dădu deoparte părul de pe faţă.

— Chiar ai fost foarte scârboasă.

— Dar am scos păianjenul.

— Da. Da, aşa e.

— Scarlett mă urăşte? Chiar mai mult decât mă ura deja?

— Aşa mă aştept, zise Matt, dând din cap. Probabil. Şi, dacă nu te urăşte, ar trebui. Matt se întoarse spre prag şi strigă: Scarlett?

După o clipă, Scarlett apăru în uşă.

Matt bătu cu palma pe pat.

— Vino încoace şi hai să stăm de vorbă.

Scarlett se aşeză unde-i arătase, iar Matt îi zâmbi.

— Alex s-a ales cu un virus. Nu se simţea prea bine aseară.

Scarlett o cercetă pe Alex, fără să clipească.

— Era obosită, tati. Era beată.

Alex simţi un nou val de răceală trecându-i peste şira spinării. Matt ridică din sprâncene.

— Aşa e, Scar. Aşa e.

— Ştii că nu-i place să-i spui Scar, interveni Alex. Din cauza leului cel rău din *Regele Leu*. Încetează să mai prescurtezi numele oamenilor. Alex se sili să se ridice în capul oaselor. Îmi pare rău, Scarlett. Dacă am spus ceva care să te necăjească. Pe tine sau pe Posey. Eram supărată şi nu gândeam.

Scarlett o mai cercetă o clipă pe Alex. Se întoarse către Matt.

— Şi tu erai obosit aseară.

— Aşa e. Matt se lăsă pe pat lângă Scarlett şi o mângâie pe păr. Ştiu că n-au fost toate perfecte aici. Dar a fost foarte plăcut să-i am în jurul meu pe toţi cei la care ţin.

Scarlett îşi privi picioarele şi le mişcă fără vlagă în aer. Matt îi aruncă o privire lui Alex şi apoi se uită din nou la Scarlett.

— Ştii cum e Posey cel mai bun prieten al tău? Ei, aşa e şi Alex pentru mine.

Alex se întinse după mâna lui Matt şi o strânse.

— Şi vreau să-i spui lui Posey să se poarte mai frumos cu ea. Pentru că Posey poate să fie foarte tăios.

Alex se aplecă doi centimetri spre Scarlett.

— Îmi pare rău că am încercat să-i dau lui Posey un morcov.

Scarlett coborî privirea spre pat.

— Te simţi bine? întrebă Matt.

— Posey şi cu mine ne-am certat aseară, zise Scarlett. Când m-am dus azi-dimineaţă să-l caut în dulapul de rufe, nu era acolo.

— De ce v-aţi certat? întrebă Matt.

Scarlett clătină din cap.

— E personal.

— Îmi pare rău să aud că v-aţi certat. Uneori, după o ceartă, băieţii au nevoie să-i laşi puţin în pace.

— Mă ierţi? o întrebă Alex pe Scarlett. Pentru ce am spui când eram beată?

Scarlett se întoarse către Alex.

— Pot să te întreb ceva?

— Bineînţeles.

— Tu eşti om de ştiinţă.

Alex încuviinţă din cap.

— Şi asta înseamnă că hăcuieşti iepuri. Ca să te distrezi.

Alex clipi.

— Nu, nu-i adevărat.

Matt râse.

— Aşa crezi tu? Alex nu hăcuieşte iepuri ca să se distrez* şi nici din alt motiv. Nu e genul *ăla* de om de ştiinţă. Sunt mai multe feluri.

Scarlett îi aruncă o privire lui Alex.

— Şi atunci, ea ce fel de om de ştiinţă e?

Alex se întoarse către Matt.

— O să fie interesant.

— Alex lucrează la Universitate, zise Matt, dregându-şi vocea. Ceva legat de celule. Şi diabet.

— Haide, spune-i mai multe lui Scarlett, zise Alex.

Matt îi aruncă o privire rugătoare şi apoi se întoarse către Scarlett.

— Face experimente pe celule prelevate de la oameni în timpul operaţiilor. Oameni care sunt vii, care au fost de acord şi care sunt anesteziaţi. Se răsuci către Alex. E destul de corect?

— Pe-aproape.

Scarlett arăta de parcă prelucra informaţia.

— Mai e ceva ce vrei să ştii? întrebă Alex.

Scarlett miji ochii.

— Ce alte animale ai mai omorât? Nu lăsa niciunul deoparte. Posey e destul de speriat de tine pentru că eşti om de ştiinţă. Iar el e iepure.

— Animale pe care le-am omorât? în toată viaţa mea?

— Da.

— Nu trebuie să răspunzi, zise Matt repede.

— Nu mă deranjează. Alex stătu şi se gândi. Păi, am omorât fazanul ăla, cum ştii. Cred că e cel mai mare animal pe care l-am omorât.

Scarlett dădu din cap.

— Şi am călcat, de două ori, din greşeală, pe câte o broască. Şi o grămadă de melci, nu ştiu câţi. Nu mă uit întotdeauna pe unde merg.

Scarlett arăta de parcă prelucra toate astea.

— Şi am fost odată la pescuit, cu tata, dar atunci n-am prin» de fapt nimic.

— E dezgustător să mănânci peşte, spuse Scarlett.

Alex încuviinţă din cap.

— Sunt de acord. Întru totul. Ar trebui interzis.

— Da, zise Scarlett.

Alex se mai gândi.

— Nu-mi mai trece prin cap niciun alt animal pe care să-l fi omorât.

— Şi nu omori păianjeni.

— Nu-i nevoie. Ah… tocmai mi-am adus aminte, am distrus odată un cuib de viespi. Deci asta înseamnă mii de viespi.

— Dar erau viespi, spuse Scarlett. Sunt rele. Ele nu se pun. Alex ridică din umeri.

— Deci nu omori animale.

— Nu. Deşi ar trebui să adaug, pentru o informare completă, că mostrele de ţesut de primate sunt deosebit de utile când…

— Cred că ai răspuns la întrebarea lui Scarlett, nu? Matt se uită intenţionat la ceas. O să trebuiască să plecăm curând. SA mergem să-l vedem pe Moş.

Alex îi aruncă o privire.

— Nu cred că mă simt destul de bine ca să-l văd pe Moş acum. Nu încă.

Matt se întoarse către Scarlett.

— Ce-ai zice să mergem atunci cu mama ta să-l vedem pe Moş și după aia te duce Alex la coliba cu îngheţată? Să sperăm că până atunci îi mai trece răceala. Ştiu că Alex vrea să-ţi ia o îngheţată.

Alex îşi simţi respiraţia urât mirositoare în jur. Îşi duse mâna la gură şi-şi trase şi mai mult bluza de pijama.

— Bineînţeles, o să fac un duş înainte.

— Dar tu? îl întrebă Scarlett pe Matt. Şi mami? Voi ce o să faceţi?

Matt se ridică.

— Pot oricând să mă duc să mă dau pe skateboard.

Alex îşi dădu ochii peste cap, iar Matt îi trase uşor un pumn în stomac.

Se întoarse din nou către Scarlett.

— O să stau puţin de vorbă cu mami despre câteva chestii – despre tine, probabil. Despre asta discutăm de obicei mami şi cu mine. Tu, toată ziua şi toată noaptea, şi nu ne plictisim niciodată. Se răsuci spre Alex. Te superi?

Alex îi aruncă un zâmbet mic.

— Sigur că nu. Nu *acum*.

Scarlett îşi ridică privirea de pe picioare. Se uită

ţintă la Alex o clipă, ţinându-şi capul într-o parte.

— O să te las să-mi cumperi o îngheţată azi.

Alex încuviinţă uşor din cap.

— Mulţumesc.

49

La ora patru, Patrick nu mai putu. Încercă s-o scuture pe Claire ca s-o trezească, dar ea nu făcu decât să mormăie în pernă.

— Culcă-te la loc. O să arate toate altfel dimineaţă.

Asta fusese tot ce spusese. De parcă el era un *copil*.

— Nu pot să dorm.

— Du-te să alergi sau de-astea.

— E întuneric beznă afară.

Claire nu răspunse. Se părea că-i acordase suficient din timpul ei.

Patrick aşteptă dimineaţa, cu picioarele bătând în saltea şi mintea învârtejindu-i-se într-o buclă repetitivă.

Până acum, nu-l mai îndemnase niciodată să se ducă să alerge. *Niciodată*.

La 5, Patrick făcea flotări pe palier.

La 6, se strecură jos şi luă de pe masa televizorului blocul de desen cu *Frozen* al lui Scarlett, împreună cu creionul ei cu un animal pufos neidentificat care se legăna în vârf în timp ce scria.

Patrick scrise şi tot scrise, până se toci creionul. Şase pagini.

Preaiubită Claire.

Am stat aici întins gândindu-mă cât de mult însemni pentru mine şi nu sunt sigur că-ţi spun destul. Aşa că să-i dăm drumul.

Îmi plac lucrurile neînsemnate care au legătură cu tine, îmi place cum dormi cu braţul peste faţă, cum îţi ridici vârful nasului ca un purceluş. Ştiai? E superb.

Îmi place cum ţi se împrăştie părul peste tot dimineaţa, îmi place cum mănânci cerealele aşa de delicat.

Îmi place chiar şi cum îţi bagi capetele şireturilor în pantofii de sport, fără să le legi, deşi ştiu că ţi-am spus că

te-ar putea face să te împiedici.

Îmi place cum scoţi sunetul ăla ca un fornăit când râzi foarte tare. (Asta-i o altă referire la porci, îmi dau seama acum. Dar, Claire – scumpă Claire –, te rog nu interpreta mai mult decât e cazul.)

Îmi place că ai de la natură o talie aşa de subţire şi picioare de alergător, chiar dacă nu faci niciun fel de mişcare.

Îmi plac cartofii tăi prăjiţi. Îmi place cum prepari bibanul. De fapt, îmi place toată mâncarea pe care o găteşti şi cât de bine te pricepi în mod firesc să obţii un raport nutriţional echilibrat.

Îmi place că îmi găteşti. Îmi place cum mă faci să mă simt iubit. Prima dată când te-am văzut, i-ai zis recepţionerei ăleia „Doar să te gândeşti: Cum zici tu, pocitanie" şi mi-am zis – da! Asta-i o femeie pe care mi-o doresc alături de mine.

Îmi place cât de generoasă eşti. Îmi place cât de blând râzi când face cineva o glumă care nu-i amuzantă, doar ca să-l faci să se simtă mai bine.

Îmi place că eşti o mamă atât de bună pentru Scarlett. Îmi place cum îţi doreşti întotdeauna lucruri bune pentru copiii mei, deşi ei îţi spun Blandwitch[22]*. (Dacă nu ţi-am mai zis asta până acum, te rog să te faci că nici n-am pomenit-o. Te rog nu lăsa asta să-mi strice scrisoarea de dragoste. Are legătură cu sandviciurile cu care au avut de-a face prima dată când te-ai întâlnit cu ei – nu înţeleg cum trebuie referinţa, dar ştiu că nu vorbesc serios. Sunt doar mici şi sub o anumită influenţă care nu-i de ajutor şi cu al cărei nume n-o să întinez scrisoarea asta.)*

Îmi place că eşti aşa sigură de unele lucruri, îmi place cum ştii întotdeauna ce crezi despre orice subiect în discuţie într-un anumit moment. Şi îmi place şi cât de flexibilă eşti şi nu pot să prezic întotdeauna ce crezi despre ceva, chiar dacă uneori poate să pară că sunt

22 Nume care rimează cu „sandvici" și înseamnă, într-o traducere aproximativă, „vrăjitoarea insipidă" (n. tr.).

frustrat din cauza asta. În adâncul sufletului meu, îmi place.

Sunt aşa de mândru de ţine de câte ori pomeneşte cineva despre *tine la muncă*. *Vreau să strig*: „*Avocata Claire Petersen*? *Nu e minunată*?”

Sunt slujitorul tău veşnic la dispoziţia ta. Te-aş apăra de cutremure şi de vulcani dacă aş putea. Aş fi scutul tău uman. Scutul tău uman foarte iubitor.

Te iubesc, Claire.

Cu cele mai bune urări.

Patrick

Când Claire dădu primul semn că începe să se mişte, Patrick sări din pat şi trase draperiile.

Claire strânse din ochi şi se întoarse pe burtă.

— Hristoase, Patrick! spuse ea cu faţa în pernă. Patrick întinse scrisoarea.

— Ţi-am scris o scrisoare.

Claire nu se mişcă.

— N-o vrei?

— Efectiv abia m-am trezit Te-ai *uitat* la mine cum mă trezesc.

Braţul cu scrisoarea se lăsă în jos.

— Şi nu vreau să mai discut despre toate astea.·

Toată spaima de cu o seară înainte dădu din nou năvală.

— Ce-ai vrut să spui aseară cu „ce se întâmplă cu noi”?

Claire se ridică în pat, sprijinindu-se în coate.

— Nu acum. Suntem în vacanţa lui Scarlett.

— O să *avem* discuţia asta, Claire. Şi o s-o avem acum. Am aşteptat toată noaptea.

Claire se ridică în şezut şi-şi dădu părul de pe faţă.

— Liniştește-te, te rog! Trebuie să ne ducem la Moş.

— N-am dormit din cauza a ceea ce ai spus.

Claire dădu pilota deoparte şi se ridică.

— Ştiu că încercai doar să-mi faci rău, zise Patrick. Ştiu.

Claire se îndreptă spre baie. Patrick îşi încleştă şi descleştă pumnii.

Totul era cum voia ea, tot timpul.

Patrick ascultă mişcările din baie. În cele din urmă, auzi apa (rasă la toaletă. Apoi robinetul se deschise.

Claire reveni în cameră; Patrick sări în sus.

— Ai zărit tu iPad-ul? Claire se uită prin încăpere. Nu l-am mai văzut de ceva vreme.

— IPad-ul? Trebuie să *discutăm*, Claire!

Ea ridică mâna.

— Hai să nu discutăm acum. E weekendul special al lui Scarlett.

Patrick făcu un semn spre teancul de hârtii.

— Trebuie măcar să-mi citeşti scrisoarea.

Claire se uită la teanc. Nu se întinse să ia foile.

— Şi ce a vrut să spună Alex când te-a întrebat cu câţi bărbaţi te-ai culcat?

Întrebarea i se încârligase în conştiinţă pe la ora trei dimineaţă. Îi stătuse spânzurată în minte de atunci, răsu cindu-se încet.

Claire închise ochii.

— Alex doar agita apele.

— Dar ce agita? Ce anume agita?

— Nimic.

— Nu poţi să agiţi nimic. Ai nevoie de ceva pe care să-l agiţi. O oală. O supă. Patrick ştia că vocea îi sună nesigur. O tocană.

— Era beată şi scotea pe gură numai tâmpenii.

— Toată lumea, în afară de mine, ştie ce se întâmplă, Claire. Merit să fiu tratat cu respect.

Claire îşi scărpină colţul gurii, cercetându-l pe Patrick. În cele din urmă, zise:

— În regulă.

Patrick dădu din cap satisfăcut.

— În regulă.

— Matt trebuie să-i fi spus lui Alex cu câţi bărbaţi m-am culcat.

Patrick se gândi. Ridică întrebător din umeri.

Claire oftă, de parcă ar fi trebuit să explice simplificat unele lucruri pentru un copil. Patrick îşi încordă din nou mâinile.

— Şi m-am culcat cu mult mai mulţi bărbaţi decât ţi-am zis ţie. Mult mai mulţi. Am minţit pentru că ştiam că n-o să-ţi placă, nu pentru că mi-ar fi ruşine.

Patrick ştia că se afla la o răscruce în discuţie, cu două căi diferite întinzându-se înaintea lui. îl minţise pe el, în timp ce lui Matt îi spusese adevărul, apropiindu-se unul de celălalt şi râzând de tontul de *Pat*.

Alese calea cea mai simplă, pentru că îi dădea pe dinafară creierul.

— Câţi?

Claire închise ochii.

— Nu ştiu.

— Douăzeci?

Claire ridică din umeri.

Patrick simţi cum se încruntă.

— Cincizeci? O sută?

— Ţi-am zis, nu ştiu. N-am numărat.

Era incredibil. *Incredibil*. Patrick se prăbuşi pe pat. Îşi lăsă faţa în mâini.

Se auzi o bătaie la uşă.

Claire sări. Traversă camera cu paşi mari şi deschise uşa.

În prag stătea Matt, cu portofelul în mână. Dădu din cap spre Patrick şi se întoarse către Claire.

— N-ai zis că mergem la Moş la zece, amice? Trebuie să plecăm.

— Scuze. Îmi trag nişte blugi pe mine şi cobor.

— Nicio problemă. Se uită spre Patrick, pe după Claire. ’Neaţa, Pat!

Patrick se uită la Claire, în tricoul ei scurt cu Smirnoff în care dormise, cel care abia dacă îi acoperea chiloţii. Dar nu putea să se plângă. Presupuse că oricum Matt mai văzuse totul şi înainte.

Toată lumea mai văzuse totul şi înainte.

— Ascultă, zise Matt intrând în cameră, îmi pare rău pentru aseară. Alex moare de ruşine, o să vă evite tot weekendul. N-o să vină la Moş azi, ca să-şi trateze durerea de cap şi să aibă o discuţie zdravănă cu ea însăşi. Matt se uită în spate şi reveni cu privirea la ei; coborî vocea. Îmi pare rău că a trebuit să asistaţi la drama noastră alcoolizată. Dar ne-am împăcat acum.

Claire făcu semn că nu-i ia în seamă cuvintele.

— Şi promit că o să iau banii lui Scarlett înapoi, amice. Sub nicio formă nu-l las pe Walshy să-i păstreze. Niciodată, niciodată, niciodată. Pun eu banii la loc dacă nu-i dă el înapoi. Dar o să-i dea. Şi percep dobândă pentru Scarlett, mai bună decât i-ar da banca. E un copil cămătar, doar că nu ştie.

— N-am de gând să-i distrug weekendul lui Scarlett, zise Claire. Dar o să mai discutăm despre asta. Şi o s-o rezolvi imediat ce ajungi acasă, nu-mi pasă dacă trebuie să mai faci o ipotecă pe casa lui Alex.

— N-o să mai fac, spuse Matt. Şi pun pariu că Alex se simte mizerabil pentru că te-a făcut să te îngrijorezi.

— Nu, Matt, răspunse Claire. La faza asta nu-i vorba despre Alex. *Tu* ar trebui să te simţi mizerabil din cauza asta.

Patrick se rezemă de tăblia patului. Nu-i venea să creadă.

Alex şi Matt se împăcaseră? *După tot ce se petrecuse aseară f* După ce Alex se făcuse de râs, împroşcând sarcasme şi făcând necazuri? Alungând-o pe *adorabila Nicola Garda7*.

Matt îşi lăsă capul într-o parte şi îi căzură în ochi câteva şuviţe de păr. Lui Patrick îi venea să se aplece, să apuce un smoc şi să i-l smulgă cu totul.

Matt nu merita părul ăla. Nu făcuse niciun efort ca să-l aibă.

— Te simţi bine, Pat? Pari un pic roşu la faţă.

— Flotări. Patrick băgă de seamă că încă mai avea

scrisoarea în mână; îşi duse smucit mâna la spate. Făceam flotări.

— Îi pun lui Scarlett haina şi cizmele, zise Matt, ieşind din cameră. Ne vedem jos, *amigos*.

Claire închise uşa în urma lui Matt, cu un aer reticent.

Asta îl duru din nou.

— Sunt *umilit*, scumpo.

— Îmi pare rău să aud asta.

Claire culese blugii de ieri de pe podea şi şi-i trase peste chiloţii de ieri.

— *Tu* m-ai umilit, explică Patrick.

Claire miji ochii.

— Cum?

— Ce vrei să spui, cum? bolborosi Patrick.

Claire îşi scoase tricoul. Apucă un sutien şi-l închise în spate.

— De ce anume eşti umilit?

— Nu te înţeleg.

Claire oftă cu îngăduinţă exagerată.

— Eşti umilit pentru că m-am culcat cu o grămadă de bărbaţi, sau pentru că pe tine te-am minţit, în timp ce lui Matt i-am spus adevărul?

Îşi trase pe ea un tricou curat. Patrick tuşi agitat.

Acolo era vorba despre un fel de test. Exista o opţiune de trecut şi o opţiune de picat. Sau poate două de picat – sau multiple moduri de a pica, aşa cum unul dintre labirinturile lui Scarlett avea o mulţime de fundături şi un singur traseu bun.

Claire îşi trecu o perie prin păr, cercetându-l pe Patrick în timp ce aştepta.

— Nu pot să cred că mi-ai face aşa ceva. Că i-ai spune lui. Tu şi cu el, râzând pur şi simplu de mine despre cât de tont e bătrânul Patrick.

— Azi, Alex are mult mai multe de care să fie jenată decât line.

Patrick făcu un semn cu mâna.

— Şi Matt nu e tocmai persoana mea preferată, urmă Claire, strângându-şi părul cu un elastic, ce zici de povestea cu banii şi de faptul că i-a împărtăşit lui Alex discuţia noastră privată? Aşa că hai să considerăm totul drept o seară proastă.

— Am ajuns de râsul lumii.

Claire scoase un ghem de şosete din valiză.

Parcă toată compasiunea pe care o avusese vreodată se dusese, iar acum nu mai rămăsese decât străina asta care stătea în faţa lui, trăgându-şi ciorapii în picioare cu mişcări smucite. Patrick nu ştiuse că poţi să-ţi tragi şosetele într-un mod care să arate atâta desconsiderare. Dar se putea.

Patrick îşi drese vocea.

— Şi ce altceva i-ai mai spus lui Matt? Ce altceva de care să râdă mai ştiu şi ei? Ritualurile mele de preludiu? Săculeţul de grăsime de la spate? Cum arată expresia mea de făcut sex?

— Din povestea de aseară tu ai ieşit cu faţa curată, Pat. Eşti singurul.

— E Pat-rick! Patrick sări din pat. E *Pat-rick*, fir-ar al naibii! Ştii doar!

Claire îşi luă geanta.

— N-am timp de aşa ceva. Trebuie să ajungem la Moş Crăciun.

— Nu pot să dau ochii cu ei.

— Atunci nu veni.

— Pur şi simplu?

— Pur şi simplu.

— Bine, oricum nu voiam să vin să-l văd pe Moş Crăciun. Nu cu tine. Patrick făcu un pas spre Claire. Ştii cu cine vreau să merg să-l văd pe Moş Crăciun? Cu copiii mei. Dar nu pot. Pentru că sunt aici, cu tine.

Claire deschise uşa.

— Nu cred că ar vrea să se ducă să-l vadă pe Moş. Pentru că sunt adolescenţi.

— Nu mă lua de sus, Claire!

— Mă duc să-l văd pe Moş. Tu adună-te. Du-te să *alergi*. După aia, când îţi aduci aminte cum să te comporţi ca un adult, poţi să vii cu noi la poligonul de tir cu arcul.

— Nu mai spune „alergi” aşa!

Claire îşi agăţă geanta pe umăr.

— Nu pot să dau ochii cu ei jos. Cu ei, ştiind toate astea despre tine. Şi râzând de mine, zise Patrick.

— Au lucruri mai importante pe cap.

Patrick ridică din umeri.

— O să-i strici Crăciunul lui Scarlett. Asta vrei? întrebă Claire.

— Cum de e vina mea? Cum de a greşit toată lumea şi e vina mea?

Claire deschise uşa.

— Nu-i vina ta, bineînţeles că nu e.

Cu toate acestea, plecă.

50

La coada de la grota lui Moş Crăciun, mami îi dădu spiriduşului bancnota de 20 de lire. Se întoarse către Scarlett.

— Nu-i aşa că-i tare?

Spiriduşul puse banii lui mami în buzunarul pe care-l aven în faţă, unde-şi duce cangurul puiul. Foşni prin buzunar şi I dădu lui mami o monedă de o liră.

Mami se uită la monedă, dar nu o luă.

— Asta-i tot?

Spiriduşul dădu din cap.

— Crăciun fericit!

— Crăciun fericit şi ţie, zise mami, însă suna de parcă ar fi vrut să zică altceva. Se întoarse spre tati: Curăţată iar. Ne-au văzut venind.

Tati îi zâmbi lui Scarlett.

— Vrei să venim şi noi cu tine să-l vedem pe Moş? Sau vrei să te duci singură?

— Singură, zise Scarlett. Rar fac ceva singură.

Tati îi zâmbi.

Scarlett ştia că ar trebui să se bucure de dimineaţa

asta. Era aici cu mami şi cu tati, doar ei trei, aşa cum era pe vremuri. Şi mami şi tati nu vorbeau despre cui îi venea rândul să spele vasele sau cine a parcat maşina aşa de prost că a fost zgâriată pe

«trădă sau dele lui mami „i-a ajuns până în gât” sau de ce tati era „sătul de toate rahaturile astea”, aşa că era mult mai bine decât în zilele de demult de care-şi aducea aminte Scarlett.

Dar Posey dispăruse. Şi Scarlett era speriată din cauza asta. Şi necăjită. Şi uşurată. Şi furioasă.

Oare Posey se îndepărtase ca s-o protejeze pe Scarlett în caz vă i-ar fi făcut rău, ca în cărţile cu vampiri despre care vorbea mereu Charlie, băiatul care stătea cu ea când era mami plecată?

Pentru că Scarlett ştia că şi Posey era înspăimântat. Şi pentru ea fusese destul de rău să vadă filmul, dar el era *iepure*. Şi linele lucruri pe care le făcuseră iepurii ăia…

Scarlett nu suporta să se gândească.

Dar Posey nu făcuse niciodată aşa ceva, nu din câte putea să-şi aducă aminte Scarlett. Nu credea că era genul ăla de iepure. Cel mai rău lucru pe care-l făcuse vreodată fusese să se poarte copilăreşte şi să refuze să meargă pe undeva, să se aşeze pe podea şi să se dea cu fundul de pământ şi să spună „nu”, pentru că îi era frică. Şi, dacă Posey refuza, uneori însemna că nici Scarlett nu trebuia să se ducă în locul ăla. Aşa că, în mare parte a timpului, pe Scarlett n-o deranjau toanele lui Posey.

Totuşi, altfel era destul de drăguţ să nu-l aibă prin preajmă.

Pe drum încoace, mami şi tati o prinseseră fiecare de câte o mână. Încercaseră s-o legene între ei, ca atunci când era mică.

— Nicio şansă, zisese mami, gâfâind de parcă ar fi rămas fără suflare în timp ce încerca să-i ridice picioarele de jos.

Scarlett se prinsese mai sus de braţele lor, aproape de coate.

— Au! zisese mami. Eşti prea mare.

— Ăsta-i un exerciţiu corespunzător. Te faci mare şi grea, Scarlett, zisese tati. Cine a mâncat toate plăcintele?

Mami îşi mijise ochii la tati:

— Ţi se pare că e de ajutor?

Zisese mai departe nişte alte chestii despre „mândria de sine” şi „iresponsabilitate”, pe care Scarlett nu le putuse înţelege, pentru că uneori mami folosea cuvinte lungi şi vorbea repede când era supărată.

Dar fusese plăcut să-i ţină pe amândoi de mână, chiar dacĂ Scarlett era un pic prea mare pentru aşa ceva. Şi fusese bine cA nu trebuise să se oprească şi să vadă dacă pe Posey nu-l deranja că rămânea pe dinafară.

Scarlett se întreba dacă n-ar trebui să stea mai mult cu alţi oameni şi mai puţin cu Posey. Nu se simţise niciodată curajoasă de una singură şi se simţea mai curajoasă când avea grijĂ de Posey. Dar azi… azi nu era sigură cum se simte.

Nu-l voia plecat pe Posey. Nu aşa. Nu din cauza *Familiei iepurilă*. Pentru că Scarlett era convinsă acum, în timp ce stătea la rând, că Posey nu era genul de iepure din *Familia IepurilA*, Posey avea defectele lui, dar ele nu le făceau rău altora, şi nici nu-şi folosea colţii ca să omoare alţi iepuri pe câmp şi prin gardurile vii.

Spiriduşul cu buzunar de cangur îi făcu semn lui Scarlett cu un deget grăsan.

— Următorul!

Mami o împinse uşor pe Scarlett către spiriduş.

Spiriduşul o luă de mână şi o duse în grota Moşului – a falsului Moş, pe care, pentru părinţii ei, Scarlett se prefăcea că-l consideră veritabil.

Lui Posey chiar i-ar fi plăcut să vadă imitaţia de Moş, iar Scarlett nici nu i-ar fi spus că nu-i adevărat

Moşul fals îi zâmbi.

— Bună, fetiţă!

Scarlett îşi puse pe faţă cel mai entuziasmat zâmbet când se duse să se aşeze lângă el.

5 i

Patrick alergă şi tot alergă, pe lângă lac, pe lângă coliba cu îngheţată, pe lângă terenul de minigolf. Intră în fugă în pădure şi trecu de indicatorul de ieşire.

Aici părăsiţi parcul de vacanţă Happy Forest. Vă mulţumim că aţi venit – ne-am bucura să vă revedem curând!

Trebuia să se îndepărteze de locul ăsta.

Întreaga lume conspira împotriva lui. De exemplu, chiar acum, când ieşise să alerge ca să scape de ei şi alerga fără vreun plan, într-o direcţie oarecare prin pădure, tot *trecuse întâmplător* pe lângă toţi trei, în timp ce mergeau spre grota Moşului. *Asta* era genul de noroc pe care-l avea. Trebuia să-i vadă pe Claire, Matt şi Scarlett, râzând împreună, ca şi cum ar fi fost o familie. Ca şi cum se distrau de minune împreună. Ca şi cum Patrick nici n-ar fi existat vreodată.

După aceea, alergă şi mai repede. Nu putea să se oprească să stea de vorbă şi nu putea să se uite la faţa îngâmfată a lui Matt. Pur şi simplu, trebuia să… nu fie aici. Trebuia să alerge şi să alerge şi să tot alerge, până uita. Până se vindeca alergând.

O văzu pe Nicola, împreună cu familia, mergând prin parc şi pe copii jucându-se pe telefoane. Ea privise în direcţia lui, dar Patrick nici nu şovăise.

Acum, avea nevoie să alerge.

Ţâşni pe drumul cu o singură bandă pe care o luase împreună cu Alex ca să meargă la supermarket, abia uitându-se după maşini, concentrându-se numai drept în faţă, dând tare din pl cioare, alergând de parcă l-ar fi urmărit ceva cu gheare ascuţite.

O pierduse.

Văzuse semnele. Dispreţul din ochii lui Claire. Lipsa ori cărei dorinţe de a discuta despre orice. Ea n-avea nevoie rA discute, pentru că se hotărâse deja. Nici măcar nu citise seri soarea: o tratase ca pe un motiv de iritare, nu ca pe o exprimare atent compusă a dragostei.

Din cauza lui Matt: asta trebuia să fie. Matt distrusese totul. O voia pe Claire şi, în mod inexplicabil, şi Claire îl voia. O recâştigase, în cele din urmă, cu skateboardul lui şi cu părul lui de adolescent şi cu cântatul lui tâmpit.

Şi trebuia să fie vorba despre Matt: nu mai era nimic altceva. Claire n-avea cum să nu vrea să fie cu el, nu după cum fusese ultima dată. N-avea cum să se repete povestea cu Lindsay. Ar fi fost prea chinuitor.

Matt manipulase toată povestea asta cu vacanţa ca să· şi atingă scopul. Nu fusese vorba nicio clipă despre o vacanţă cu Scarlett: fusese vorba despre recucerirea lui Claire. Alex em doar o diversiune.

Alex avusese tot timpul dreptate să fie îngrijorată. Şi Patrick nu fusese: asta era ironia. Pentru că el *avea încredere* în Claire.

După tot ce făcuse pentru ea.

Tot timpul pe care-l petrecuse cu Scarlett, citindu-i toate poveştile alea la culcare, imitându-l cât putea de bine pe *Hairy Maclaryfrom Donaldson's Diary*[23].

Investise timp. Merita să fie fericit. Merita să fie respectat, îşi *câştigase* dreptul să rămână în familia asta.

Claire nu-i putea face aşa ceva. Nu putea.

Patrick se împiedică de o creangă; căzu răşchirat la pământ.

— Rahat!

Se rostogoli pe spate şi se ridică în şezut, gâfâind. Clipi ca să-şi scoată lichidul din ochiul stâng şi-şi şterse sprânceana cu dosul palmei.

Clipi din nou, dar lichidul continua să se strângă. Un amestec de sânge şi sudoare, îngroşat cu bucăţele de pietriş.

Patrick îşi ţinu mâna peste sprânceană, apăsând pe piele ca să oprească sângele. Rămase acolo, cu mâna la

23 Maclary cel păros de la magazinul Donaldson - personaj al unei serii de povești pentru copii ale scriitorului neozeelandez Lynley Dodd (n. tr.).

ochi, gâfâind. Temperatura îi scădea cu fiecare clipă, iar frigul începea să-i cuprindă picioarele.

Patrick se înfioră.

Începu ploaia, la început doar câţiva stropi, apoi cu picături tot mai mari, care începură să împroaşte.

Îşi apăsă mai tare sprânceana. Dar oricât de mult apăsa, lacrimile tot îi ardeau ochii.

Ploaia devenise de-acum un adevărat potop.

Stând pe jos în mijlocul drumului, Patrick îşi lăsă în mâini capul care sângera şi începu să plângă.

Interogatoriu după incident. Matt Cutler, 38 de ani, martor. Faţă în faţă. Cabana Happy Forest.

Bună.

Am oftat pentru că a fost o zi lungă. M-am întors să strâng lucrurile, după aia mă duc înapoi la spital. Aţi venit în legătură cu incidentul, bănuiesc?

Mda, îmi pare rău. Am avut soneria închisă la telefon.

Nu, am oprit vibraţia. Îmi place să mă uit la telefon când îmi vine, nu când îmi spune el.

Păi, m-aţi prins acum, aşa că tot e ceva. De unde aţi ştiut că m-am întors?

Da, Sheila e foarte utilă.

Nu pot să vă spun nimic ce să nu vă fi spus deja ceilalţi. Alex n-a făcut niciun instructaj şi uneori poate să fie o toantă neîndemânatică. A luat un arc şi a tras în el din greşeală. Alex şi Patrick se înţelegeau bine şi nu există niciun motiv să fi vrut să-l nimerească. Şi presupun că într-acolo vă îndreptaţi.

Mda, am avut nişte certuri.

Probabil că s-au jenat să vă spună. Doar nişte chestii prosteşti, nimic serios.

Nu-mi aduc aminte de vreuna despre chipsuri, dar aveţi dreptate, cam ăsta e nivelul nostru.

Scuze, dar nu-s din ăia atenţi la ce se petrece. Sunt „Impresionant de imprecis", după Alex.

Dar Scarlett nici măcar nu era acolo pentru tragerea cu arcul.

Ar fi trebuit s-o întrebaţi pe Claire dacă voiaţi să vorbiţi cu ea. Claire se ocupă efectiv de Scarlett, dacă înţelegeţi ce vreau să zic. Dar dacă trebuie să discutaţi cu ea, e la bunici.

Uite. Luaţi numărul de pe telefonul meu. Dar sper că n-o s-*o necăjiţi pe Scarlett. Îi place Patrick şi a fost deja destul de greu pentru ea.*

52

Când îi auzi pe toţi întorcându-se de la Moş, Alex se apropie şovăitor de Scarlett, pregătindu-se să fie respinsă de iepure. Iepurele îi păstra probabil ranchiună de aseară.

Totuşi, nici Scarlett, nici Posey nu protestară. Scarlett îşi puse geaca pe umeri şi aşteptă la uşa de la intrare, clipind către Alex cu o privire atotcunoscătoare.

Iar când Alex puse îngheţatele pe masă, Scarlett chiar spuse „Mulţumesc”.

Mai mult, în timp ce mâncau, avură nişte conversaţii directe cu întrebări şi răspunsuri, în formatul corespunzător cu replici.

Alex luă o linguriţă de îngheţată, gustând caramelul sărat care era prea dulce.

— Te-ai distrat cu Moşul?

Scarlett ridică din umeri.

— Tăticul tău a zis că omul ăla ţi-a dat nişte Percy Pigs[24]. Scarlett râcâi cu linguriţa lungă marginea cupei de îngheţată.

Cineva aprinse nişte artificii pe lac. Alex se trase în spate dramatic, aşa cum făcuse toată ziua la orice zgomot sau mişcare bruscă. Uitase cum e când eşti mahmur.

Alex mai încercă o dată.

— Ţi-a zis Moşul ce o să primeşti de Crăciun?

— Nu era Moşul adevărat. Barba nu era adevărată. Scarletl ridică încet privirea ca să se uite la Alex. Dar a zis că arătam ca o familie foarte fericită.

— Asta-i drăguţ.

---

24 Marcă de dulciuri în formă de purcei, cu arome de zmeură, căpșuni struguri, produsă de Marks & Spencer sub licență în Germania (n. tr.).

Scarlett mişcă lichidul din cupă cu lingura.

— Te simţi bine, Scarlett?

— Posey a plecat.

— Ah. Alex nu era sigură care e reacţia potrivită. E… ceva rău?

— E din cauza ta.

— Da?

Alex îşi păstră tonul neutru.

— Pentru că ai pomenit de filmul *Familia Iepurilă*.

Alex lăsă lingura jos.

— Nu ştiam ce e, aşa că ne-am uitat aseară pe iPad.

— O, Doamne, nu! Alex simţi apăsarea pe sinusuri; le prinse de rădăcina nasului. Nu voiam să vă uitaţi la aşa ceva. F un film îngrozitor.

Scarlett şterse cu pumnul nişte îngheţată de pe faţa de masă.

— Şi Posey s-a speriat de el însuşi. Pentru că înainte să ar uite nu ştia de lucrurile rele despre iepuri.

Alex îşi ţinea capul în mâini.

— Scarlett, sunt o mamă vitregă *îngrozitoare*. Îmi pare rău

— Dar m-ai scăpat de păianjen.

Alex îşi ridică puţin capul.

— Ai dreptate, te-am scăpat de păianjen.

— Şi nu l-ai omorât.

— Nu l-am omorât.

— Ceea ce a dovedit că Posey n-avea dreptate. Apropo de chestia cu oameni de ştiinţă.

— Posey nu ea sigur de mine?

— Era speriat le tine. De-asta era aşa de răutăcios. El a fost cel care a propus să facă mami şi tati karaoke, ca să fie iar împreună. Încercă st mă apere de tine.

Alex încuviinţe din cap.

— A zis că după ce pleci tu, Patrick poate să se ducă înapoi la fosta lui nevastă şi să rămân eu cu mami şi cu tati.

— Cred… cred că ceea ce Posey nu înţelege e că

Patrick probabil nu vrea să se întoarcă la fosta lui nevastă.

— Când a zis Posey, părea o idee bună.

Alex susţinu cu grijă privirea lui Scarlett.

— Ţi-e dor să fii cu ei? Doar tu şi părinţii tăi? E în regulă să spui, să ştii.

Scarlett coborî privirea spre îngheţată. Se topea, devenind un lichid mâlos pe fundul cupei.

— Pentru că ştii că n-o să mai stea niciodată împreună, spuse Alex, cu blândeţe. Ştii, nu-i aşa? Că sunt mai fericiţi dacă stau separat? Alex o privi pe Scarlett cum duce fără tragere de inimă o linguriţă de îngheţată la gură. Înţelegi? zise ea. Îmi pare rău. Probabil că e trist. Pentru tine. Ar trebui totuşi să fie normal. O grămadă dintre colegii tăi de la şcoală au familii ca asta, pun pariu.

Scarlett împinse deoparte cupa de îngheţată.

— Dar prieteni tăi? Doar n-au cum să stea toţi şi cu mamele, şi cu taţii lor, nu?

— Erin nu stă cu taică-său.

— Erin e prietenă cu tine?

— Uneori. Când nu e tâmpită.

Alex se gândi la Ruby. *Da*.

— Dar probabil că Erin se distrează cu tatăl ei când se văd.

— E la închisoare. A jefuit un oficiu poştal.

— Serios? Alex trebuia s-o întrebe pe Claire mai multe despre tatăl lui Erin. Dar ceilalţi prieteni ai tăi?

— Tatăl lui Stan nu stă cu ei. Se luptă cu piraţii.

Alex zâmbi politicos.

— Nu piraţii din desene animate.

Iar apăruse expresia aia familiară de batjocură.

— Piraţi adevăraţi, moderni. Pe corăbii, de cealaltă parte a lumii.

Alex nu mai zâmbea.

— Ah! făcu ea.

— Stan zice că mamei lui îi place când e plecat după piraţi. E mai ţipătoare când e acasă şi tata. Trânteşte mai tare uşile.

Alex îşi împinse deoparte îngheţata care se topea.

— Ce pot să fac, Scarlett? Ca să-ţi fie mai bine?

Scarlett ridică iar din umeri. Alex se gândi că luase ridicarea aia din umeri de la taică-său. Gena trebuie să fi fost super-dominantă pe linia paternă.

— Nu-mi mai cumpăra haine. Drept cadouri.

Alex râse surprinsă.

— În regulă.

— Hainele nu sunt cadouri.

— În regulă. S-a notat. Alex îşi aduse aminte ceva şi încetă să mai râdă. Am…

Se opri. O avertizare ar fi îmbunătăţit sau înrăutăţit situaţia?

— N-are importanţă.

Se ţintuiră cu privirea.

— Mai vrei o îngheţată înainte să mergem la tirul cu arcul? Sau o cola?

— N-am voie cola.

— N-o să spun nimănui.

— Nu vreau. Îţi strică dinţii.

Alex ridică mâinile, cu palmele îndreptate către Scarlett, care îşi împinse mai departe cupa de îngheţată.

— N-ai avut niciodată jucării bune acasă, zise Scarlett. E plicticos. Unde-ţi ţii jucăriile?

— Am grămezi de puzzle-uri. Făcute din carton reciclabil.

— Puzzle-urile nu se pun.

— Hainele nu sunt cadouri şi puzzle-urile nu sunt jucării. Alex dădu hotărât din cap. A fost util. Pentru că nu ştiu întotdeauna ce să fac, fiindcă n-am copii ai mei. Şi de aceea am nevoie să mă ajuţi. Alex se aplecă şi mai mult peste masă, sprijinindu-şi coatele. Aşa că ce-ar fi să-mi zici ce se pune ca jucărie, iar eu o să văd ce pot să fac pentru data viitoare când vii în vizită.

53

Când Patrick se întoarse la cabană, i se păru că scandalul cu Claire parcă nici n-ar fi avut loc. Dar nu într-

un sens bun.

Claire abia dacă ridică privirea când el închise uşa. Făcea curat în bucătărie în felul ăla excesiv de înflăcărat al ei; freca toate suprafeţele cu o cârpă de parcă ar fi făcut ceva important, folosindu-se de asta ca să-l excludă cu totul, dar într-un mod care spunea că el n-avea dreptul să se plângă. Probabil că-i observase tăieturile de pe faţă, dar nu-i păsa suficient cât să întrebe.

Matt stătea cu picioarele cocoţate pe canapea şi răsfoia prin telefon cu un deget agitat.

— În regulă, Pat. Aruncă o privire la faţa lui Patrick, fiind în mod evident cât pe ce să întrebe despre tăieturi, dar apoi ne răzgândi. Cum a fost la alergat?

Patrick îl cercetă pe Matt, în căutare de indicii semnificative ale aflării de lucruri noi. Claire ar fi făcut bine să nu-i spună. Nu era deloc treaba lui Matt.

Dar cum Patrick nu răspunse, Matt îşi coborî la loc privirea şi-şi făcu de lucru mai departe cu telefonul.

Patrick îşi turnă un pahar cu apă. îl dădu peste cap.

— Unde sunt ceilalţi?

— Alex a dus-o pe Scarlett la o îngheţată, zise Claire şi lui hise cu zgomot uşa maşinii de spălat vase. Ne vedem la poligonul de tir cu arcul în jumătate de oră.

Patrick îşi mai turnă un pahar cu apă.

— Mă duc să fac un duş rapid.

Cum nu răspunse nimeni, Patrick începu să urc. e scările. Ar II bine – *mai bine* – să nu-i fi spus lui Matt.

Mânuiţi săgeata aşa.

Instructorul adolescent rămase în poziţia încordată a urcaşului, ţinând arcul şi săgeata îndreptate în sus, în timp ce arăta cum se foloseşte apărătoarea pentru deget. După gustul lui Patrick, avea un ton prea atotştiutor – era genul de puşti pe care alţii îl plăceau, dar în care el n-avea încredere. Totdeauna asocia gradul ăsta de încredere în sine cu o influenţă perturbatoare.

Şi ce tânăr era băiatul ăsta, Alfie! Câte ocazii mai avea încă!

Patrick încuviinţă din cap, fără să fie sigur ce încuviinţează, ilar ştiind că Alfie ăsta n-o să meargă mai departe fără să vadă o confirmare. Matt şi Claire făcură la fel.

Patrick îşi lăsă mintea să revadă evenimentele dimineţii în timp ce instructorul îşi urma scenariul.

Alfie se uită la ceas.

— Chiar ar trebui să le aştept şi pe celelalte două. Dar întârzie. Şi am o lecţie de şofat.

— Suntem gata. Ai un formular de descărcare de responsabilitate pentru probleme de sănătate şi siguranţă? întrebă Claire, făcându-i cu ochiul. Dacă îl semnez, ţi-ai făcut treaba. Sincer. Îi aruncă zâmbetul ei radios de avocat. Am tras de o mulţime de ori, practic sunt Robin Hood. Pot să le învăţ eu pe celelalte două.

Patrick voia să spună ceva despre faptul că regulile există cu un scop şi că era important să respecţi integral formularele, dar se abţinu. Genul ăsta de atitudine, departe de a fi cool, ar putea fi unul dintre motivele pentru care îl părăsea Claire.

Departe de a fi cool. Doar încercând să-i ţină pe toţi *în viaţă*. Matt întinse mâna spre lada lor cu echipament. Patrick o ridică şi o săltă pe şold înainte să apuce Matt să scoată ceva din ea.

— Hei, zise Matt, întinzând mâna, lasă-mă să iau şi eu ceva din alea.

— Nu-i nevoie, răspunse Patrick, îndepărtând puţin lada de Matt. Am luat-o eu.

— Măcar arcurile. Lada aia o să fie al naibii de greu de cărat cu arcurile care ies pe deasupra.

— E în regulă.

Matt ridică din umeri. Porni cu Claire.

Patrick îi urmă cu oarecare dificultate spre terenul de tir, reaşezând tot timpul lada pe şold şi mutând greutatea peste braţele care-l dureau.

Îi ascultă pe Matt şi Claire pălăvrăgind despre nimicuri. Matt avea mâinile băgate adânc în buzunare.

Oare Claire şi Matt observaseră că el nu zicea nimic? Nu observaseră, sau nu le păsa? Sau ambele?

Când ajunseră în poligon, Matt descuie poarta şi o ţinu deschisă pentru ceilalţi doi.

Patrick îi urmă pe Matt şi Claire în zona de tir. Îi întâmpină un şir de ţinte rotunde, în culorile curcubeului, aşezate pe trepiede. Poziţiile de tragere erau indicate cu linii desenate pe pământ.

Patrick pe jumătate lăsă jos, pe jumătate scăpă lada în iarbă, îşi întinse cu greutate braţele; muşchii îi zvâcneau de durere.

— Frumos că suntem singuri pe teren. Matt îşi scoase portofelul şi cheile din buzunare şi le aruncă pe iarbă. Ura!

Claire se uită de jur-împrejurul terenului, cu mâinile în şolduri.

— Lumea se sperie de un pic de ploaie.

Patrick ridică privirea spre norii plumburii, nori care deveneau cum e cărbunele chiar deasupra lor. O picătură mare de apă îi căzu în ochi.

Clipi, orbit pentru o clipă. Era surprins cât de tare ustura.

Aşteptă să mai simtă şi altele, dar nu veniră. Doar stropul ăla unic, direct în ochi.

— Chiar ai mai făcut aşa ceva, amice? întrebă Matt. Sau ai zis doar aşa, ca să nu stăm cu instructorul?

Claire se lăsă pe vine lângă ladă.

— Am crescut într-o fermă, Matt, departe de oraş. Căută prin ladă, mutând arcuri şi tolbe cu săgeţi. După cum ştii. N-ai prea multe de făcut pe-acolo.

Matt dădu neglijent cu piciorul într-un bulgăre de pământ, părând să nu-i pese că-şi umplea de ţărână cheile şi portofelul.

— Ce risipă, când ai fi putut să foloseşti timpul ăla stând de vorbă cu Contesa. Ai fi exersat mersul cu o carte pe creştet sau ai fi învăţat pe care parte a ceştii să bei.

— Bancurile tale nu s-au schimbat de zece ani, Matt. Las-o în pace pe mama!

Patrick îşi puse mâinile în şolduri şi ridică privirea. Îi venea să urle la cer. Acum el nici măcar nu mai exista. Îşi continuau relaţia chiar în faţa lui. Patrick fusese doar o pată micuţă pe radar – o pată pe care nici măcar n-o mai *vedeau*.

Matt se uită în lada cu echipament.

— Începem, sau le aşteptăm pe Scarlett şi Alex?

Claire scoase arcurile şi le puse pe iarbă.

— Am putea foarte bine să ne antrenăm. Scotoci mai adânc în ladă. Uite, apărători de deget. Scoase o bucată de piele neagră diformă, pe care şi-o trase pe mână şi îşi mişcă mâna în faţă, cercetând-o de parcă ar fi primit un inel nou. N-aveam de-astea la fermă, zise ea. Ne zdreleam degetele de tot. Probabil că nici nu mi-au mai rămas amprente.

Claire scoase o tolbă cu săgeţi. Încărcă arcul şi îşi întinse braţul în spate. îl îndreptă spre cea mai apropiată ţintă şi-şi menţinu poziţia, cu braţul încordat.

— Haide, Katniss[25], zise Matt. Arată-ne din ce eşti făcută! Claire îşi mişcă puţin braţul, îndreptând arcul spre ţintă.

— Nu te uita! zise.

Îşi corectă uşor ţinta şi eliberă săgeata, care zbură peste câmp şi se înfipse, cu un *poc* plin, în cercul alb mare de la marginea ţintei.

Claire coborî arcul.

— Nu mai am exerciţiu.

— Ai lovit ţinta, zise Matt. E mai bine decât o să ne descurcăm noi. Aşa-i, Pat?

Patrick luă de jos un arc şi săgeţi. Se opri în faţa următoarei ţinte de lângă cea a lui Claire. Scoase o săgeată din tolbă şi o fixă în arc.

— Avem apărători de deget, Patrick.

Claire nu avea să-i mai spună ce să facă.

— N-am nevoie de apărătoare.

---

25 Katniss Everdeen, eroina trilogiei Jocurile foamei de Suzanne Collins (n. red.).

Claire îşi dădu ochii peste cap*. Îşi dădu ochii peste cap* pe bune. Spre Matt.

— Ho, Pat! Matt ridică mâinile, cu palmele către Patrick Poţi să-l îndrepţi în altă parte, te rog?

Patrick îşi privi mâinile. Părea că ţine arcul spre Matt, de parcă ar fi ţintit cu el.

Coborî arcul.

— Nu l-ai ascultat pe instructorul ăla turuind despre sănătate şi siguranţă? zise Claire, clătinând din cap spre Patrick Poate că n-o avea decât vreo 12 ani, dar vorbea cu cap. Nu îndrepta niciodată arcul către o persoană, chiar dacă nu e încărcat. Obişnuinţele bune sunt importante.

Patrick voia să se certe cu ea, dar nu putea.

— Scuze!

— Hristoase, Patrick! Claire se răsuci şi se concentră asupra ţintei sale. Scarlett o să ajungă curând.

Patrick se întoarse înapoi spre ţinta lui. Îşi întinse iar braţul în spate şi simţi încordarea, muşchii slăbiţi după ce cărase lada. Ochi ţinta şi eliberă săgeata, care ricoşă în colţul plăcii şi căzu vibrând în iarbă.

Matt râse.

— Pun pariu că n-ai mai reuşi asta încă o dată nici dacă ai încerca.

Îşi luă de jos arcul şi săgeţile.

Claire trase din nou în ţinta ei. De data asta, nimeri cercul roşu interior.

Dădu din cap satisfăcută.

— Mi-am reglat tirul.

Patrick se duse spre ţinta lui. Culese săgeata căzută şi o cercetă îndeaproape. Părea în regulă. Încărcă din nou arcul.

Auzi vocea lui Matt în spate.

— Săgeata e în regulă, Pat?

Patrick se încruntă.

— Un meseriaş prost dă întotdeauna vina pe unelte.

Patrick se răsuci ca să-l înfrunte pe Matt şi *rânjetul lui afurisit*.

— Hei, zise Matt, încruntându-se. Nu mai ţine ăla îndreptat spre mine!

Patrick coborî privirea, fără să înţeleagă ce voia să spună Matt. Se uită la unghiul arcului şi îşi dădu seama că-l ridicase fără să-şi dea seama.

Matt crezuse probabil, pentru o clipă, că Patrick ar putea să tragă în el. Ce caraghios mai era şi omul ăsta!

Patrick îşi coborî arcul.

— Nu fi tâmpit!

— Patrick, eşti cu capsa pusă. Calmează-te şi nu te mai purta ca un idiot.

— Idiot, Claire? îşi roti arcul ca să se îndrepte spre ea. Asta sunt?

— Nu mai ţine ăla îndreptat spre oameni! strigă Claire. Chestia aia e periculoasă.

— De când îţi pasă ţie de siguranţă? îmi spui tot timpul că sunt prea riguros. „Patrick, nimeni nu-şi pune casca doar ca să se ducă până la magazinul din colţ cu bicicleta”. „N-are importanţă că am lăsat uscătorul de păr în priză”. „N-avem nevoie de suporturi de pahare”.

Patrick ridicase tonul până devenise afectat, imitând-o pe Claire. Nu semăna deloc cu vocea ei.

— Nu mai îndrepta *arma aia reală* spre oameni.

— Şi atunci tu de ce o ţii pe a ta îndreptată către mine?

Claire îşi coborî privirea spre propriul arc.

— Pentru că mă sperii!

Patrick întoarse capul către Matt, care se uita de la Claire în Patrick, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Mă părăseşte. Ţi-a zis? Probabil că da, într-o conversaţie prietenească azi-dimineaţă, când v-aţi dus cu toţii să-l vedeţi

357 pe Moş. Ţi-a zis că abia aşteaptă să scape de mine după weekendul ăsta? Uşurarea pe care o s-o simtă când scapă în sfârşit de mine de pe cap?

Matt se încruntă.

— Pat, te rog. Chiar eşti supărat. Lasă jos arcul şi săgeţile şi hai să stăm de vorbă.

— Idiot! zise Patrick, clătinând din cap. Am fost tot ce ai vrut tu, Claire. Nici măcar nu mi-am văzut copiii de Crăciun. Şi aşa mă răsplăteşti tu. Mă părăseşti pentru *cât*

Patrick îşi roti arcul spre Matt.

Matt îşi lăsă jos arcul şi săgeţile, care zăngăniră pe iarbă. Ridică mâinile.

— Ai înţeles greşit, amice. Şi n-o să tragi în mine, nu eşti tu genul ăla. Tu eşti un om bun, Pat… doar că nu eşti în apele tale azi. Hai să mergem şi fac cinste cu o bere.

Patrick simţi vântul bătându-i peste gât. Îşi fixă picioarele în poziţie.

Matt tăcu, apoi spuse:

— Dar dacă nu încetezi să ţii arcul îndreptat spre mine, o să-l îndrept şi eu pe-al meu spre tine.

Matt aşteptă. Îşi ridică arcul şi puse săgeata în el. Aşteptă în continuare.

Patrick nu făcu nicio mişcare, cu excepţia vibraţiei uşoare a încordării din trup.

Cu evidentă lipsă de tragere de inimă, Matt îşi ridică arcul şi săgeata şi le îndreptă către Patrick.

Patrick gâfâi; încerca să-şi recapete suflarea. Nu-şi coborî arcul, în pofida durerii din braţ.

Undeva, pe câmp, cârâi o pasăre. O alta îi răspunse ciripind. Stăteau toţi trei nemişcaţi în poligonul de tir, îndreptându-şi în tăcere unul spre celălalt armele ţinute cu mâini tremurătoare.

54

Alex şi Scarlett se îndepărtară de coliba cu îngheţată într-o tăcere prietenoasă. Alex simţea cum îi creşte apăsarea pe sinusuri. Fie era o mahmureală extremă, fie venea o furtună. Sau ambele.

Pentru o clipă, pe gene i se aşezară stropi de burniţă.

— Trebuie să traversăm drumul acesta, zise şi făcu semn cu mâna. După aia, poligonul de tir ar trebui să fie pe dreapta. Mama şi tatăl tău o să fie deja acolo. Să

sperăm că ne-au mai păstrat şi nouă nişte săgeţi, ce zici?

Vântul aduse o duhoare de balegă. Scarlett îşi încreţi nasul.

Alex zâmbi în semn de confirmare.

— Aşa-i la ţară. E magic.

— Miroase.

— Chiar da.

Trecură încet drumul spre poligon. Peste vuietul constant al vântului, lui Alex i se păru că aude în depărtare un strigăt. Entuziasm, probabil.

Un indicator aşezat în faţa poligonului arăta imaginea unei săgeţi care străpungea centrul unei ţinte. *Poligonul de tir cu arcul. Oaspeţii trebuie să respecte regulile sanitare şi de siguranţă. Copiii trebuie supravegheaţi permanent. Intraţi pe propriul risc.*

Poligonul era înconjurat de un gard viu des de rugi de mur, îngrijit şi tuns recent. Totuşi, era mai înalt decât Scarlett.

Alex se îndreptă spre poartă şi se uită spre terenul de dincolo de ea. Şovăi.

Îi văzu pe Matt, Patrick şi Claire pe câmp, în spatele unui şir de ţinte rotunde. Stăteau într-un triunghi aproape echilateral, cu arcurile echilibrate, îndreptând săgeţi unii către alţii, într-o situaţie de impas în mijlocul pădurii.

Patrick era întors cu spatele la Alex. Îi striga ceva lui Claire, mutându-şi atenţia de la Matt la ea, dar ţinând arcul îndreptat hotărât către Matt. Ceilalţi doi aveau arcurile aţintite asupra lui Patrick.

Alex nu putea auzi discuţia furioasă, dar vedea spaima de pe chipul lui Matt. Roşeaţa pielii de pe ceafa lui Patrick. Tremurul arcului lui Patrick, în timp ce gesticula frenetic.

Îşi puse mâna pe umărul lui Scarlett.

— Stai o clipă.

Scarlett ridică privirea.

— Ce-i?

Nu dădea niciun semn că ar putea să vadă ce se

întâmpla în poligon.

Alex îşi şterse în mod conştient orice expresie de pe chip, continuând să privească drept înainte. Se uită la faţa panicată a lui Matt, la săgeata îndreptată către el. Echilibrul corpului ei nu mai era corect acum, de parcă n-ar mai fi avut destulă greutate în picioare ca să se menţină dreaptă. N-avea cum să fie aici cu adevărat, acum, aşa. Nu putea să vadă cu adevărat ce vedea.

Matt îşi mută privirea dinspre Patrick spre Claire. În clipa aceea, o observă pe Alex. Se priviră în ochi de la distanţă.

Alex întinse mâna s-o mângâie pe Scarlett pe păr, într-un gest adresat lui Matt.

Matt deschise larg ochii. Îşi smuci arcul într-o mişcare scurtă şi Alex ştiu ce voia să zică. *Ia-o de aici*!

— Mă aşteaptă Posey? Poţi să-l vezi?

— Nu-i nimeni aici. Alex îşi mută mâna pe umărul lui Scarlett. Sesiunea de tir a fost anulată, zise, fără să-şi mute privirea de la siluetele din poligon. Din cauza ploii.

Matt se mai uită o clipă la Alex, apoi îşi mută brusc privirea, ca să se concentreze asupra lui Patrick.

— Abia dacă plouă, zise Scarlett. Nu m-am udat. Şi s-ar putea să vină Posey să mă caute.

— Echipamentul ar fi alunecos. Şi periculos. Alex îşi auzi vocea tremurând. Haide, hai să găsim ceva mai bun de făcut.

Patrick trase în spate braţul cu care ţinea săgeata, ridicând mai mult arcul. În replică, Matt făcu un pas înapoi. Scutură uşor din cap, fără să-şi mute privirea de pe chipul lui Patrick.

— Mai târziu o să fie întuneric, protestă Scarlett, şi vocea ei devenise un smiorcăit.

— Fără discuţii, domnişorică. Venim mâine. Hai să găsim ceva drăguţ de făcut înăuntru mai bine, ce zici? Nu poţi să faci tot ce vrei.

Încet, Alex se întoarse către drum. Se sili să facă un pas ca să se îndepărteze de poligon, apoi încă unul.

Treptat, mări viteza, până ajunse să meargă cu paşi mari, cu Scarlett târându-se în urma ei.

Înainte să cotească şi să le iasă din raza vizuală poligonul, Alex mai aruncă o ultimă privire înapoi.

Patrick, Claire şi Matt stăteau în continuare în triunghiul lor, cu arcurile ridicate şi braţele obosite tremurând.

Alex se sili să-şi mute privirea. Se concentră drept în faţă şi o îndrumă pe Scarlett către complexul sportiv.

*

Alex se îndreptă cu paşi mari spre tânăra din spatele tejghelei. Femeia îi zâmbi, cu dinţii fantomatic de albi şi înconjuraţi de un ruj corai aprins, care-i făcea gura să arate suprarealist.

Totul era suprarealist acum. Lumea i se arăta lui Alex fără husa de protecţie.

— Bună! zise ea, încercând să-şi controleze tonul vocii. Trebuie să ajung în altă parte şi trebuie s-o las aici pe fiica mea. Acum. Ce activităţi sunt disponibile pentru ea?

Recepţionera îşi coborî privirea spre monitor.

— Mai sunt locuri la un curs de dans care începe imediat. E o şedinţă de două ore.

Alex îşi scoase portofelul din geantă.

— Minunat!

Recepţionera îi aruncă o privire lui Scarlett.

— E introducere în dansul burlesc.

— Perfect. Alex trânti o bancnotă de douăzeci de lire pe tejghea. O cheamă Scarlett Cutler şi suntem la cabana 219.

— E pentru preadolescenţi.

— Are coapse puternice, ridică în cârcă o grămadă de lucruri. În plus, nu eşti niciodată prea mic pentru burlesc.

— Păi, zise femeia, dacă avem acordul părinţilor…

— Îl aveţi. Apoi Alex se lăsă pe vine în faţa lui Scarlett. E un curs de dans acum, îi spuse. Du-te cu doamna drăguţă. Eu o să mă duc să văd ce – o copleşi

ameţeala; îşi puse mâna pe podea ca să-şi menţină echilibrul – fac mami şi cu tati. Alex se ridică. E în regulă, Scarlett? Rămâi aici?

Senzaţia de ameţeală din trup nu dispărea. Se rezemă de biroul de la recepţie.

— Ce fel de dans? întrebă Scarlett.

— Dans pentru oameni mari, o să-ţi placă. O să vină să te ia tati după aia, poţi să-i arăţi mişcările. Alex se sili să zâmbească. O să fie foarte mândru.

Scarlett nu zise nimic, iar Alex o strânse de umăr.

— Distrează-te!

Alex se întoarse către uşă. Se sili să iasă din centrul sportiv şi să meargă încet spre poligonul de tir, cu nepăsare hotărâtă. După ce coti, grăbi pasul.

Când trecu drumul, alerga. O tăie spre poligonul de tir, forţând braţele şi picioarele şi fugind cât de repede putea.

55

— Ea e cu mine! Patrick ştia că împrăştie salivă când strigă, dar nu se putea opri. A vrut să fie cu mine în locul tău. Eu am câştigat!

Matt clipi spre Patrick, cu chipul lipsit de expresie.

Patrick ştia că ar fi trebuit să se simtă bine spunându-i asta lui Matt. Şi atunci, de ce se simţea de parcă îi venea să plângă?

Încercă să controleze tremuratul arcului.

— Eu am câştigat!

Matt nu se uită înspre Claire. În schimb, îşi ţinu în continuare arcul îndreptat către Patrick, cu săgeata ridicată, dar stabilă.

— Ai câştigat.

— Şi acum, parcă nici n-aş fi existat, spuse Patrick, detestându-şi tremurai din voce.

— Exişti, amice, zise Matt cu glas scăzut şi o notă nouă de răbdare în ton. Categoric exişti.

Patrick se înfurie din nou. Matt avea o armă aţintită asupra lui şi *îl tolera pe Patrick*.

— Ei bine, nu poţi să fii iar cu Claire dacă trag în tine. Ştii ceva, Matt?

Oboseala îl făcea pe Patrick să-şi menţină cu dificultate ţinta. Vârful săgeţii se mişca în toate direcţiile acum, coborând şi deviind. Braţele îl dureau şi tremurau de efort.

— O să trag în tine. Chiar acum. Şi, apropo, ştiu să trag. Întoarse capul spre Claire. Vezi tu, am făcut cursurile alea de tras cu arcul înainte să vin. Le-am făcut când am zis că mă duc la golf cu Joel.

Claire se uită fix la el o clipă.

— Şi Nicola García a flirtat cu mine aseară. Am visat la ea zece ani. Şi totuşi am zis nu, Claire. Din cauza *ta*. Pentru că te iubesc *pe tine*.

— Pat, liniştește-te! zise Matt. Te rog!

Patrick îşi mută privirea înapoi spre Matt.

— La naiba, nu mă cheamă Pat! E *Patrickl*

— Încercam să fiu prietenos. Scuze, Patrick, amice, n-o să…

— Nu meriţi pe cineva cum e Claire! N-ai încercat să obţii nimic în viaţa ta. Nu poţi nici măcar să-mi spui numele corect.

— E Patrick. Am priceput, e Patrick. N-o să mai uit niciodată, aşa că am rezolvat cu asta.

— Patrick! strigă Claire. Nu trage în Matt! N-o să faci decât să ratezi.

Matt îi aruncă o privire lui Claire.

— Şi cum crezi că a fost de ajutor chestia asta?

Claire îşi smuci arcul spre Matt într-un gest care voia să spună „Ai răbdare!”. Se întoarse spre Patrick.

— Şi, dacă tu tragi în el, atunci eu o să trag în tine. O să trag aşa de repede, că o să ţi se învârtă capul.

— Ţi-am zis, Claire, am făcut cursuri de tras cu arcul. Aşa că, dacă trag în el, o să nimeresc. Mi-am făcut lecţiile pentru weekendul ăsta. Patrick se răsuci înapoi către Matt. Crezi că o meriţi pe Claire, dar pun pariu că n-ai făcut nicio temă pentru weekend. Ai făcut? Ţi-ai făcut lecţiile?

— Nu, răspunse Matt.

— Am tras din greu, şi tot tu câştigi. *Tu câştigi*. Cum poate să fie corect? Spune-mi tu cum poate să fie corect.

— Chiar trebuie să te calmezi, amice.

Pentru prima dată, se auzea o notă ascuţită în vocea lui Matt.

— Ai interpretat totul greşit, şi ăsta nici nu e genul tău. Tu eşti un om bun.

— Sunt furios.

— Îmi dau seama. Hai să facem cu toţii o pauză.

Iar toleranţa aia. Enervantă.

— Eşti aşa de-al naibii de norocos! Totul e complet greşit. Şi totuşi, iată-ne! Eşti aşa de norocos!

— Nu mă simt chiar aşa de norocos în clipa asta. Nu cu un nebun – fără supărare – îndreptând o săgeata către faţa mea.

— Trage în el, Matt, înainte să tragă el!

— Claire, *chiar* nu eşti de ajutor. Şi n-o să tragă în mine. Nu e genul ăla.

Patrick se răsuci brusc.

— Exact genul ăla sunt.

Îşi ridică din nou arcul.

— Trage în el, Matt!

Matt îşi coborî arcul şi se uită la Claire.

— Dacă eşti aşa de nerăbdătoare, de ce trebuie să fiu eu cel care trage? Ai şi tu arc. Matt îi aruncă o privire lui Patrick. Dar n-o să tragă nimeni în niciunul dintre noi azi, aşa că hai să ne calmăm.

— O s-o fac!

Arcul lui Patrick vibră.

— Înainte să încerci tu să mă dobori.

— N-o să te doboare nimeni, amice. Nu vrea nimeni aşa ceva. Tu eşti cel care tot vorbeşte despre tras în oameni.

Cum Patrick nu răspunse, Matt îşi ridică iar încet arcul.

— O s-o fac, repetă Patrick.

Săgeata lui Patrick se înclină; ridică arcul mai sus.

— Chiar acum.

Matt clătină neîncrezător din cap. Patrick ţinti.

În umăr îi răbufni o explozie de durere. Se împletici înapoi. *Trage*! *Trage*!

De cealaltă parte a poligonului, Matt îşi lăsă arcul şi săgeata în iarbă. Patrick se uită nedumerit la Matt, apoi la săgeată.

Patrick îşi dădu seama că era întins pe jos. Era pe covor, privind în sus.

Nu. „Covor” nu era cuvântul potrivit. „Iarbă”. „Iarbă” era.

Sincer, habar n-avea ce se petrecea.

— Claire, ce-ai făcut?

Glasul lui Matt abia se auzea peste sunetul de sirenă din capul lui Patrick.

— N-ar fi tras în mine, în niciun caz!

Patrick îşi coborî privirea spre piept. Văzu chestia de lemn ieşind din *el*, roşul înflorind prin haină. Roşul venind din *el*.

Oh, *Hristoase*!

— Urma să tragă, zise Claire, cu vocea ascuţită de panică. Ţi-am salvat viaţa.

— Fir-ar al naibii, Claire! Ţi-am *zis* că nu urma să tragă în mine.

Patrick îşi ridică doi centimetri capul.

— Ca să fiu cinstit, zise el, simţind cum limba i se umflă şi îi dă pe dinafară, urma să trag.

Îşi lăsă capul jos. Murea, de-aia o spusese? Aşa te simţeai, simţeai nevoia de a lămuri lucrurile?

Era din cauză că era un om corect, îşi dădu Patrick seama. Un om corect.

— N-ai fi tras în mine, zise Matt cu înflăcărare. N-ai fi făcut-o niciodată.

— Ba da, răspunse Patrick umezindu-şi buzele. Şi aş fi nimerit la fix.

— O, Doamne! Claire îşi lăsă arcul în iarbă. Ce-am

făcut? E bine?

Patrick încercă să-şi umezească gura, ca să poată vorbi.

— Văd stele, tuneluri, de toate.

Claire îngenunche lângă el şi-i prinse mâna.

— Lumini albe, coruri celeste, toate cele.

Sirena îi urla încontinuu în cap. Simţea o durere apăsătoare în umăr şi partea superioară a pieptului, un gol în stomac şi în picioare. Poate că nu vedea lumini şi coruri, dar ştia, cu siguranţă, că era pe moarte.

Văzu îngrijorarea din ochii lui Claire.

— N-o să te întorci la el, nu, Claire? După ce n-o să mai fiu?

Claire clătină hotărât din cap.

— Nu. Şi n-o să mori.

— Ai înţeles totul greşit, spuse Matt, lăsându-se în genunchi lângă Patrick. Nu mă interesează decât Alex, amice.

— Dar urma să mă părăseşti?

Glasul lui Patrick era mai ascuţit acum, disperat.

— Claire? Nu-i aşa? Nu m-am înşelat, nu?

Claire se uită la Matt.

— Vrea să ştie, spuse Matt. Chiar vrea să ştie.

— Am avut dreptate? întrebă Patrick cu glas rugător. Ştiu că am avut dreptate. Trebuie să fi avut dreptate. Sau…

— Nu eşti pe moarte, spuse Claire, uitându-se la Patrick fără să clipească. Dar ai dreptate. Urma să te părăsesc.

— Mulţumesc, zise Patrick hotărât.

— Dar nu pentru Matt. Asta-i de-a dreptul caraghios. Patrick îşi lăsă capul să se odihnească pe iarba udă şi rece. Avu revelaţia că moare tânăr, în floarea vârstei din punct de vedere fizic. Îşi imagină mulţimi de oameni la înmormântarea lui. Florile. Lacrimile. Lacrimile copiilor lui. Înţelegerea faptului că nu l-au apreciat destul când era în viaţă.

L-ar ţine minte veşnic pe Patrick. Şi genul ăsta de lucru ar da-o peste cap pe Lindsay pe termen lung.

Patrick se întrebă dacă Nicola García ar veni la înmormântare.

Închise ochii şi decise că probabil că da.

56

Alex ajunse la poarta de la intrarea în poligonul de tir.

Pe deasupra gardului, îi văzu pe Matt şi Claire în genunchi în iarbă, lângă Patrick, care era întins pe jos. Amândoi vorbeau cu el, pe deasupra celuilalt.

Patrick părea slăbit. Distrus. Îi ieşea ceva din umăr, îndreptat spre cer.

Alex îşi duse mâinile la gură.

— Ce-aţi făcut?

Matt ridică privirea şi o privi în ochi. Claire îşi smuci capul în sus.

Alex o luă la fugă în poligon, împiedicându-se de bulgări de pământ în timp ce alerga.

— Patrick! Eşti bine?

Matt îşi scoase geaca. O apăsă în jurul rănii de săgeată.

— E inconştient. Şoc, probabil, nu pierderea de sânge. Nu e mort.

Alex se lăsă în genunchi şi se uită la Patrick. Părea liniştit.

— Pare mort.

— E mort, plânse Claire.

— Claire, zise Matt cu glas răbdător, cu siguranţă nu e mort.

— Trebuie să sunăm la poliţie, spuse Alex. Salvarea.

— Şi să le spunem ce?

Cei trei se uitară unul la celălalt.

— Cine a făcut-o?

Alex se auzi ridicând tonul. Se uită ţintă la Claire şi la Matt. Niciunul dintre ei nu zise nimic.

— Nu suntem la şcoală, să ştiţi. Spuneţi-mi.

Tot nu răspunse niciunul.

Alex îşi scoase telefonul din buzunar. Formă 999 şi îl duse la ureche, întorcându-se dinspre cei doi.

— A fost rănit, zise Alex, cu glasul sufocat. Vă rog, ajuta· ţine! Avem nevoie de o ambulanţă în parcul de vacanţă Happy Forest. Vă rog, grăbiţi-vă! Suntem în poligonul de tir cu arcul de lângă grota lui Moş Crăciun.

După un minut de discuţie cu operatorul, Alex întrerupse microfonul telefonului. îl lăsă în iarbă şi se întoarse spre Matt.

— Sunt la un sfert de oră distanţă. Am rămas pe linie, cu microfonul închis, ca să nu poată să sune înapoi.

— Trebuie să ne *gândim*, zise Matt. Ce să spunem.

— Spunem adevărul. Care dintre voi a tras în el?

— Are vreo importanţă? întrebă Matt, cu vocea tremurând. Şi ştiu că sună ciudat, dar e mai fericit acum. Pe bune, Al. Zâmbeşte.

Claire încuviinţă din cap.

— Arată mai fericit decât l-am văzut de-un secol.

— O să fie în regulă când îşi revine, spuse Matt.

Alex clipi spre el.

— Nu poţi să povesteşti aşa ceva. Nu poţi să te ascunzi. Asta-i *viaţă reală*. Cine a tras în el?

Claire şi Matt se uitară unul la celălalt.

Matt se întoarse spre Alex.

— Chestia e că suntem amândoi de vină, Al. Am fost amândoi de faţă.

— Asta înseamnă că a fost Claire. Alex se îndreptă către Claire. O să te duci la închisoare, Claire, îmi pare rău! N-ai ce-i face.

— Rahat, mormăi Matt. Îmi pare rău, amice!

— Trebuie să le spunem poliţiştilor adevărul, spuse Alex. Oricum Patrick o să spună adevărul când îşi revine.

— Claire n-a vrut să tragă în el, zise Matt. Mă apăra pe mine. Şi Patrick s-ar putea să n-o toarne. Când îşi revine, o să ştie că a fost vina lui. A recunoscut. Practic.

— Eu am tras în el, spuse Claire, lăsându-se pe

genunchi în iarbă. *Am tras în el*. O, Doamne! Cine sunt?

Matt îi puse mâna pe umăr.

— Nu te gândi la asta acum. Trebuie să fim practici.

— Ar putea să *moară*. Are *copii*. Claire îşi prinse capul în mâini. OK, îl urăsc, dar chiar şi aşa…

— N-avem timp de aşa ceva acum.

Glasul lui Matt căpătase o severitate părintească pe care Alex n-o recunoştea.

— S-a întâmplat, iar el n-o să moară. Adună-te!

— Am tras în el.

— Nu asta-i povestea pe care o spunem, spuse Matt ferm. Avem nevoie de una nouă.

Alex ridică tonul:

— *Claire a tras în el*, asta-i povestea!

— Nu asta o să le spunem. Claire ar putea să ajungă la închisoare. Îţi dai seama ce ar însemna pentru ea? Pentru *Scarletă* Matt se întoarse către Claire. Scuze. Îmi pasă şi de tine, evident.

— N-o să se ducă la închisoare dacă Patrick spune că a foii un accident, zise Alex.

Priviră toţi trei spre Patrick, spre zâmbetul lui vag mulţumit, Ar fi putut părea adormit, dacă n-ir fi fost săgeata care-i ieşea din umăr şi roşul întins peste haina cu care era acoperit.

— Cred că Pat o să fie de acord cu asta, spuse Matt. După ce se calmează.

— Dacă spune la poliţie că a fost intenţionat, n-o să mi creadă pe mine că a fost un accident. Claire lovi cu cizma un bulgăre de pământ. Pot să obţină dovezi că mă enerva. Le-am spus prietenilor că mă gândeam să termin cu el chiar dinainte de vacanţa asta. Dacă mă acoperiţi, intraţi şi voi în belea. Şi dacă mergem cu toţii la închisoare? Cine o să aibă grijă de Scarlett?

Matt se uită în jur.

— Oricum, unde e?

— Învaţă să danseze la bară.

Matt se întoarse brusc spre Alei.

— Ce?

— O să fie în regulă o oră, n-o să moară din asta. Alex ce răsuci către Claire. De ce ai tras în Patrick?

— Urma să tragă în Matt. Aşa a zis. Patrick ştia că aveam de gând să-l părăsesc. Claire îşi băgă mâinile în buzunare. Era furios. Şi credea că o să-l părăsesc pentru Matt, ceea ce e foarir caraghios. Nu-l vreau pe Matt. Fără supărare.

Claire dădu din cap în semn de scuze faţă de Alex. Ca şi cum s-ar fi gândit mai bine după aceea, făcu un semn şi în direcţia lui Matt.

— Fără supărare, răspunse Alex.

— *Un pic* de supărare, adăugă Matt. Dacă mi se permite al am un punct de vedere pe tema asta.

— Scuze, spuse Claire.

— O să zicem că am tras eu, propuse Matt. Un accident. E mai puţin dubios dacă e vorba de mine. Şi să sperăm că Patrick e de acord cu povestea când îşi revine. Ceea ce va face, presupun. Câtă vreme ştie că nu mă întorc la Claire.

— Dar dacă spunem că tu ai tras, tot s-ar putea să creadă că a fost intenţionat, protestă Claire. Că erai gelos. Şi barmanul s-ar putea să-şi aducă aminte de scandalul vostru de la cârciumă. Când i-ai zis lui Patrick „puţă bleagă”.

Alex se uită la Matt.

— Asta când a fost?

Matt clătină din cap.

— N-ai ce-i face.

— Nu, zise Alex. Claire are dreptate. Ei o să spună că te apără pe tine. Ca tată al lui Scarlett.

— Şi atunci? întrebă Matt. Ce putem să spunem?

Alex se lăsă în genunchi lângă Patrick.

— Că eram şi eu aici.

Privi chipul lui Patrick Arăta remarcabil de liniştit.

— Şi că eu am făcut-o. Patrick îmi arăta cum să trag – el făcuse un curs, nu? Eu n-am mai ţinut niciodată un arc

în mână şi n-am fost nici la instructaj. Nu pot fi considerată răspunzătoare.

Trase adânc aer în piept. Apucă arcul lui Claire şi-l atinse în câteva locuri. Se aplecă peste Patrick şi atinse săgeata care-i ieşea din umăr. O prinse hotărât în pumn.

Apoi îi dădu drumul. Se ridică şi-l cercetă pe Patrick, după care se răsuci spre Claire.

— Din ce unghi ai tras în el? Arătaţi-mi unde stăteaţi fiecare.

Claire şi Matt se uitară unul la celălalt. Îşi ocupară locurile, Claire cu un arc şi săgeţi imaginare. Deşi nu avea greutate în mâini, braţele îi tremurau.

— Aşa e? întrebă Alex.

— Da, răspunse Claire, cu glas sugrumat.

— Da, spuse şi Matt încet.

— În regulă.

Alex îşi mută privirea, uitându-se la poligon. La iarbă. La gardurile vii. La normalitate. Se înfioră.

— Şi dacă Patrick nu ne susţine? întrebă Matt.

— Atunci, e cuvântul nostru împotriva cuvântului lui, răspunse Claire.

Rămaseră toţi în tăcere.

— Al, spuse Matt, privind spre drum. Ai dus-o pe Scarlett la cursul de dans înainte să vii încoace. Totul s-a întâmplat la fel. Doar că ne-am înţeles bine tot weekendul. Se uită la Claire. N-a existat nicio tensiune. Dar tot restul a fost exact la fel.

— Bine, încuviinţă Claire.

— Bine, spuse şi Alex, rostind cuvintele în vântul care aducea sunetul sirenelor.

Interogatoriu după incident. Scanett Cutler, 7 ani. Telefonic.

Taţi a zis că s-ar putea să sunaţi. Sunteţi detectiv?

Bineînţeles că ştiu despre ce e vorba. Încearcă să mă protejeze pentru că sunt copil. Dar ştiu totul. Ştiu cum a fost rănit Patrick. Alex a tras în el cu un arc şi o săgeată.

Mi-a zis Sophia, de alături. Nu-i spuneţi lui mami, nu

vreau s-o bag în belea pe Sophia. Alex are probleme? Ea face rău doar din greşeală.

Pentru că ştiu tot ce a omorât.

Un fazan, două broaşte, o grămadă de melci şi viespi.

Dar duce păianjenii afară din casă cu mâinile goale. Credeam că nu e o persoană drăguţă, dar asta doar din cauză că prietenului meu nu-i plăcea Alex.

Nu vreau să discut acum despre el.

Da, a fost cu noi la Happy Forest.

Am zis că nu vreau să vorbesc acum despre el.

Oamenii mari nu s-au certat mult. Deşi tati i-a zis lui Patrick puţă – ceea ce înseamnă mucos şi penis. Dar după aia s-au împăcat bine şi am jucat cu toţii biliard. Şi a mai fost şi cearta de la karaoke, dar asta a fost vina lui Posey. El a început.

Posey. Prietenul meu.

Nu ştiu unde e. Ne-am certat.

E iepure. N-are şi un alt nume. Pe mine mă mai cheamă Chloe. Fără nicio tremă pe E, pentru că tati zice că n-are chef să caute trema pe tastatură.

Nu, un iepure adevărat. E mov şi are un metru patruzeci, dacă nu măsori şi urechile. Are pe fund o etichetă roşie pe care scrie Fabricat în China.

În regulă. La revedere!

Dacă-l găsiţi pe Posey, să-i spuneţi că-l salută Scarlett.

Extras din broşura Happy Forest:

După câteva zile în paşnicul nostru tărâm împădurit, o să fiţi cu adevărat destinşi.

Ştim că, odată ce aţi venit aici, o să fiţi nerăbdători să vă întoarceţi, aşa încât vă rugăm să discutaţi cu echipa noastră prietenoasă de la recepţie despre reducerile speciale. Ne-am bucura să vă revedem!

Happy Forest. Odată ce aţi fost aici, nu uitaţi niciodată.

57

Luni, 25 decembrie, Ziua de Crăciun

Ziua a cincea

Asistenta se îndepărtă de pat, evaluându-şi modul expert de reaşezare a lui Patrick pe proaspăt umflatele lui perne.

Patrick se rezemă la loc în pat. Îşi trase bluza de pijama, încercând să îndrepte cutele rămase de la împachetat. Claire cumpărase pijamaua de la supermarketul deschis non-stop şi era şifonată şi ţipătoare şi avea pantalonii prea scurţi. Dar mergea.

Îşi trase gulerul pe spate şi se uită la tubul de dren care-i intra în piept.

— Pot să vă mai aduc ceva?

— Nu, mersi!

Patrick îşi mută privirea de la tub la asistentă şi zâmbi. Energia ei i se părea liniştitoare.

Se uită în jurul camerei. La vazele cu orhidee şi bujori şi la cărţile poştale de pe dulap. La cutia cu whisky *single malt* trimisă de la serviciu.

Cum reuşiseră să trimită flori şi sticle în ziua de Crăciun era ceva ce-l depăşea. Dar oricum reuşiseră – cu un preţ mare, îşi imagina el satisfăcut.

Asistenta îi urmări privirea.

— Probabil că sunteţi o persoană populară.

Patrick îi adresă un zâmbet larg.

— Mulţumesc pentru tot ce-ai făcut!

Arătă spre o carte poştală de pe dulap, cea care înfăţişa un urs cu o labă rănită.

— Poţi să-mi dai aia înainte să pleci?

Asistenta i-o dădu şi ieşi.

Patrick rămase cu cartea poştală în braţe. Îşi trecu degetul mare peste imagine.

Ar trebui să fie distrus din cauza umărului. O ştia.

Când doctorul Uba venise în salon după operaţie, Patrick îi arătase tubul de dren din piept.

— Pentru ce-i ăsta?

— E un tub de dren, răspunsese doctorul Uba. Ai un mic pneumotorax – un plămân perforat – pe care o să-l

monitorizăm în continuare.

— Un plămân perforat *puţin*, spusese Patrick.

— O să programăm încă o radiografie peste câteva săptămâni. Trebuie să te avertizez să te aştepţi la o limitare a mişcărilor din încheietura umărului.

— Dar sunt sportiv, protestase Patrick posomorât.

Doctorul Uba tăcuse.

— Dar înotul?

— Înotul va contribui la recuperare, la momentul potrivit.

— Adică, sunt înotător de performanţă. Fac un Ironman în câteva luni.

Doctorul clătinase din cap.

— Nu cred. Îmi pare rău. Şi ar trebui să-ţi spun… poliţia a încercat să stea de vorbă cu tine. Mă aştept să vină în scurt timp.

Patrick se trezi privind la florile din jur. Pe căruciorul de lângă el sună telefonul. Ridică receptorul.

— Taţi?

— Bună, Amber!

Patrick se destinse şi mai mult în pernele care acum începuseră să se lase.

— Ce-ţi face umărul?

Patrick se răsuci mecanic să se uite la el şi simţi un junghi, îşi întoarse cu grijă capul până ajunse să se uite drept în faţă.

— Nu prea rău.

— Am convins-o pe mami să ne aducă să te vedem după-masă. Am făcut rezervare la hotel cu cardul ei de credit. Am avut un scandal cu strigături pe tema asta, dar am luat special camera fără posibilitate de rambursare. I-am zis că eşti tatăl meu şi nu e corect să ne împiedice să te vedem când eşti pe patul de moarte.

Patrick râmji.

— Nu că ai fi pe patul de moarte.

— Ştiu ce voiai să zici. Cum ţi-a mers azi?

— Azi?

— Ziua de Crăciun… Vreun cadou drăguţ?

— Tati, cum aş putea să mă gândesc la aşa ceva când tu ai fost rănit? N-am deschis niciun cadou. Nu pot să mă gândesc la chestiile astea acum.

— Atunci poate că ai putea să le aduci aici. Le desfaci cu mine.

— Dar nu ţi-am luat nimic, tati, zise Amber încet. N-am ştiut ce să iau.

— Vii să mă vezi, chiar dacă mama ta nu vrea. Şi ăsta-i cadoul de care am nevoie.

— Îmi pare foarte rău, tati!

— De ce?

Auzi un smiorcăit uşor în telefon.

— Scumpo. E în regulă. Şi abia aştept să te văd.

După ce lăsă telefonul, Patrick îşi coborî privirea spre cartea poştală din mână. O deschise şi o reciti.

Îmi pare rău, Patrick! N-am avut de ales.

Te rog, nu vorbi despre accident cu nimeni până nu discuţi cu mine. Noi am spus tuturor ceva foarte detaliat. E complicat. Dar tot ce am făcut, am făcut pentru Scarlett.

Îmi pare rău de umărul tău. Şi categoric n-o să mă întorc la Matt. Pe cuvânt.

Îţi doresc să ai parte de ce-i mai bun în viitor. Încă mai ţin foarte mult la tine.

Fă-te bine repede şi o să fiu afară când te trezeşti.

Cx

Patrick închise ilustrata. Îşi trecu degetul mare peste poza cu ursul cu laba rănită.

Închise ochii şi se lăsă şi mai mult peste perne.

Discuţie după incident. Să-i Indra, 32 de ani, detectiv, poliţia din North Yorkshire.

Faţă în faţă. Secţia de poliţie.

'neaţa, şefu-l Nu sunt sigur că a fost de folos somnul.

De exemplu, tot aranjamentul. O vacanţă cu foştii soţi? Şi cineva ajunge să fie rănit?

Eram destul de sceptic, chiar şi înainte să mă apuc de treaba asta. Dar, recunosc, n-a fost de ajutor.

Faci pe avocatul diavolului? Mă bag.

În primul rând, Alex Mount a minţit în legătură cu scandalurile. Toţi au minţit. Vor să credem că erau prieteni la cataramă. Şi de ce ar face aşa ceva dacă n-au nimic de ascuns? La fel şi cu băutul. De ce să ascundă asta dacă nu ca să nu aflăm noi ceva?

Sunt băgaţi cu toţii, asta-i clar.

Ai dreptate – nu toţi. Nu cred că Scarlett ştie ceva, deşi nu-i *tocmai un martor de încredere, după faza cu iepurii mov de un metru cincizeci. Şi nu cred nici că familia Trevor ar fi băgată în povestea asta.*

Dar dacă nu-i nimic de ascuns, atunci de ce s-a dat Alex drept mama lui Scarlett când a vorbit cu recepţionera? Şi de ce să facă şedinţa de tir cu arcul fără copil, când ea era singurul motiv pentru care erau cu toţii acolo?

Şi nu mă stârni cu lecţia de dans burlesc. Sunt de acord cu prietena – Ruby. Sub nicio formă n-ar duce Alex Mount un copil la un curs de dans burlesc.

Nu ştiu ce vreau să zic, asta-i problema.

Mai departe. De ce ar sta un om cu bun-simţ în faţa unei ţinte în poligonul de tir? Şi de ce ar îndrepta arcul şi săgeata spre el o femeie cu bun-simţ?

Cred că trebuie să pornim de la premisa că au bun-simţ. Un avocat şi o cercetătoare, fără cazier, calificări până peste cap. Şi ce zici de telefonul care a rămas fără microfon după ce Alex Mount s-a asigurat că a pornit spre ei ambulanţa?

Ştiu că se poate întâmpla, că închizi microfonul când ţii telefonul la ureche. Dar când le pui pe toate cap la cap, sunt prea multe accidente. Aş paria că Alex a făcut-o intenţionat pentru că nu voia să mai răspundă la întrebările operatorului.

Ştiu că nu pare prea mult.

În regulă, tăieturile de pe faţă? Nu le-a explicat nimeni.

Ştiu, ştiu. Alt accident. O să fie greu să demonstrăm

că avem măcar un dosar, asta dacă Patrick Asher nu spune ceva care să-i contrazică.

Eu sunt gata, mergem la spital când eşti şi tu pregătit.

5.

Scarlett şedea turceşte pe covorul din faţa televizorului în salonul bunicii. Se holba la iPad-ul pe care-l sprijinise de piciorul unui scaun.

Se uită la ceasul de pe perete. Aproape unsprezece şi şapte minute.

Se holbă din nou la display-ul gol al iPad-ului.

În fotoliul ei, bunica sufla în ceaşca de ceai.

— O să fie vina lui taică-tău dacă întârzie.

Scarlett aruncă o privire la grămada de cadouri de lângă ea. Când se uita la ele, avea senzaţia aia de mâncărici şi agitaţie pe care o avea când trebuia neapărat să se ducă la toaletă.

Se uită din nou la display. Oricum, până acum memorase toate cadourile.

Bunica luă o gură de ceai.

— Ibricul la care te uiţi întruna nu fierbe niciodată.

Scarlett n-o băgă în seamă.

Ştia că, lângă ea, era o cutie mare învelită în hârtie cu steluţe argintii. Mai era o cutie mai mică, în hârtie cu reni. Lângă ele, era un cadou şi mai mic, moale şi plat, în ambalaj de oameni mari, care părea făcut din pungi de hârtie.

În cele din urmă, iPad-ul se aprinse. Scarlett apăsă butonul ca să răspundă înainte să apuce măcar să sune.

Pe ecran apărură chipurile lui mami şi tati. Pereţii albi şi posterele din spatele lor – *Ai nevoie de un vaccin antigripal*? – arătau că încă mai erau la cantina spitalului.

Scarlett le făcu semn cu mâna.

— Crăciun fericit! zise tati.

— Nu e nevoie să zici de fiecare dată când vorbim azi.

— Ba da, pentru că e o sărbătoare, zise tati,

frecându-şi palmele. Eşti gata?

Scarlett încuviinţă din cap. Trase în faţa ecranului cadoul cu hârtie cu steluţe argintii. Ridică privirea întrebător.

Mami dădu din cap.

— Haide! Ăsta-i de la mine şi de la tati.

Scarlett trase hârtia de pe cadou.

Rămase complet nemişcată. Nu putea vorbi, se uita doar fix la cutie.

Uite-l, în realitate. Ca prin farmec. Palatul din junglă al Leului Bryan.

— Are lifturi pe liane şi salon de coafat coama şi tot ce-i trebuie, zise tati.

— Dar ai zis că e prea scump pentru Moş!

Mami îi făcu semn cu ochiul.

— Ce pot să zic? Am greşit.

— Cred că Moşul a dat de bani. A dat lovitura la curse, zise tati. Acum, deschide-l pe următorul înainte să ne dea afară că folosim telefonul în spital.

Mami îi aruncă o privire lui tati.

— În niciun caz nu ratez aşa ceva. *Lasă-i* doar să încerce să ne facă să-l închidem. Dă-i drumul.

Scarlett nu voia ca mami să uite de ce erau aici, aşa că făcu o grămadă de zgomot ca de hârtie mototolită când aduse spre ecran cadoul moale şi maroniu.

Taţi trase de un braţ de lângă el – un braţ pe care Scarlett nu-l băgase de seamă înainte.

— Cadoul ăsta e de la Alex.

Braţul deveni un corp, iar chipul lui Alex se ivi pe ecran. Îi făcu un semn timid cu mâna.

Scarlett se uită din nou la cadou, bănuitoare acum.

Îl luă în mâini, cântărindu-l şi simţind moliciunea conţinutului.

Nu deschise cadoul. În schimb, se uită la Alex.

Zâmbetul lui Alex tremură.

— Pe bune? întrebă Scarlett.

Alex oftă.

— În apărarea mea, poţi să-ţi aduci aminte că de fapt am avut discuţia aia abia ieri? Că îţi cumpărasem deja cadoul?

Scarlett clătină din cap ca să-şi arate dezamăgirea.

Alex se opri.

— Ce-ar fi să-l laşi acolo, împachetat, şi o să-l iau eu înapoi şi o să-ţi dau altceva?

Scarlett se îndreptă când o auzi.

— O să-mi iei kitul suplimentar pentru Palatul din junglă al Leului Bryan, ca să aibă unde să-şi parcheze rulota?

— Nu-i drept faţă de Alex, zise mami repede. E prea scump. Alex atinse braţul lui mami.

— Orice leu are nevoie de un loc unde să-şi parcheze rulota.

— Eşti prea slabă, spuse Claire. Şi nu înţelegi cum continuă conversaţia. Pentru că Scarlett nici măcar nu a *primit* rulota leului.

— Mersi, Alex! zise Scarlett simplu.

Alex ieşi din cadru.

— Cu plăcere!

Scarlett împinse deoparte cadoul maroniu. Trase mai aproape cutia cu ambalaj cu reni.

— De la cine-i ăsta?

— Ăsta-i tot de la mine şi de la tati, zise mami. Acuma, grăbeşte-te şi deschide-l, pentru că în cinci minute Patrick are voie să primească musafiri.

Scarlett rupse hârtia de pe cadoul cu reni. Se uită la cutie şi icni de surprindere.

59

La uşa lui Patrick se auzi o bătaie.

— Intră! spuse el.

Claire pătrunse în cameră şi arătă spre pat, într-o întrebare mută. Patrick ridică din umeri, într-un semn adolescentin de *mă rog*.

Claire se aşează pe pat, răsucindu-se ca să ajungă cu faţa spre el.

— Văd că ţi-au adus tort de Crăciun.

Patrick se uită la farfuria cu prăjitură de pe tava din faţa lui. Ridică iar din umeri.

— Cum îţi e? întrebă Claire cu blândeţe.

— Am fost rănit în umăr. Am un plămân perforat.

— Cum te simţi?

— De parcă aş fi fost rănit.

— Bine. Asta înseamnă că vrei să plec?

Patrick nu spuse nimic.

— Mă gândeam că ar fi bine dacă am avea o discuţie. Despre noi.

— Credeam că ne-am despărţit ieri.

— Nu ne-am despărţit ieri. Am avut… o mică discuţie, dar erau acolo şi Alex şi Matt şi… se mai întâmplau şi altele. N-am încheiat conversaţia.

— Cu toate astea, aş prefera să nu. Hai să lăsăm lucrurile aşa.

Claire îşi puse mâna pe piciorul lui.

— Trebuie să discutăm despre asta.

Patrick îi ridică mâna de pe picior şi o puse la loc pe pat.

— De fapt, nu trebuie. Câtă vreme ne e clar amândurora, nu trebuie să mai spunem nicio vorbă despre asta. Aşa prefer eu şi aş vrea să-mi respecţi dorinţele în această situaţie anume, mulţumesc.

— Dar înţelegi că nu vreau să mai fim împreună?

— Bineînţeles. Aşa că, te rog, Claire, lasă în pace un om rănit după ce ai tras în el.

Claire aruncă o privire spre uşă.

— Aş putea să ajung la închisoare, să ştii. Dacă le spui aşa ceva poliţiştilor.

— A fost greşeala mea că ai tras în mine. Asta o să le spun când o să mă întrebe. Se pare că o să vină curând.

Claire făcu ochii mari.

— Te rog, nu le spune asta!

— O să-i întreb dacă pot să-ţi preiau eu pedeapsa. O să te protejez, în pofida tuturor celor întâmplate.

— Nu cred că ar merge, aşa că, te rog, ţine-te de poveste.

— Sunt un om cinstit, Claire. Nu sunt omul care să le spună minciuni poliţiştilor.

Claire aruncă din nou o privire spre uşă.

— Scarlett e cea care o să aibă de pierdut dacă ajung la puşcărie sau sunt dată afară din barou. Te iubeşte, să ştii. Poţi s-o vezi în continuare, indiferent ce s-a întâmplat între noi doi. Chiar dacă mă urăşti.

— *Dacă* îi mint pe poliţişti.

— Oricum. Dar, Patrick… te rog, spune povestea cu Alex. Dacă nu, toată lumea o să aibă de suferit.

— Oricât de ruşine mi-ar fi de ce am făcut, încă mai am cinstea. E tot ce mi-a mai rămas.

Claire se ridică de pe pat.

— Nu-i tot ce ţi-a mai rămas! Nu mai fi aşa de melodramatic. Ai *totul*. Claire începu să se plimbe prin salonul îngust. Copiii tăi au primit un semnal de alarmă şi de-acum o să-i vezi mai des, ştiu sigur. Te-ai despărţit de o femeie care nu te iubeşte suficient de mult şi intri într-un capitol mai bun din viaţa ta. Lucrurile sunt în regulă.

Patrick îşi coborî privirea spre mâini. *Lucrurile sunt în regulă*.

Ar fi posibil să fie aşa? Nu era cel mai umilitor lucru care i se întâmplase vreodată? Claire să-l părăsească aşa? Patrick… mă rog, să *se înfurie* şi să umble turbat cu un arc şi săgeţi? Să fie *rănit*? Incapabil să mai facă un Ironman?

Era cel mai rău lucru care s-ar fi putut petrece.

Şi totuşi… cerul nu se prăvălise.

Şi totuşi… Claire se uita la el cu mai multă căldură în ochi decât în ultima vreme.

— Fă-mi un serviciu, Patrick

Era cât pe ce să spună că nu-i vine să-i facă niciun serviciu. Se uită la blândeţea din ochii lui Claire şi se abţinu.

Claire se aşeză din nou pe pat.

— Cu următoarea femeie cu care o să fii… Fii cel mai

bun bărbat care poţi fi tu, ştii? Luă mâinile lui Patrick între palmele ei. Nu te chinui să te schimbi în cineva ce nu eşti, pentru că te temi că lucrurile ar putea s-o ia razna. Claire încercă să-i prindă privirea, dar Patrick se uită intenţionat în altă parte. Poate, cu următoarea, o să pleci de la premisa că o să meargă toate bine? Că eşti destul de bun?

Patrick se uită hotărât la perfuzia de lângă el.

— Crezi că o să existe o alta?

— *Bineînţeles* că o să mai existe o alta. Eşti frumos, inteligent şi bun. Dar noi doi nu ne potrivim. Nici eu nu eram eu însămi alături de tine. Am râs de ciudăţeniile tale şi te-am minţit în legătură cu lucruri de care nici măcar nu mi-e ruşine, doar ca să-mi fac viaţa mai uşoară. Nu e bine. Ăsta a fost un avertisment că lucrurile erau desincronizate.

Patrick îşi privi picioarele, în timp ce Claire îl strânse de mână.

— La ce te gândeşti? Mă urăşti?

Patrick nu ştia. Îi treceau prin cap diverse gânduri, dar nu zăbovea niciunul destul ca să-l proceseze înainte să vină altul.

Trebuia să spună ceva.

— Cu câţi bărbaţi *te-ai culcaft* Doar de curiozitate.

— Destul de mulţi. O sută, poate? M-am cam distrat pe la douăzeci de ani. Claire râse, apoi deveni serioasă. Nu trebuie să te grăbeşti să te muţi. Nu vreau să crezi că mai există vreo şansă să fim împreună, dar, dacă poţi să te descurci aşa şi câtă vreme Scarlett nu ajunge să fie supărată sau nedumerită, poţi să stai în camera noastră de oaspeţi cât vrei tu.

— Ar trebui să mutăm uscătorul de rufe. Şi bicicleta.

— Da. Da, aşa e.

— Şi declaraţiile tale bancare şi registrele de impozite.

— În regulă.

— N-ar mai putea să fie camera de călcat. Nu mi-ar conveni.

— Oricum vrei tu. Doar gândeşte-te. E o uşurare că

am terminat…

— O uşurare!

— Pentru că se pregătea de ceva vreme. Dar nu te urăsc, asta încerc să spun. Chiar dacă n-o spun cum trebuie.

Patrick îşi netezi aşternutul peste picioare.

— Şi tu, Claire? O să mai fie cineva şi pentru tine?

Claire oftă.

— În momentul ăsta, nu vreau pe nimeni. Poate că o să rămânem doar Scarlett şi cu mine. Ea are deja bărbaţi buni în viaţa ei, cu tine şi cu Matt. Nu mai are nevoie şi de alţii. Şi nu sunt sigură că eu mai am nevoie şi de alţii.

— Nici măcar ca să faci sex?

Claire ridică din umeri.

— Nu e nevoie să ai o relaţie pentru aşa ceva.

Patrick îşi încreţi nasul.

— Totuşi, trebuie.

Claire zâmbi.

Patrick se gândi. Ar fi drăguţ să aibă o parteneră care să nu se fi culcat cu o sută de bărbaţi. Sau să-şi dea ochii peste cap din cauza lui. Ar fi drăguţ să aibă o parteneră care să aibă nevoie de el. Care, poate, să-l respecte un pic?

Şi ar fi drăguţ să aibă o parteneră care să nu fi *tras* de-a binelea în el.

În ultima vreme se străduise din greu s-o păstreze pe Claire. Şi nu se simţise bine. Să simţi că fiecare discuţie trebuie să decurgă perfect, pentru că altfel altcineva ar avea puterea să-i ia totul. Bineînţeles că îl făcuse să fie puţin… încordat.

Poate că totuşi Claire avea dreptate. Evident, n-avea să-i spună asta.

— Eşti bine? întrebă Claire.

În pofida intenţiilor sale, Patrick se trezi încuviinţând din cap.

bo

Stând pe un scaun în faţa salonului lui Patrick, Alex se uită la ceas. Lângă ea, Matt îşi bâţâia picioarele pe

podea, ridicând călcâiele şi ducându-le la loc jos. Alex îi puse o mână pe genunchi, ca să-l oprească.

— Scuze. Exces de energie.

Alex trase adânc aer în piept. Venise înapoi la spital dimineaţă şi i se părea că nu fusese plecată deloc: mirosul de produse chimice de curăţenie îi rămânea hotărât în nări, iar spatele i se modelase pe loc după forma scaunului tare.

Genunchii lui Matt începură iar să se bâţâie. Alex puse mâna ca să-i oprească.

Matt rânji jenat.

— Agitat. Mă întreb cum merge înăuntru.

— Claire abia a intrat de un minut. Nici n-au trecut de „bună”.

După încă un minut, Alex se întoarse către Matt.

— Ce crezi că zic acum?

Îşi încordară auzul. Vocile din salon păreau controlate şi plăcute.

— N-aud ţipete sau altceva.

— Tot îl mai părăseşte, nu? îl întrebă Alex pe Matt.

— Bineînţeles.

— Credeam că Patrick o să fie mai vocal.

Ascultară în continuare.

— Poate că a avut vreun soi de atac cerebral, zise Matt.

— La cât le-ai zis foştilor socri că o luăm pe Scarlett?

— Am spus „după-masă”. Partea bună e că au aşteptări aşa de reduse din partea mea, că nu contează niciodată pe mine să fiu mai clar. Există şi avantaje când lumea te consideră de rahat.

— Sunt de acord s-o ţină la ei?

— În afara faptului că nu înţeleg de ce Scarlett tot ridică picioarele şi se învârte în jurul scaunelor, sunt în regulă. Matt băgă mâna în buzunar şi scoase un plic. Oricum, zise. Am aşteptat tot weekendul să-ţi dau ăsta. Crăciun fericit!

— Cadourile tale sunt acasă. Alex se uită la plic. Nu

credeam că mi-ai luat ceva.

— Ce tâmpenie să te gândeşti la aşa ceva!

Dar glasul lui Matt era blând.

Alex luă plicul şi îl deschise. Stângace sub privirile lui Matt, scoase din plic o bucată de carton. Era un fluturaş al unui hotel *boutique* din Cotswolds.

— Am făcut o rezervare pentru weekendul de peste două săptămâni. Mă gândeam că după excursia asta, s-ar putea să vrei o plimbare cum se cuvine ca să te destinzi.

Alex se uită la fluturaş. Îşi trecu degetul mare peste zidurile de piatră ale cabanei din poză.

— Când ai făcut rezervarea?

— Acum patru săptămâni. Imediat după ce ai fost de acord să vii aici. Matt îşi scărpină bărbia, înrăutăţindu-şi iritaţia de după bărbierit. Se pare că barul are 35 de tipuri diferite de votcă. Acum, că te-ai apucat iar de băut.

— Nu m-am apucat de băut.

— Mulţumesc naibii pentru asta. O decizie minunată, *minunată*.

Alex zâmbi uşor.

Matt îşi luă intenţionat o expresie neutră.

— Bineînţeles, n-aş vrea să mergem în vacanţă doar noi doi, acum, când ştiu cât succes pot avea excursiile astea mari. Aşa că am mai invitat şi alte câteva persoane. Părinţii tăi. Ambii mei părinţi, în pofida divorţului. Şefii noştri.

— Adorabil.

— Prezentatorul de ştiri zâmbăreţ a cărui voce îţi dă fiori.

Alex puse fluturaşul la loc în plic şi închise clapeta. îl sărută uşor pe Matt pe obraz.

Nicola Trevor apăru de după colţ, cu cele două fete în urma ei.

— După asta, le zise ea fetelor, putem să ne tratăm cu fântâna de ciocolată. Dacă sunteţi cuminţi. Îi observă pe Matt şi Alex şi se opri. Bună!

Matt îi zâmbi.

— Crăciun fericit!

— Nicola, zise Alex, privind în podea. Ar trebui să-mi cer scuze. Ultima dată când ne-am văzut…

— Nu-ţi face probleme, răspunse Nicola.

— Ştii, nu mai beau, mormăi Alex cu ochii în podea.

Când se convinse să ridice privirea, Nicola îi zâmbi. Se uită de la Alex la Matt.

— Ce face?

— E bine, răspunse Matt. E făcut dintr-un material solid, a fost un soi de erou multilateral.

Nicola încuviinţă din cap.

— · Şi e aşa de trist pentru el, continuă Matt, şi pe chipul lui se aşternuse expresia aceea naivă pe care Alex o recunoştea.

Trebuia să facă un Ironman anul ăsta. Practic, are puteri supraomeneşti, poate să alerge ca vântul şi să ridice un camion. E ca Speedy Gonzales şi Geoff Capes[26], doi într-unul. Dar acum nu poate, din cauza umărului.

— Un Ironman? întrebă Nicola, clătinând din cap. Uau! E hotărât, nu-i aşa?

Matt îi zâmbi.

— Este.

Alex îl strânse de mână.

În josul coridorului, Claire deschise uşa de la salonul lui Patrick.

— Puteţi să intraţi acum. Claire îi aruncă o privire Nicolei şi-i zâmbi larg. Mă bucur să te văd, îi spuse. O să fie mulţumit. Se întoarse către Matt: Sunt toate în regulă. Privi spre Alex: Suntem în regulă.

— Serios? întrebă Alex.

— Chiar e surprinzător, răspunse Claire.

Alex se uită la Matt.

— E prea multă lume. O să aştept afară. Îi strânse mâna lui Matt. Dar o să fiu aici când ieşi.

bi

---

26 Geoffrey Lewis Capes (n. 1949), fost aruncător de greutăți britanic (n. red.).

Matt se prăbuşi pe patul lui Patrick cu forţa lui obişnuită.

— Ce faci, Ironman?

— N-o să mai fiu Ironman acum.

Patrick băgă de seamă că privirea lui Matt zboară prin salon. De obicei, te privea direct în ochi, dar nu pe Patrick, nu azi.

— Pentru mine, o să fii întotdeauna Ironman.

Patrick se uită mai atent să vadă dacă Matt glumea, dar pe chip nu i se citea nicio expresie. În ochi n-avea nicio urmă de umor.

Asta-l făcu să aibă curaj să zică:

— Mă întrebam, Matt. Ştii dacă mai au săgeata? Ai putea să te duci şi să întrebi?

— Săgeata?

Patrick se bătu peste bandajul de la umăr.

— Săgeata *mea*. E mare lucru să fii lovit.

— Chiar e, zise Matt. O să întreb, dar bănuiesc că e la poliţie.

— Mă gândeam că ar putea să dea bine într-o casetă pe şemineu. Sau unde oi ajunge să stau. Îi susţinu privirea lui Matt şi adăugă: Claire şi cu mine ne-am despărţit.

Matt încuviinţă uşor din cap.

— Ghinion, amice.

— Mda, bine, spuse Patrick.

— Totuşi, poate fi enervantă, adăugă Matt. Deci… şi bune, şi rele.

— Să plec? întrebă Claire.

Patrick culese o boabă de strugure de pe noptieră şi o aruncă nonşalant în gură.

— Matt şi cu mine am terminat cu subiectul ăsta.

— Mda, suntem gata. Nimic nou, zise Matt, luând şi el o boabă.

— Sper doar că încă o să te mai vezi cu Scarlett, spuse Matt. Are nevoie de tine s-o înveţi toate chestiile pe care nu le ştiu eu.

Patrick se gândi la asta.

— Categoric, are nevoie.

Peste prag trecu o umbră.

— Cioc, cioc.

Nicola stătea şovăitoare în prag, purtând jacheta ei de nevastă de fermier.

Patrick se săltă mai sus în pat şi-şi îndreptă mai bine bluza de pijama.

Nicola îşi dădu o şuviţă de păr din ochi.

— Primeşti vizite? Pot să mă întorc altă dată.

— Bineînţeles. Mulţumesc că ai venit.

Nicola îşi coborî privirea spre mâini.

— Voiam să aduc ceva, dar… e ziua de Crăciun. E închis peste tot.

Matt ţâţâi.

— N-ai făcut niciun pic de efort, Nicola. Puteai să-i aduci din garaj nişte pastile pentru aprins focul.

Nicola încuviinţă din cap.

— Ai dreptate, aş fi putut. Scuze, Patrick! Se uită de jur-împrejur prin salon. Ia uite ce de flori! Cum de-au reuşit să le livreze de Crăciun? Probabil că oamenii ţin mult la tine.

Patrick îşi controla zâmbetul cât de bine putu.

— Sunt norocos.

Chiar voia să spună aşa ceva? se întrebă el.

Se gândi că s-ar putea să vrea. În definitiv… acum era un *supravieţuitor*.

Nicola privi în spate, către pragul gol.

— Copii! strigă ea. Intraţi şi voi?

Două fete băgară capul pe uşă şi apoi dispărură din nou.

Nicola se întoarse din nou spre Patrick

— Matt mi-a spus că voiai să faci un Ironman. Pun pariu că ai fi fost excepţional. Îmi pare tare rău.

Patrick zâmbi curajos.

— Viaţa e ce se întâmplă atunci când îţi faci alte planuri.

Oare John Lennon zisese asta?

— Ai de gând să dai în judecată parcul de vacanţă? întrebă Nicola.

— Nu putem să-i dăm în judecată. Claire a semnat ilegal formularul.

Claire era pe punctul să-i spună ceva, dar Patrick zâmbi ca să-i arate că glumeşte.

Claire se ridică.

— Mă duc să iau o cafea. Vii şi tu, Matt?

Se ridică şi Matt.

— Ceva comenzi de-aici?

— Poţi să te uiţi dacă au ceva shake-uri cu proteine? întrebă Patrick. Mă simt puţin slăbit.

Matt rânji.

— O să văd dacă au spanac, ca pentru Popeye.

Matt şi Claire ieşiră din salon.

— Pot? întrebă Nicola, cocoţându-se delicat pe pat.

Patrick simţi cum se lasă salteaua când se rostogoli uşor spre ea.

— Te-am recunoscut, zise Patrick, uitându-se ţintă la pat. Când am ajuns în parcul de vacanţă. Am vrut o ocazie să te salut şi n-am reuşit. Am luat o hotărâre rapidă şi proastă.

— Ştiu.

— Mi-am dat seama imediat după aia că semăna un pic… cu o urmărire. Nu asta era intenţia. În mod normal, sunt destul de gentleman.

— Mă bucur că ai cerut cabana de-alături.

Patrick îndrăzni să-şi ridice privirea de pe pat. Nicola îi zâmbea.

— Claire şi cu mine ne-am despărţit, ştii. Se cocea de ceva vreme.

Nicola dădu puţin din cap.

— Mi-a spus Matt.

— Serios?

— Ieri. Când a venit s-o ia pe Scarlett de la cursul de dans. Nu bârfea.

— Pare că ar fi bârfit.

— Ba nu.

— Mă bucur că nu mai trebuie să am de-a face cu omul ăsta.

— Nu-i un om rău.

— Nu, recunoscu Patrick. Nu e. Se uită spre prag. Vin şi fetele tale? Aş vrea să le cunosc cum se cuvine.

— Eşti sigur?

— Cheamă-le înăuntru. Cu cât mai mulţi, cu atât e mai vesel.

Nicola se ridică şi se îndreptă cu paşi mari spre uşă.

— Fetelor! strigă ea.

După o clipă, apărură, iar Nicola le conduse înăuntru.

Patrick le zâmbi.

— Sophia şi Emily, nu-i aşa?

Nicola îi zâmbi.

Emily îi aruncă lui Patrick o privire timidă. Sophia se holba la el cu o ostilitate limpede şi deschisă.

Patrick îi întâlni privirea şi ridică o sprânceană, iar ea se uită urât, dar Patrick îi zâmbi din nou.

Copiii, tot copii, presupuse el. Dar era în regulă.

— Îmi dai numărul tău de telefon? întrebă Patrick, întorcându-se din nou către Nicola. Ca să ne punem la curent – ca vechi prieteni – cândva, în Nottingham? Să vorbim despre vremurile de demult?

— Mi-ar face plăcere, spuse Nicola.

Patrick îi zâmbi. Era prea devreme să se gândească să iasă cu altcineva, ştia bine. Şi nu voia cu adevărat să înceapă ceva cât încă mai stătea în camera de oaspeţi a lui Claire, cu sau fără registrele de impozite şi cu bicicleta statică. Dar îi plăcea femeia asta. Ar fi încasat *o mie* de săgeţi pentru ea.

— Îmi pare rău pentru umărul tău, spuse Nicola.

— Mda, răspunse Patrick, umezindu-şi buzele. Asta e!

— O să poţi totuşi să mai alergi. Aşa că poate poţi să faci un maraton în loc de Ironman? Dar, cum ar veni – *grămezi* de maratoane.

— Mda, zise Patrick, gândindu-se la asta. Mda. Poate

că da.

62

Scarlett stătea cocoţată pe zidul din curtea din spate a casei bunicilor.

Partea asta nu era chiar o curte din spate – Scarlett vedea automatele de muls în curte –, dar nu era sigură unde se termina grădina şi unde începea ferma. Patrick spusese odată despre fermă că „nu era un loc pentru copii” –, dar, serios, cu toate vacile şi gâştele şi porcii, pentru cine altcineva să fi fost? Pentru *oamenii mari*[7].

Scarlett auzi lipăitul prin noroi al cizmelor de cauciuc ale bunicii când aceasta veni pe după şopronul cu lapte.

— Scarlett!

O privi apropiindu-se. Cizmele ei erau mai murdare decât ale lui Posey. Cizmele lui erau întotdeauna curate – dar asta era din pricină că nu erau reale. *Posey* nu era real.

Era momentul să crească. Aşa cum zisese Sophia: „Nu poţi să fii veşnic un copilaş”.

Scarlett trasă cu degetul o dâră argintie pe zid lângă ea, mergând pe unde trecuse un melc şi lăsase în urmă o secreţie vâscoasă.

Scarlett nu-i spusese Sophiei despre Posey. Sophia vorbise despre automatul din faţa studioului de dans, spunându-i că pentru copii sunt băuturi neacidulate, dar când eşti mai mare poţi să-ţi iei băuturi gazoase. Totuşi, când o spusese Sophia, Scarlett se gândise la Posey.

Nu poţi să fii veşnic un copilaş.

Scarlett ştia că e adevărat.

Şi totuşi. Scarlett nu-l mai văzuse pe Posey de când se strecurase în dulapul de rufe în seara aceea, după *Familia Iepurilă*. I se pleoştiseră urechile în timp ce mergea. Nici măcar nu se uitase în urmă.

Bunica ajunse la Scarlett, cu cizmele de cauciuc clefăind în noroi.

— Te descurci aici?

Scarlett încuviinţă din cap.

— A sunat iar taică-tău. O să te ia la un moment dat azi. Bunica se lăsă pe zid lângă Scarlett. Asta-i tot ce am reuşit să scot de la el. Ştii cum e taică-tău.

— De ce spui aşa „taică-tău”?

— Cum adică?

— De parcă ar mai fi şi o mulţime de alte cuvinte acolo.

Bunica zâmbi strălucitor.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Scarlett trecu iar cu degetul pe urma melcului.

— A zis tati dacă l-au văzut deja pe Patrick?

— Da. Îşi revine bine după cădere, se pare. Şi e bine dispus, aşa că asta-i o uşurare.

— N-a căzut. A fost rănit cu o săgeată. Trasă de Alex.

Bunica îşi păstră zâmbetul ţeapăn. Se uită spre păşunea vacilor.

— De unde ştii?

Scarlett ridică din umeri.

— Ţi-e bine? Ştii că a fost un accident?

Scarlett ridică iar din umeri.

Bunica rămase privind câmpul.

— Deci. Se pare că Alex asta vine cu tati să te ia. Când o fi să fie. Că doar n-avem animale de hrănit sau mâncare de gătit sau mai ştiu eu ce.

— Bine.

Bunica se uită la Scarlett cu coada ochiului.

— Ne place Alex?

— Nouă? ·

— Ţie.

Scarlett se gândi.

Da. Acum ne place.

— Asta-i bine.

— Trebuie să cumpere jucării mai bune pentru acasă. Dar acum ştie.

Bunica o strânse pe Scarlett de umăr.

— Mă duc înapoi înăuntru. Strigă-mă dacă ai nevoie de mine.

Scarlett trecu iar peste urma de melc de pe zid. Auzi din nou zgomot de cizme pe cărare.

— Vrei să vin în casă, bunico?

Cum bunica nu răspunse, Scarlett ridică privirea. Pe alee, în faţa lui Scarlett, stătea Posey.

— Sal'tare!

Scarlett simţi cum începe să-i bată mai repede inima.

Posey dădu din cap spre picioarele ei.

— Frumos echipament!

Scarlett coborî privirea spre apreschiurile ei.

— Sunt aproape la fel ca ale tale.

— Sunt mai bune. Sunt aurii. Aurul e mai bun decât argintul.

Scarlett se uită la picioarele ei.

— Se murdăresc mai tare ca ale tale.

Posey ridică din umeri.

— Aşa se întâmplă.

— Şi am primit şi Palatul din junglă al Leului Bryan.

Posey fluieră a aprobare.

— Deci Moşul şi l-a *putut* permite!

Scarlett încuviinţă din cap.

— Vrei să-mi arăţi dansul tău nou? De la cursul de dans?

— N-am niciun scaun aici. Am nevoie de un scaun.

— Păcat, zise Posey. Pun pariu că erai chiar bună.

— Eram.

Posey se aşează pe zid lângă Scarlett.

— Am venit să-mi iau rămas-bun. Plec într-o altă călătorie. Posey îşi flutură eticheta roşie de pe fund. Mă duc înapoi în China.

Scarlett se uită la etichetă şi apoi din nou la faţa lui.

— Stai mult?

— E o ţară mare. Şi ştiu pe toată lumea acolo, aşa că s-ar putea să dureze o vreme.

— O să stai într-un castel?

Posey ridică din umeri.

— Probabil. Sunt o grămadă de castele grozave pe-

acolo, dar nu m-am hotărât încă în care. Vreau doar să-mi văd de treaba mea o vreme, ştii?

În depărtare se auzi un nechezat. Scarlett ascultă sunetul copitelor mergând la galop pe pământ.

— Te ajut să îţi faci bagajele. Scarlett se întinse şi culese câteva frunze, care, în mâna ei, deveniră bancnote de douăzeci de lire. I le întinse lui Posey. O să ai nevoie de ceva bani pentru excursie!

Posey zâmbi blând.

— În China nu folosim bani.

Scarlett îşi lăsă mâna să cadă.

— Nu ştiu prea multe despre China.

— Îmi dau seama. Poate că o să-ţi povestesc totul cândva.

Scarlett se gândi la asta.

— S-ar putea să te întorci?

— Dacă vrei tu.

Sunetul copitelor pe pământ se auzea tot mai tare. Mai aproape.

Posey nu păru să bage de seamă.

— Şi pot să mă întorc la ocazii deosebite. Pot să mă întorc să sărbătorim marele tău unu-zero. Sau aş putea să fiu partenerul tău la balul de absolvire.

— Da, zise Scarlett. Mi-ar face plăcere.

— Oricum… Posey se uită peste umăr şi apoi îşi întoarse privirea spre Scarlett. Trebuie s-o şterg, zise şi arătă cu degetul mare în spate. Ăsta-i unicornul meu.

De după colţ apăru în galop un unicorn. Se opri lângă Posey cu un nechezat, scuturându-şi coama în culorile curcubeului.

Scarlett icni.

Posey bătu pe şaua unicornului.

— Bravo, fetiţă!

Puse nişte chestii de metal pe fiecare dintre picioarele unicornului, încercând-o cu grijă pe fiecare. Unicornul ridică fiecare copită după ce o termina Posey, cercetând-o, înainte s-o pună la loc jos.

După ce Posey isprăvi cu toate patru picioarele, unicornul scoase un pufăit uşor de aprobare.

Posey trase de marginea şeii ca să verifice dacă stătea cum trebuie. Puse o cizmă într-una dintre scări, se ridică şi îşi trecu un picior de cealaltă parte a unicornului, aşezându-se apoi călare.

Scarlett îşi duse mâna la ochi ca să se ferească de soare.

Posey îi zâmbi. Trase o pârghie din lateralul unicornului, la fel cum pornea Patrick maşina de tuns iarba. Chestiile metalice de pe copite începură să vibreze şi să bolborosească.

Şi apoi Posey şi unicornul nu se mai aflau pe cărare. Urcau, drept în sus, către cer. Din copitele unicornului ieşeau flăcări, şuvoaie roşii, aurii şi galbene ţâşnind strălucitoare din picioarele-rachetă.

Scarlett privi, cu mâna la ochi.

Posey şi unicornul urcară tot mai sus. Posey trase de frâu şi unicornul făcu o întoarcere fantezistă pe cer.

Scarlett bătu din palme de încântare.

Posey se lăsă pe spate şi ridică frâiele. O salută pe Scarlett, milităreşte.

Scarlett stătea cât de dreapta putea ea. Îi răspunse la salut, cu fermitate.

Posey şi unicornul începură să se mişte înainte acum, ţepeni, ca un căluţ de carusel. Călăriră pe cer, peste copaci, peste ferme şi câmpuri.

Scarlett fugi după ei, deşi se îndepărtau tot mai tare.

Când aproape că se pierduseră din vedere, Scarlett încetini şi se opri. Dădu frenetic din ambele braţe, încercând să nu plângă.

— Salută din partea mea pe toată lumea din China! strigă ea. Nu ştia dacă Posey o auzise, dar tot îi făcu semn cu mâna. În cele din urmă, Posey şi unicornul deveniră doar o pată pe cer.

Scarlett îşi duse mâna la piept, gâfâind. Ştia că inima îi bătea repede din cauză că alergase în cizmele de

cauciuc, dar mai simţea şi altceva. Simţea tot felul de lucruri în gât, înăbuşind-o un pic.

Se uită cum pata de pe cer se pierde cu totul. Îşi miji ochii totuşi, cercetând orizontul. Nu se vedea nimic.

De data asta, în cele din urmă şi pentru totdeauna, Posey plecase.

Interogatoriu după incident. Patrick Asher, 43 de ani, victimă. Faţă în faţă. Spitalul St Thomas.

Bine, mulţumesc! Comod. Probabil din cauza medicamentelor. Fac minuni, nu-i aşa? N-am luat niciodată până acum droguri, ar fi trebuit să le încerc mai devreme.

A fost o glumă, domnilor poliţişti. Sunt într-o dispoziţie destul de veselă.

Am evitat un glonţ, nu-i aşa? Asta-i momentul meu din o viaţă minunată[27]. S-*ar fi putut întâmpla ieri – să-mi expire timpul. Am văzut o lumină albă. Mi-am văzut în minte înmormântarea – florile, lumea. După aia, în clipa următoare, mă trezeam aici, în principal intact şi cu toată lumea înghesuindu-se în jurul meu.*

Au fost Claire şi Scanett, evident, şi Matt şi Alex. Vin şi copiii mei după-masă. Îi aduce mama lor, deşi ar trebui să pregătească cina de Crăciun. Lindsay detestă când i se dau peste cap planurile, dar copiii erau disperaţi să vină să mă vadă, aşa că n-avea ce face, nu? Crenvurştii ăia în aluat trebuie să mai aştepte.

Părinţii mei nu se pot deplasa, dar au fost permanent la telefon. Şi am auzit că se întoarce după-masă şi Nicola Trevor. E foarte drăguţ.

N-am mai văzut-o din şcoală. Totală coincidenţă.

Îmi dau seama că a fost derutant. Eram în cabana de alături pentru că am fost în urma ei la rând la recepţie şi mi s-a părut că o recunosc. Abia după ce a plecat mi-am dat seama cine era. Aşa că a trebuit s-o rog pe recepţioneră să ne cazeze în acelaşi loc, nu? Nu puteam

27 O viață minunată (It's a Wonderful Life, 1946), film regizat de Frank Capra, cu James Stewart și Donna Reed în rolurile principale. Filmul se bazează pe povestirea Cel mai mare dar, scrisă de Philip Van Doren Stern în 1939 (n. tr.).

să-mi petrec weekendul căutând-o pe Nicola prin parcul de vacanţă. Oricum, de unde ştiţi?

Claire ştie?

Bine.

E doar… puţin ciudat. Jenant.

V-a întrebat Matt despre săgeată? Săgeata mea?

Înţeleg că nu în clipa asta. Dar în cele din urmă aş vrea un suvenir, dacă se poate.

Da, am iertat-o pe Alex. N-a vrut să tragă în mine, nu?

A fost cea mai ciudată chestie. Îi arătam cum să încarce arcul, stând în faţa ţintei, fără să mă gândesc la pericol. Ştiu, e o nebunie, nu-i *deloc genul meu.*

Făcusem instructajul, da. Dar i-am spus lui Claire că n-ar fi trebuit să semnăm formularul dacă Alex nu-l semnase. Dar Claire e foarte impulsivă. Crede că regulile sunt pentru tăntălăi, şi uite ce s-a întâmplat. Regulile există cu un motiv, asta-i tot spun lui Claire. Trebuie să controlezi distracţia, pentru că altfel riscă să degenereze în haos. Dar nu mă ascultă niciodată, şi uite unde am ajuns.

Stăteam în faţa ţintei, explicându-i lui Alex cum să tragă, şi ea ţinea arcul, întinzând braţul în spate cum îi zisesem. N-am văzut ce s-a întâmplat, dar dintr-odată eram pe jos, încercând să-mi dau seama de ce mă arde umărul.

Da, foarte prostesc. Nu-i deloc genul meu. Dar asta e.

Nu ştiu unde erau ceilalţi doi. Eram atent la Alex. Nu destul, e evident.

Asta a fost tot o glumă.

Am simţit o durere sfâşietoare. Ceilalţi trei s-au adunat în jurul meu, dar am rămas în scurt timp fără cunoştinţă.

Nu ştiu despre ce au discutat. Nu sunt conştient de nimic până m-am trezit cu o perfuzie în braţ.

Da, ne-am înţeles cu toţii grozav toată vacanţa. Abia câte o şoaptă în contradictoriu.

Cine a zis că era atmosfera încordată?

Îmi dau seama de ce a crezut Nicola aşa ceva, dar era doar bună-dispoziţie după băutură. Aşa suntem noi – plini de glume pe care le ştim doar noi. Probabil că durează puţin să te obişnuieşti.

Nu-mi trece altceva prin cap. Îmi pare rău că v-aţi pierdut aşa de mult timp de Crăciun.

Faţa? Am ieşit ieri-dimineaţă să alerg şi am alunecat pe nişte pietriş. Cu tot ce s-a întâmplat, uitasem că am tăieturi şi vânătăi.

De-asta puneţi întrebările astea? Ce ciudat!

Mie mi se pare ciudat. Credeţi că Alex a tras în mine intenţionat? Vă *rog! De ce să facă aşa ceva?*

Era doar o vacanţă plăcută şi liniştită cu familia extinsă. Suntem oameni rezonabili. Weekendul mergea bine. Ne simţeam bine, fără drame, fără certuri. Suntem cu toţii adulţi.

Nu pricep de ce li se pare tuturor un concept aşa de greu de înţeles.

MULŢUMIRI

Această carte nu ar exista fără fantasticul meu agent, Caroline Hardman. Caroline, sunt foarte recunoscătoare pentru sprijinul şi onestitatea ta şi foarte încântată că te-am avut alături în toată această experienţă extracorporală. Îi mulţumesc şi lui Thérèse Coen, pentru entuziasmul neobosit cu care mi-a reprezentat interesele, precum şi celorlalţi oameni geniali de la Hardman & Swainson – ador să mă aflu pe mâini atât de bune şi într-o companie atât de minunată!

Îi mulţumesc foarte mult lui Emad Akhtar pentru că mi-a oferit atâtea observaţii profunde şi m-a făcut să râd de câte ori ne-am întâlnit. De asemenea, mulţumiri pentru Bethan Jones, Lauren Woosey, Laura Swainbank, Jen Breslin şi toţi ceilalţi de la Orion, care au lucrat cu atâta pricepere la cartea mea şi s-au uitat pe parcurs cu atâta răbdare la pozele cu căţelul meu.

Mulţumiri pentru Andrea Walker şi echipa de la Random House din SUA şi toate echipele de peste ocean

care publică această carte: Fleuve, AW Bruna, Euromedia, Aufbau, Mondadori, Evro Books, Znak, General Press şi Hachette ANZ. (De asemenea, şi oricărui editor care a luat cartea după ce am scris aceste mulţumiri, în februarie 2018 – mulţumiri din partea eului meu din viitor.)

Mulţumiri pentru Savvy Authors, pentru toată distracţia, sprijinul şi sfaturile înţelepte. Am avut noroc în ziua în care v-am descoperit.

Un alt fel de mulţumiri pentru oamenii care nu au legătură cu lumea editorială… Prietenilor mei care fac sport de performanţă, celor care provin din familii cu părinţi vitregi, care sunt avocaţi sau oameni de ştiinţă: o să încep cu scuze. Evident, nu semănaţi deloc cu oamenii ăştia. În

Mulţumiri pentru Andrew Bennett, Darren Birtwell, Craig Blyth, Miriam Bradley, Lorna Davies, Emma Duffy, Anthony Dutton, Dom Doughty, Ali Hogg, James Hogg, Aston Kelly, Amanda Moffat, Stu Moffat, Alison Peace, Claire Raffo, Kate Regan, Matt Regan, Chris Taft, Kate Taft şi Jane Shlosberg. De asemenea, mulţumiri băieţilor cu pokerul, oamenilor de la Holmes Chapel şi nu numai şi prietenilor mei de la VM şi EBS. Mulţumiri mamei, tatii, lui Tom şi întregii familii Hulse, precum şi lui Ted şi Lindei.

În cele din urmă, lui Fletch. Pentru că aduce imaginaţia, comedia şi stângăcia ciudată în fiecare zi. Îţi mulţumesc cel mai mult.

Pentru comenzi şi informaţii, contactaţi:

GRUPUL EDITORIAL CORINT Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, Bucureşti, cod poştal 010517

Tel. /Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Calea Plevnei nr. 145, sector 6, Bucureşti, cod poştal 060012 Tel.: 021.310.15.30

E-mail: vânzărieditura corint.ro

Magazin virtual: www.editura corint.ro